MOCHI Ở ĐÂY

TIỆM TẠP HÓA TUỔI THƠ ĐANG LỚN

BLUE BOOKS
vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

TIỆM
TẠP
HÓA
TUỔI
THƠ
ĐANG
LỚN

Vietnamese Edition Copyright 2023
by **Bluebooks** and **Mochi ở đây**
All rights Reserved

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa
Bluebooks và **Mochi ở đây**
Bản quyền tiếng Việt thuộc Bluebooks, 2023.

Nghiêm cấm và truy tố mọi biểu hiện in sao bất hợp pháp. Hiện nay trên thị trường đã xuất hiện những cuốn sách làm giả với chất lượng in kém, nhiều lỗi, giấy mỏng, nhòe chữ, sai số trang và nội dung. Kính mong các độc giả cẩn thận khi chọn mua sách. Để mua đúng bản sách **"Tiệm tạp hóa tuổi thơ đang lớn"** do Bluebooks và Nhà xuất bản Văn học ấn hành, xin quý độc giả lưu ý:

Cuốn sách **"Tiệm tạp hóa tuổi thơ đang lớn"**
được trình bày cẩn thận gồm 268 trang nội dung với
chất lượng in rõ nét.

Mọi ý kiến đóng góp
về nội dung và bản thảo xin liên hệ:
bluebooks.azgroup@gmail.com

MocHi ở ĐÂY

TIỆM TẠP HÓA TUỔI THƠ ĐANG LỚN

Lời mở đầu

Kể cho mọi người nghe, năm đó mình 19 tuổi, lần đầu tiên được liên hệ mời xuất bản sách, mình đã nhảy cẫng lên vì vui sướng, thậm chí mình không dám tin đó là sự thật.

Cuốn sách đó mình viết cùng bốn bạn, xuất bản với vai trò đồng tác giả. Lúc đó mình đã nghĩ rằng, cả cuộc đời này được là tác giả sách một lần mình cũng mãn nguyện lắm lắm rồi.

Sách xuất bản cũng nhận được phản hồi tốt. Mình vui. Các bạn vui. Các chị biên tập, truyền thông vui. Chú giám đốc cũng vui.

Khi đó, rất nhiều người đã nửa đùa nửa thật hỏi mình rằng: *"Bao giờ sẽ xuất bản cuốn sách tiếp theo?"* Mình chỉ biết cười, mình thực sự không dám nghĩ sẽ có ngày đó.

Thế rồi, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Mình đi học, đi làm.

Mình đã giậm chân tại chỗ trong một thời gian dài. Không biết mình muốn gì. Không biết nên làm gì. Cứ thế cả năm trời. Mình lo chuyện cơm áo gạo tiền đã đủ mệt. Có lúc mình trộm nghĩ, tuổi trẻ như thế này có phải là hơi đáng tiếc hay không?

Rồi một hôm, mình đi họp câu lạc bộ. Mình gặp chị Linh. Chị Linh viết thơ hay, chị Linh xuất bản sách. Chị cũng nhiều mơ mộng, giống mình. Lúc ấy chị Linh có nói một câu, mà sau này mình nhớ mãi: *"Tuổi trẻ có một thứ còn*

quan trọng hơn tiền, đó là ước mơ em ạ. Bây giờ em còn trẻ, nếu em muốn làm gì thì em hãy cứ làm đi. Sau này ra trường, quẩn quanh với cơm áo gạo tiền, mình sẽ chịu nhiều chi phối, không phải lúc nào cũng được làm điều mình thích nữa."

Tuổi trẻ đáng giá bao nhiêu?

Đây là tên một tựa sách, mình nhớ hồi đó lớp 9, học cấp 2, cuốn này là best seller trên Tiki luôn. Lần sinh nhật đứa bạn cùng học tuyển, mình mua tặng bạn. Mình nhớ mãi lúc ấy, cô giáo đứng cạnh cửa lớp chúng mình, cô nói: *"Thế theo con, tuổi trẻ đáng giá bao nhiêu".* Hai đứa bọn mình đều chưa biết phải trả lời thế nào cho đúng. Còn cô thì cười phá lên, đập tan bầu không khí lặng im nãy giờ bằng một lời giải đáp không thể thuyết phục hơn: *"Vô giá con gái ạ."*

Ừ nhỉ. Có mỗi thế mà tụi mình không nghĩ ra được. Tuổi trẻ chính là vô giá. Làm gì có cái giá nào cho tuổi trẻ của mỗi người đâu. Giá ấy được định nghĩa bằng những con đường chúng ta đi qua, bằng những kiến thức chúng ta học được, bằng trải nghiệm sống, bằng những va vấp, và bằng cả yêu thương chúng ta đã trao, đã nhận trong đời.

Tuổi trẻ cần tiền để sống, nhưng còn có những thứ quan trọng hơn tiền, đó là ước mơ, là gia đình, bè bạn,... Cuốn sách này giống như một lời nhắn gửi, một lời hồi đáp cho những năm tháng tuổi trẻ của mình, còn nhiều vụng dại nhưng đã sẵn sàng lớn lên. Cuốn sách ghi lại những câu chuyện, tản mạn trong hành trình trưởng thành của mình và những người mình gặp, mình quen, có người là thoáng qua, có người là thân thiết. Nhưng mình tin mỗi câu chuyện

đều có một ý nghĩa riêng, bởi trong đời này, những người ta gặp chính là những người ta nên gặp, những nơi ta đi qua chính là những nơi ta cần đến.

Và cảm ơn mọi người vì đã đón nhận cuốn sách này. Mình là Mochi, và mình ở đây, luôn ở đây.

Chương 1
Chuyện ở nhà

Dù ở đâu con cũng làm cô giáo...

Những ký ức về thời ấu thơ luôn làm người ta nhớ mãi. Chúng mình có tuổi thơ, và người lớn cũng vậy. Hành trình lớn lên với nhiều day dứt, nhiều ước mơ dang dở của mẹ, lần nào kể lại cũng khiến mình bật khóc.

Trước khi trở thành mẹ của mình, mẹ cũng từng là con gái của ông bà, là em của các bác, cũng từng có một tuổi thơ. Chỉ là tuổi thơ của mẹ khó khăn hơn, thiếu thốn hơn của mình một chút.

Nhà ngoại ngày xưa nghèo, mẹ thì là con út, lại yếu ớt nhất nên được cho đi học. Cứ thế, mẹ dần lớn lên. Mẹ học giỏi lắm, cũng có rất nhiều ước mơ.

Mẹ kể mẹ từng muốn vào trường Y, muốn trở thành bác sĩ để cứu người. Nhưng nhà thì nghèo quá, trường Y người ta phải học tận 6 năm, phải bán bao nhiêu thóc gạo của nhà mới đủ tiền ăn học.

Mẹ thương bà vất vả, nên lựa chọn vào Sư phạm. Mẹ muốn làm cô giáo cấp 3, mà bà bảo học cao đẳng thôi thì sẽ đỡ được 1 năm con ạ. Thế là, mẹ lại từ bỏ ước mơ thêm lần nữa, thêm một lần nữa dù trong lòng còn nhiều, nhiều lắm những luyến tiếc. Mẹ vào trường cao đẳng, học sẽ chỉ mất 3 năm, sau này có thể dạy cấp 2. Vậy là vẫn có thể làm cô giáo, lại đỡ gánh nặng cho bà. Giấy báo đỗ ba trường đại học năm ấy, chỉ có thể cất gọn trong hộc tủ. Như một kỷ niệm về ước mơ mãi không thành.

Mẹ kể, mẹ thực sự đã khóc, khóc rất nhiều. Mẹ viết thư gửi về nhà, bức thư dài lắm, nhưng có mấy câu thơ thế này, khiến mình nhớ mãi:

"Giấy báo đại học con đã cầm tay

Dù ở nơi xa nhưng con vẫn biết

Suốt đêm nằm hai mẹ con cùng khóc

Nhưng mẹ ơi con đã hiểu được rồi

Dù ở đâu con cũng làm cô giáo

Như mẹ thầm mong ước bấy lâu

Con sẽ là ngôi sao bé nhỏ

Trên vòm trời tỏa sáng mẹ kính yêu."

Những dòng thư ấy nhòe đi vì nước mắt. Mẹ không giỏi văn, là dân tự nhiên, nhưng mà bài thơ này là bài thơ về mẹ hay nhất mình từng được đọc. Mình không sinh ra trong hoàn cảnh của mẹ, nên mình không hiểu rõ về cái nghèo, cái khổ. Nhưng mình chỉ thấy thương mẹ rất nhiều, thấy thương mẹ của năm 18 tuổi đã không thể thực hiện ước mơ, và lần lượt bỏ lỡ những giấc mơ trong đời.

Dù ở đâu, mẹ vẫn là cô giáo. Mẹ đã hứa với ngoại như vậy, và mẹ đã luôn là như vậy.

Thực ra, bạn biết không, bố mẹ chúng mình cũng từng giống chúng mình thôi. Cũng từng là những người trẻ, với rất nhiều ước mơ. Chỉ là ước mơ ấy dần dà sẽ nhường chỗ cho những trách nhiệm. Mình không biết nếu là mình, mình có đủ can đảm để từ bỏ giấc mơ, hy sinh vì gia đình

như mẹ không nữa. Nhưng mà, có lẽ đó là điều tốt nhất mẹ có thể làm rồi.

Mẹ nói, mẹ chưa bao giờ hối tiếc vì quyết định đó cả.

Nếu bạn cũng phải từ bỏ ước mơ của mình vì một lý do nào đó, thì mình hy vọng là lý do đó đủ xứng đáng và mình hy vọng bạn sẽ không hối hận.

Đừng bỏ ăn con nhé!

Bạn nghe câu này có quen không? Mình nghĩ bất cứ một đứa trẻ nào cũng từng được nghe bố mẹ nhắc câu này. Ít thì dăm bữa nửa tháng, thi thoảng gọi điện, nhiều thì ngày nào cũng nhắn tin.

Khi còn nhỏ, tụi mình được ở gần ba mẹ, có lúc tụi mình chưa ngoan, ba mẹ còn khó chịu, cằn nhằn đủ điều. Thế nhưng khi lớn lên một chút, tụi mình đi xa hơn, thời gian về nhà càng lúc càng ít hơn. Những cuộc nói chuyện với ba mẹ cứ thưa thớt dần. Thi thoảng là vài tin nhắn nhắc ngủ sớm đi, là link mấy bài báo thức khuya bị bệnh, là những cuộc gọi bảo làm gì thì làm, đừng cố quá sức, và dù bận đến đâu cũng đừng bỏ cơm con nhé.

Dù chúng mình đôi lúc có cảm thấy khó chịu vì những lời nhắc nhở, lúc nào cũng lẩm bẩm: "Con biết rồi, con lớn rồi mà". Nhưng với bố mẹ, dù chúng mình có lớn lên như thế nào, có trưởng thành biết bao nhiêu, thì khi trở về nhà, chúng mình vẫn chỉ là những đứa trẻ mãi chẳng cần lớn.

Lời nhắc nhở tưởng rất bình thường, nhưng vào một chiều mưa, giữa thành phố rộng lớn, đông đúc này, lòng cô đơn đến lạ. Ăn vội cái gì bỏ bụng cho khỏi đói, thấy mấy em bé ngồi sau yên xe được ba mẹ chở, bi bô nói vài điều không rõ nghĩa, tự dưng tụi mình sẽ thấy thèm lắm một bữa cơm nhà, thèm lắm được mẹ hỏi: "Hôm nay các con thích ăn gì?", thèm lắm những câu chuyện không đầu không cuối lúc giờ cơm, thèm lắm cái cảm giác ngồi trước hiên nhà, thấy mưa rơi, ngoài kia là bão, trong này là bình yên.

Lời mẹ dặn

"Mẹ vẫn dặn ngày phải ăn đủ ba bữa, không được thức khuya, đi ra đường phải cẩn thận, nhìn trước ngó sau để không bị ngã. Mùa đông lạnh, tự biết mặc đủ ấm, nếu không thì con sẽ dễ ốm lắm đấy. Đi làm thêm không được bỏ quên việc học. Làm gì thì làm, phải giữ sức khỏe, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất. Không cần quá giỏi giang, nhưng phải có trí tuệ, và hạnh phúc. Con gái phải biết giữ mình, lớn rồi phải biết tự lo, tự chịu trách nhiệm.

Mẹ dặn rất nhiều, chắc vì các bà mẹ thường hay lo xa vậy. Nhưng mẹ cũng không quên dặn con rằng, có chuyện gì thì về nhà với mẹ. Mẹ vẫn luôn ở nhà chờ con. Càng lớn thì càng ít về nhà hơn. Thức khuya, hay ngã, tím bầm, mắt thâm, xước xát cũng nhiều. Có lúc bận bịu mà quên lời mẹ dặn. Thật may mắn vì mẹ vẫn luôn ở đây để khi cần con có thể trở về. Mẹ dặn còn rất nhiều, có điều con quên, có điều con nhớ, nhưng có một điều khiến con rất an tâm, đó là dù có chuyện gì, mẹ vẫn luôn ở đây, ở nhà của chúng ta và chờ con trở về."

Sau lưng của bố

Ngày nhỏ, còn đi học mẫu giáo, ngày nào bố cũng đưa đi, đón về. Lên cấp 2, đi học thêm cách nhà 10 cây số để thi chuyên, bố mặc nắng, mặc mưa, vẫn đều đặn chờ con sau cánh cổng lúc 8 giờ tối. Thi cấp 3, thi đại học đều là bố đưa đi, chưa bao giờ phải để con chịu cảm giác một mình trong những ngày quan trọng. Vào trường chuyên, cuối tuần về nhà lúc nào cũng muốn ở thêm một chút, sáng sớm thứ hai mới chịu đi, cứ 5 giờ sáng bố lại đưa ra bến xe cách nhà hơn 10 cây số đi cho kịp giờ vào lớp.

Lớn lên rồi, cũng tự biết đi xe rồi, cũng qua mưa, qua nắng, mới thấy điều tuyệt vời nhất là được ngồi sau lưng của bố, lúc nào cũng thấy an toàn và yên tâm đến lạ lùng.

Bố chưa từng một lần nói rằng bố yêu con, cũng không phải người tình cảm, hay tâm sự với con, nhưng mà bố đã luôn hành động bằng tất cả tình thương của một người cha. Trong hành trình lớn lên của con, thật tuyệt vời vì đã luôn có bố đồng hành. Không có câu nào nói là yêu con, nhưng con hiểu, đó chính là tình yêu.

Có lẽ tình yêu của bố không hoàn hảo, nhưng đối với con, đó là tình yêu trọn vẹn nhất mà con có được.

Bây giờ, khi đã sắp tốt nghiệp, số lần được ngồi sau yên xe bố ngày càng ít hơn. Chỉ là những lần về nhà ít ỏi, không còn bus về đến bến cuối, hoặc là quá lười mới có cớ để "Alo bố ơi bố ra đón con nha". Nhưng mà vì ít hơn, thì sẽ thấy quý nhiều hơn.

Lớn lên rồi mới hiểu, ngoài kia có bão to gió lớn đến mấy thì được đi về nhà, được ngồi sau lưng của bố, chính là rất nhiều bình yên.

Bao giờ con đi?

Xa nhà đến năm thứ bảy, có lẽ bố mẹ đã quen với việc mình sẽ về rồi lại mau chóng dọn đồ đi. Trừ dịp Tết với hè thì mình về lâu hơn một chút, còn lại cứ về được đâu một, hai ngày là lại chào bố, chào mẹ con đi.

Mỗi lần về, mẹ lại hỏi "Thế bao giờ thì con đi?", "Con đi có mang gì không để mẹ mua?", "Từng này đồ có đủ ăn không con?", "Đã có tiền lẻ đi xe chưa con?"...

Những lời hỏi han bình thường ấy, mình đã nghe đi nghe lại cả trăm lần, lần nào cũng vậy, nhưng không hiểu sao, đều cảm thấy rất ấm lòng. Những quan tâm nhỏ nhặt, những yêu thương thường tình của người làm cha, làm mẹ thực ra có ý nghĩa rất lớn. Để mình biết rằng, dù ngoài kia thế giới rộng lớn, mênh mông, có bị đối xử tệ đến mức nào, thì về nhà, vẫn luôn có những người thân để yêu thương và được yêu thương vô điều kiện, không toan tính, không cần tranh đấu.

Lần nào đi lâu quá không thấy về nhà, mẹ lại nhắn hỏi, thế bao giờ con về, cuối tuần này có về không con. Lúc nào mẹ cũng lo không được ăn ngon, ăn uống cho qua bữa không đủ chất, lúc nào mẹ cũng sợ con gái gầy gò, thiếu da thiếu thịt, mẹ bảo nhìn chẳng có tí sức sống nào cả.

Thực ra, có nhiều chuyện lớn lên rồi không thể kể hết với bố mẹ như những ngày còn bé, bi ba bi bô từ trường mẫu giáo về nhà nữa. Có những chuyện, thực lòng muốn

giấu đi để bố mẹ đỡ lo lắng, đỡ phiền lòng. Tại vì, lớn rồi mà. Lớn rồi, mà còn để bố mẹ lo thì bản thân tệ quá.

Cơ mà, những người làm cha, làm mẹ luôn có một linh cảm đúng đến lạ lùng. Chỉ là bố mẹ muốn nói ra, hay giữ trong lòng mà thôi...

Người nhà

Chúng ta có thể dễ dàng nói ra những lời yêu thương với người yêu, với crush, nhưng lại thật khó khăn để ôm mẹ thật chặt, nắm bàn tay bố và nói: *"Con yêu bố mẹ rất nhiều"*.

Chúng ta có thể tỏ ra vui vẻ, thân thiện, khách sáo với người ngoài, nhưng bao nhiêu bực bội, stress lại trút cả lên người nhà chẳng chút nể nang.

Nhưng, vì là người nhà, nên luôn có một cơ hội để chúng ta được quay trở lại, để xin lỗi và được tha lỗi. Đúng hơn là nhiều cơ hội, cơ hội không giới hạn ấy.

Người ngoài có thể ở cạnh nhau lúc vui vẻ, nhưng người nhà, thì dù bạn vui, bạn buồn, bạn ốm đau, bệnh tật, sẽ luôn túc trực ở bên.

Người nhà cho ta cảm giác yêu và được yêu, không vì lý do gì cả, tình yêu ấy là vô điều kiện.

Dù cho cả thế giới này có quay lưng lại với chúng ta thì người nhà vẫn sẽ luôn ở đó, đón chúng ta trở về, trân trọng chúng ta.

Con cái lớn lên ra ngoài xã hội bôn ba, bị sếp mắng, bị người ta chà đạp không thương tiếc, đúng là chỉ có bố mẹ mới xót con, chỉ có ông bà mới thương cháu, và chỉ có anh chị em mới yêu thương mình mà không đòi hỏi điều gì.

Dù bố mẹ có là ông này bà nọ, hay là những người lao động bình thường, vất vả, bươn chải ngoài đường ngày

nắng cũng như ngày mưa, thì ai cũng mong cho con mình có một cuộc đời dễ dàng nhất, một cuộc đời sung sướng hơn. Bố mẹ thì chịu khổ một chút, cũng chẳng hề gì.

Thêm và bớt...

"Má không thích ăn thịt, má ăn rau được rồi con. Miếng này coi bộ ngon mà má ăn hổng được, ăn bớt giùm má nghen."

"Cái áo cũng đẹp nhưng má mặc hổng hợp, con lại thử chiếc váy đi tiệc với trường đi, hôm rồi má thấy con ngắm miết mà sao hổng lựa. Má cho thêm tiền."

"Ăn thêm đi con, lâu lâu mới về nhà một bữa."

"Sáng má dậy mà không muốn gọi con, con ngủ thêm chút nữa nha con, hôm qua má thấy con thức khuya học bài hả?"

"Thêm giỏ trứng với túi giò này mang lên trển bỏ tủ lạnh ăn dần nghen con, đồ này má làm nên đảm bảo vệ sinh lắm. Má lo con đói."

Sau này con mới hiểu, thực ra má cũng thích ăn thịt, má cũng vui khi mua đồ mới. Nhưng mà má không chịu.

Cả đời má chỉ bớt, để được thêm nhiều chút dành cho con. Cả đời má khóc, để con được cười.

Những dòng note của mẹ

Nhiều năm về trước, khi cuộc sống của mình còn gói gọn trong căn nhà nhỏ, ngõ xóm, đường xa nhất cũng chỉ là đường đến lớp, hồi đó, máy tính, điện thoại là những điều xa xỉ. Mình nhớ hồi mình mấy tuổi, nhà mình chỉ có cái điện thoại bàn duy nhất. Lên cấp 1 bố mẹ mới dùng điện thoại di động, lên lớp 3 mới mua máy tính.

Thời đó, mỗi lần muốn nhắn gì mẹ lại hay để vài dòng note, trước cửa nhà hoặc trên bàn bếp.

Nhiều năm trôi qua, mình đã lớn và cuộc sống có nhiều đổi thay. Không còn những dòng note, mà thay vào đó là tin nhắn điện thoại, zalo, insta, mess,... rung liên hồi.

Nhịp sống nhanh hơn, thông tin vèo vèo, không còn cần mất nhiều thời gian cho những tờ note.

Thi thoảng, trở lại nhà, mẹ vẫn nhắc về chuyện xưa, hồi con còn bé, lon ton chạy khắp nhà, con khó nuôi, ăn ít, mẹ toàn phải note nhắc uống sữa trước khi mẹ đi dạy về, ăn cái này, cái kia mẹ cất trong tủ nhé.

Chỉ là chút ký ức còn ở lại, khi tất cả đều đã đi qua...

10 ngàn của mẹ

Mình đi học xa nhà sớm, từ năm lớp 10, là 15 tuổi. Lúc ấy mình còn nhỏ xíu à, cũng chưa kiếm được tiền, nên vẫn hay xin tiền mẹ lắm.

Mình đi xa, bố mẹ lo lắng rất nhiều. Bố mẹ lo bao nhiêu, mình vui bấy nhiêu. Tại được sống tự do ở ký túc, không ai quản, thích ngủ lúc mấy giờ cũng được, không ai mắng hết á.

Mỗi lần xuống trường, ngoài khoản tiền được cho để chi tiêu, mẹ vẫn hay dúi cho mình mười, hai mươi nghìn để đi xe. Thấm thoát cũng 6-7 năm từ ngày đầu tiên mình xa bố mẹ, lên đại học rồi, lớn tướng rồi, cũng có việc làm, có thu nhập, nhưng mình vẫn được mẹ cho tiền đi xe bus.

Không chỉ là 10 ngàn đi bus, mà còn là thịt thà, rau dưa, mỗi lần mình chuẩn bị đi mẹ lại chuẩn bị cho bao nhiêu là thứ. Mẹ bảo xưa ông bà ngoại cũng vậy. Mấy mươi năm trước, mấy mươi năm sau, cha mẹ thời nào cũng thế. Lo cho con từng cái nhỏ nhất.

10 ngàn không lớn, nhưng tình yêu của mẹ thì to đùng.

Mình có một người bố...

Mình có một người bố. Bố năm nay cũng gần 50 tuổi rồi. Bố là giáo viên dạy Văn nhưng lại cực kì ít nói. Bố hay mắng mình vì cái tính bừa bộn, sách vở truyện tranh để khắp nhà, rồi vì cái tính hay quên, cắm cơm thì quên không bật nút. Bố cũng chẳng bao giờ bày tỏ yêu thương với mình như bố các bạn. Từ bé đến lớn, bố cũng chưa bao giờ khen con lấy một lần. Số lần mình nói chuyện với bố tính trên đầu ngón tay. Mình thích ăn đồ chiên, xào, nhưng vào bếp bố hay làm đồ luộc. Bố chưa bao giờ tặng quà cho vào dịp sinh nhật, cũng rất hiếm khi đưa mình đi chơi.

Ngày trước, nhiều lúc mình cứ ước, giá mà bố tâm lý hơn một tí, một tí thôi là cũng đã mừng lắm rồi.

Nhưng đấy chỉ là ngày trước thôi.

Vì từ khi lớn lên mình mới hiểu,

Bố có thể mắng mình, nhưng nhất định sẽ bảo mẹ đừng đánh mình mỗi lúc mình không ngoan, vì bố bảo con gái sinh ra đã yếu ớt rồi.

Bố có thể cầm roi, nhưng chỉ để dọa con thôi chứ chẳng kịp đánh mình cái nào đâu.

Bố có thể không khen mình, nhưng bố luôn tự hào mỗi khi nhắc về mình với bạn bè.

Nhà mình chỉ có hai chị em gái, bố lại là con trưởng, thế nhưng chưa bao giờ bố áp lực chuyện con gái con trai với mẹ, cũng chưa một lần phân biệt đối xử, với bố,

chúng mình là tài sản lớn nhất, bố bảo con nào cũng cần được dạy dỗ thì mới có thể "thành người". Mẹ thích trồng hoa, bố sẽ tưới nước. Mẹ có tóc bạc, bố sẽ ngồi trước hiên nhổ suốt cả chiều. Bố san sẻ việc nhà với mẹ, bố dạy hai chị em phải dọn nhà ngăn nắp hơn.

Năm lớp 5 đi thi Toán được thủ khoa, mình vui lắm, ai cũng khen con bé này giỏi, bố mình thì không đâu, bố bảo còn phải cố gắng nhiều cơ. Bố nói, phong độ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi, lúc đấy thấy buồn thiu.

Hồi ôn thi cấp 3 áp lực lắm luôn, giai đoạn đó mình học cực kì kém Toán. Trước đấy còn làm lạc đề Văn thi học sinh giỏi, mình sợ cảm giác phải trượt thêm một lần nữa, cảm giác thất bại vốn chẳng dễ chịu gì mà. Bố bảo, không phải áp lực. Không đỗ chuyên thì học trường thường cũng không sao.

Mùa thi năm ấy mình may mắn lọt top 3 chuyên Văn, bắt đầu đi học xa nhà. Trước lúc mình đi, bố chỉ nhắc phải giữ gìn sức khỏe, học thì còn học cả cuộc đời.

Lớp 11 mình thi vượt cấp, hai kỳ thi liên tiếp, mình được giải nhất thành phố nhưng trải qua cú sốc trượt tuyển quốc gia. Mình đóng cửa phòng khóc suốt đêm. Bố bảo, cuộc đời không nên kỳ vọng quá nhiều, đừng vui quá, cũng đừng buồn quá. Lớp 12, mình vào đội tuyển quốc gia, hôm trước có kết quả thi, hôm sau đã họp đội tuyển. Đợt ấy bọn mình phải đóng một khoản tiền kha khá lớn. Sáng bố phải nghỉ dạy, mẹ phải ra ngân hàng sớm để lấy tiền đem lên đóng học cho mình. Lúc gặp mình ở Ams, bố chỉ

dặn là đừng lo lắng, cứ cố gắng học tốt là được rồi, còn lại để bố mẹ lo.

Năm mình thi đại học, cả nhà đều làm giáo viên, ai cũng hỏi năm nay có vào Sư phạm không, chắc là vào Sư phạm chứ, mình thì vẫn còn lưỡng lự, dù thích Báo chí lắm. Khi ấy bố nói với mình rằng: *"Con làm gì cũng được, miễn là con hạnh phúc, và con phải sống được với nó con gái nhé".*

Cho đến tận bây giờ, vẫn thấy may mắn vì được làm con của bố. Bố bảo là không cần trở thành người giỏi nhất, bố chỉ cần con là một người tử tế, thành người tử tế không phải điều dễ dàng, nên mình phải học, phải học mỗi ngày.

Bố cũng là lần đầu làm bố, bố cũng có lúc sai, bố cũng có những lỗi lầm, thiếu sót. Nên mình cũng giận bố nhiều chứ. Nhưng bố sẵn sàng làm tất cả để các con có được cuộc sống đầy đủ nhất. Thế nên mình biết ơn bố nhiều lắm.

"Cảm ơn bố vì đã là bố của con, đã yêu thương con theo một cách riêng, có thể bố không hoàn hảo, nhưng bố là duy nhất, bố phải thật khỏe mạnh, sống vui vẻ để là điểm tựa vững chắc của cả nhà mình bố nhé! Bọn con lớn rồi, và sẽ học cách yêu cả những điều không hoàn hảo của bố như cách bố đã luôn bao dung với chúng con suốt nhiều năm nay.

Hành trình lớn lên của con, thật hạnh phúc vì có bố.

Với thế giới, bố chỉ là một người, nhưng với con bố là cả thế giới."

Con nào thì cũng là con

Người ta vẫn hay nói ông trời không cho ai tất cả. Nhà mình cũng thế. Đường con cái của bố mẹ vốn chẳng được thuận lợi. Mẹ mình mang thai nhiều lần, nhưng lần thì sẩy, lần thì em bị bệnh từ trong bào thai, mới nhìn thấy ánh mặt trời một giờ em đã mất. Mình thậm chí còn không được gặp em, bế em, tất cả những gì mình biết về em chỉ là tấm ảnh siêu âm mẹ cầm hồi em được mấy tháng tuổi. Nếu như con bé còn sống thì chắc giờ cũng đã học tới lớp 4 rồi. Tiếc là chẳng có cái "nếu như" nào cả.

Trải qua những lần mang thai khó khăn của mẹ như thế, đến giờ nhà mình có hai chị em gái. Bố mình lại là con trưởng. Dù xã hội bây giờ đã văn minh chuyện con trai con gái chẳng phải là vấn đề gì quá to tát, nhưng với nhiều người thì vẫn còn quan niệm, là con trưởng, vẫn nên sinh một đứa con trai để sau này thờ phụng, nối dõi.

Mình ý thức được điều đó từ rất sớm, cũng nghe những lời bàn tán của người ngoài. Mười năm trước, bố mẹ làm nhà. Lúc ấy, mẹ đã khóc rất nhiều vì nghe người ta nói: *"Để hai đứa con gái thì xây nhà để làm đếch gì!"* Người ta ở đây là một người họ hàng thân rất gần, vô tình nói trong cơn say, quá chén. Lời nói ra vô tình, nhưng nỗi đau là có thật.

Có những điều, người nói sẽ quên dần theo thời gian, nhưng với người nghe, nỗi đau sẽ không bao giờ kết thúc, thậm chí nó còn trở thành một niềm ám ảnh khó phai trong đời.

Một lời nói ra, không bao giờ rút lại được. Một lời nói ra, giống như một vết dao đâm thẳng vào tim. Chẳng có sẹo đâu, nhưng không thuốc nào chữa lành lại như lúc ban đầu được nữa.

Nghe mẹ kể, tự dưng nước mắt mình cũng cứ thế mà trào ra, không sao ngăn được. Nỗi buồn cũng thế. Cho đến bây giờ mỗi khi nhắc chuyện ngày xưa, dù đã cả chục năm trôi qua, vẫn không sao quên được.

Có những nỗi đau cứ lặp đi lặp lại, thực sự khiến tim mình nhói, và rất khó thở.

Nhưng người ngoài nói sao thì nói, với bố và mẹ, con nào cũng là con, con nào cũng cần được dạy dỗ, giáo dục, yêu thương. Và như thế, tụi mình đã được lớn lên, được hưởng những điều tốt đẹp nhất.

Định kiến trong xã hội là điều không thể tránh khỏi, nhưng mình tin là, nếu người thân thấu hiểu và luôn bên nhau, thì chuyện gì cũng sẽ ổn. Mình cũng tin là, con gái hay con trai thì đều có khả năng phát triển ngang nhau, đều có thể trở thành động lực, niềm tự hào của bố mẹ.

Không bố mẹ nào được lựa chọn giới tính của con cái, và bản thân chúng cũng vậy. Nhưng chúng ta được lựa chọn sẽ đối xử với nhau như thế nào. Hy vọng trên thế giới này, những đứa trẻ được sinh ra, dù là con trai, con gái, đều được yêu thương đồng đều như nhau. Bởi vì, chúng đã được sinh ra trên cuộc đời, và bởi vì, chúng xứng đáng.

Ước gì

Ước gì bây giờ ngủ một giấc tỉnh dậy, có tiếng bố gọi thay chuông báo thức, có cơm sáng mẹ nấu ngon lành. Mắt nhắm mắt mở đánh răng rửa mặt, thay đồng phục rồi ngồi ăn với cả gia đình. Ăn xong là chào bố chào mẹ con đi học.

Buổi trưa buổi tối cả nhà đều quây quần, nói dăm ba câu chuyện trên trường lớp, cười giòn tan. Ăn xong rồi rửa bát, bố pha một ấm chè tươi nóng, cả nhà cùng xem tivi. Đi học bài một lúc, chuẩn bị sách vở cho mai, thế là hết một ngày.

Vòng lặp ấy xuyên suốt cả tuổi thơ. Lúc đó nhiều khi thấy cuộc đời sao mà nhàm chán, tẻ nhạt quá. Nhưng lớn lên rồi mới hiểu, đó là khoảng thời gian đẹp nhất, nhưng nó vĩnh viễn không thể trở lại nữa rồi.

Lớn lên, con cái trở về nhà đều là khách. Căn phòng vẫn còn đó, ngày nghỉ có thể ngủ đến 10 giờ trưa, thức dậy, ăn cơm mẹ nấu, rồi sắp đồ, mấy tiếng đồng hồ nữa lại chào bố mẹ con đi. Nhưng không phải đi học mấy tiếng rồi về. Mỗi lần đi, ít thì một tuần, lâu hơn thì hai, ba tuần. Có kỳ bận rộn thì cả một tháng. Căn nhà nơi mình từng thân thuộc mà lớn lên, bỗng dưng trở thành một trạm dừng chân ngắn hạn. Trở về rồi lại phải nhanh chóng ra đi.

Mấy mươi năm cuộc đời, rốt cuộc chúng ta còn về nhà được bao nhiêu lần? Về thêm một lần, là bớt đi một lần được gặp bố mẹ trong cuộc đời ngắn ngủi này.

Có nhiều ước mơ sẽ trở thành sự thật khi chúng ta lớn lên, cũng sẽ có nhiều mảnh đất hứa chờ đợi ta ở phía trước, sẽ có lúc chúng ta hoang hoải, mông lung, chán nản.

Chúng ta đã từng muốn thành người lớn để được đi xa, nhưng lớn rồi mới nhận ra, chẳng đâu bằng được đi về nhà, chẳng có bữa cơm miễn phí nào ngon như cơm mẹ nấu, và chẳng có tình yêu nào tuyệt vời, thầm lặng như những lắng lo của cha.

Sau này làm mẹ con sẽ hiểu

Mình là đứa cá tính, nhiều khi bất đồng với phụ huynh, bố mẹ mắng cũng nhiều. Nhưng mình lì lợm lắm, chẳng nói chẳng rằng gì, nhiều khi mẹ bực, mẹ mang roi ra vụt. Có khi là roi thường. Có lúc là roi mây. Mình lớn lên không chỉ bởi những dịu dàng, ôm ấp mà còn bởi những lời trách mắng, những đòn roi. Mình tập dần quen với điều đó.

Có lần lên lớp, cô giáo hỏi sao tay con bị xước, khi đó mình vừa bối rối, lại tủi thân cực kì, nhưng mình đã trả lời cô rằng con bị ngã, mới thành ra như vậy. Khi mẹ đánh, mình đau, đau lắm. Đau cả bên ngoài và đau cả trong tim. Một đứa trẻ mấy tuổi, những nỗi đau này rất có thể đi theo nó cả đời. Những ấm ức thời thơ ấu có thể khiến nó quên hết mọi điều tốt đẹp bố mẹ dành cho nó. Nó vô cùng tiêu cực, và nó chỉ có thể nghĩ được rằng nếu mẹ ghét mình như thế, tại sao còn sinh ra mình. Tại sao mỗi lần mình muốn nói, mẹ lại không lắng nghe?

Ngày nhỏ, mỗi khi làm sai điều gì, mình đều phải viết bản kiểm điểm. Viết nhiều đến nỗi, mình cũng không nhớ mình đã viết tổng cộng bao nhiêu lần. Mỗi lần viết là một lần khóc lên khóc xuống.

Mình ra ngoài lúc nào cũng là đứa trẻ được mọi người yêu quý. Nhưng phải một khoảng thời gian rất lâu, mình thực sự không tìm được tiếng nói trong gia đình. Mình muốn bỏ nhà đi. Nhưng bỏ nhà sao được, mình còn quá nhỏ, lại không có nhiều tiền. Vậy là mình chỉ biết chịu đựng,

mình thấy mình sao mà khổ sở quá, sao mà đáng thương quá, sao mà thảm hại quá.

Mình ước mình lớn lên thật nhanh, có thể đi làm, để thoát khỏi những áp lực mà mình đang gồng gánh. Mình đã viết nhật ký, viết rất nhiều, vì không thể kể với ai, nên mình lựa chọn nói với chính mình. Mình vừa viết, vừa ấm ức, vừa khóc. Khóc đến mức nhòe hết chữ trên trang giấy mỏng. Cứ thế, cứ thế, mình đã có những ngày tháng vật lộn với mớ hỗn độn của chính mình, lay lắt để lớn lên.

Sau này, mình hiểu là, không phải chỉ có mình biết áp lực và có áp lực. Người lớn cũng thế. Bố mẹ chúng mình cũng vậy. Thậm chí áp lực ấy còn lớn hơn những áp lực mình đã và đang trải qua nữa. Chỉ là người lớn, không phải lúc nào cũng được phép buồn mà thôi. Vô tình thì những áp lực của người lớn, khi không thể giải tỏa sẽ trở thành áp lực trên đầu con trẻ. Vòng lặp đấy khiến cả bố mẹ lẫn con cái đều rất đau lòng.

Mình thì chưa làm mẹ, và có lẽ rất lâu sau này mình mới làm mẹ. Rồi sẽ có những đứa trẻ cần mình chăm lo. Có lẽ lúc ấy mình sẽ hiểu mẹ nhiều hơn, nhiều hơn bây giờ một chút. Hiểu để thương. Và thương nên sẽ cố gắng hiểu.

Không có đứa trẻ nào là hoàn hảo, cũng không có phụ huynh nào là toàn vẹn. Chúng ta đều phải học cách thay đổi, học cách chấp nhận để cùng chung sống, để cùng yêu thương. Mình tin là ai trong đời cũng có những giai đoạn bất lực vì không thể tìm được tiếng nói chung với gia đình.

Nhưng đi qua khoảng thời gian đó, cố gắng để thông cảm cho nhau, thì cuộc sống sẽ dễ dàng hơn một chút. Tha thứ

cho chính mình, và tha thứ cho bố mẹ. Bởi vì bạn biết không, bố mẹ chúng mình cũng đã tha thứ, bao dung với chúng mình rất nhiều lần đó thôi. Trước đọc *Cánh đồng bất tận* của Nguyễn Ngọc Tư, mình rất tâm đắc với thông điệp này: *"Là trẻ con, đôi khi chúng ta cũng phải biết tha thứ cho lỗi lầm của người lớn"*.

Khoảng cách thế hệ hay những rào cản của tuổi mới lớn dễ khiến tụi mình xa bố mẹ, cũng sẽ có những lúc tụi mình nói ra những lời tổn thương vô cùng, bố mẹ cũng thế. Nhưng mình hy vọng là, nếu được thì khi bình tĩnh lại, chúng ta có thể cùng ngồi xuống, để nói chuyện, để gỡ những mớ hỗn độn, uất ức trong lòng. Bởi vì suy cho cùng, trên đời này không có ai yêu thương chúng ta vô điều kiện bằng người sinh ra mình, và người mình sinh ra.

Tình yêu đó, chính là một tình yêu không cần lời hồi đáp.

Gia đình nào cũng có những nỗi đau

Có những chuyện dù đã trôi qua nhiều năm, thậm chí tưởng rằng mình đã mạnh mẽ vượt qua rồi, thì mỗi lần nhắc đến vẫn khiến người ta ám ảnh vô cùng. Gia đình nào cũng có những nỗi đau. Những chuyện buồn mà không phải ai cũng có thể hiểu.

Và có lẽ những lúc như vậy, tụi mình cần một người ở cạnh, để được nói, được khóc. Đâu phải lúc nào tự mình cũng đủ can đảm và sức lực để vượt qua mọi chuyện. Hoặc là tưởng như đã vượt qua được rồi, khi nhắc lại cứ ngỡ mọi thứ vừa như mới hôm qua. Từng chi tiết, từng hồi ức hiện về, rõ nét tới mức làm tụi mình khó thở.

Một đêm mùa đông, mình gặp em. Em kém mình hai tuổi, hai chị em chơi cùng nhau là vì ngày cấp 3 có làm chung dự án. Tụi mình thân nhau và bằng một cách nào đó, ngay cả khi đã nghỉ dự án rồi, tụi mình vẫn chưa chịu nghỉ chơi với nhau.

Con bé vốn là người mạnh mẽ, nhưng những người mạnh mẽ nhất đều mang trong lòng một nỗi đau. Năm em 18 tuổi, em tạm biệt quê hương, ra Hà Nội để học đại học. Em nói, nếu để gọi tên một nơi đã chứng kiến em đau đớn thế nào, khổ sở ra sao, suy sụp đến mức không muốn quay lại, nhưng vẫn dành một tình yêu, thì đó chính là Hà Nội.

Bố em bệnh nặng, là ung thư. Lúc em ra Hà Nội, bố đã bệnh rồi. Em ra được đâu vài tháng, thì bố mất. Thế giới của em lúc ấy dường như không còn là màu hồng nữa.

Trên chuyến bay từ Hà Nội về quê, và trong những ngày chịu tang bố, em đau lòng tới mức không thể khóc được. Em không thể khóc, vì em là con cả, em phải là chỗ dựa tinh thần cho mẹ, cho em của em nữa. Em không thể khóc, nhưng em cũng không thể vượt qua được.

Em nói bố muốn được về nhà, bố muốn dù mất đi, cũng được ở trong căn nhà này, nơi mà cả gia đình em đã sống, đã bên nhau suốt bao năm nay. Nhưng em hiểu, em hiểu rằng là bố không muốn tốn thêm tiền chữa bệnh, bố không muốn trở thành gánh nặng tài chính cho mẹ sau khi không còn trên cuộc đời này nữa, vì bệnh ung thư ở giai đoạn đó, không thể nào chữa khỏi được, chỉ có thể kéo dài sự sống thêm một chút, một chút thôi.

18 tuổi, lần đầu tiên em trải qua nỗi đau đến nghẹn lòng. Biến cố này quá sức với em, dù đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng em vẫn không thể đón nhận nó bình thản. Phải thôi, trước sự ra đi của một người thân yêu, đặc biệt là người đã sinh ra mình, không ai có thể cam lòng mà.

Em bảo, giờ thì em hiểu, sẽ không còn nỗi đau nào có thể lớn hơn được nữa rồi. Nghỉ hè về thăm nhà, vắng bóng của bố, mâm cơm chẳng đủ người, những thứ bình thường mà trước đây em coi là điều dĩ nhiên, bỗng dưng trở thành xa xỉ. Và em biết, ngày đó không thể nào quay lại nữa. Bố không thể nào ngồi lại bên mâm cơm này cùng mấy mẹ con được nữa rồi. Và em phải chấp nhận sự thật đó, dù thực sự nó khiến em đau, đau nhiều lắm.

Mình chỉ có thể nghe, và an ủi em. Mình bất lực vì không thể làm gì thêm cho con bé. Mình biết, trên thế giới này,

sẽ có rất nhiều đứa trẻ trải qua nỗi đau tương tự. Bố mẹ là người đưa chúng ta đến với thế giới này, nắm lấy bàn tay nhỏ xinh, dắt chúng ta đi những bước chập chững đầu tiên, nhưng lại không thể cùng chúng ta đi hết cuộc đời.

Hy vọng chúng ta sẽ trân trọng những giây phút bên gia đình. Bởi đâu ai biết được, cuộc đời vô thường đến vậy, khi nào sẽ phải xa nhau, xa nhau vĩnh viễn. Và nếu kể có kiếp sau, chưa chắc đã được gặp lại nhau...

Chọn bôn ba, hay đi về nhà?

Con người bên trong của chúng mình luôn tồn tại những nghịch lý. Ngày xưa còn đi học, Văn 9 sách giáo khoa cũ có truyện ngắn *Bến quê* của Nguyễn Minh Châu. Hồi đó, đã được đọc, được học phân tích, cũng đã khóc cho những cái vòng vèo, chùng chình của cuộc đời Nhĩ, cả một hành trình bôn ba, đi xa, trải nghiệm nhiều vẻ đẹp trên thế gian này, nhưng lại bỏ lỡ những điều đẹp đẽ, giản dị, gần gũi nhất trên quê hương mình. Lúc ấy nghe cô giảng bài, cứ nghĩ là mình thấm thía lắm, mình hiểu lắm rồi. Mà cô bảo, sau này khi lớn lên, đọc lại tác phẩm này, tụi mình sẽ còn có cảm nhận khác, khác nữa cơ.

Nhiều năm trôi qua, tụi mình từ mấy đứa nhóc đã chạm đến ngưỡng tuổi buộc phải trưởng thành, tụi mình không có sự lựa chọn nào khác, càng không thể từ chối việc trở thành người lớn, sống một cuộc đời khó khăn hơn, nghĩ nhiều hơn.

Học tới đại học, càng về dần những năm cuối, khi gần tốt nghiệp, lũ trẻ lớn đầu mới 21, 22 luôn phải đối diện với câu hỏi: Ở lại hay về quê? Lập nghiệp nơi xa hay trở lại gần nhà? Bôn ba cuộc sống hay về với mẹ cha?

Tuổi trẻ vốn nhiều hoài bão, nhiều ước mơ, nhiều dự định. Nhưng cũng nhiều thay đổi. Nhất là khi buộc mình nhìn thẳng vào hiện thực, và bị đời hành lên hành xuống mấy hồi. Vừa muốn bước ra thế giới để rực rỡ một lần, để đi nhiều nơi, gặp nhiều người, kiếm nhiều tiền, có nhiều

thành tựu, nhưng lại cũng khát khao được về nhà, về với mẹ, với cha, với quê hương, nơi mình đã sinh ra, lớn lên, nơi đã gắn bó với mình trong những năm tháng đầu tiên của cuộc đời.

Mỗi lần về nhà, lại thấy bố mẹ già đi một chút, nếp nhăn nhiều hơn, tóc bạc nữa. Nửa trong lòng muốn ở gần bố mẹ, vì rất sợ một ngày nào đó sẵn máy bay, sẵn vé tàu xe mà không thể gặp được nữa. Nhưng một nửa còn lại vẫn mong rằng bản thân có nhiều cơ hội hơn, có nhiều trải nghiệm hơn, để sau này về già không cần hối tiếc nữa.

Cân bằng cả hai thực sự là điều khó khăn, nhưng mình mong rằng các bạn vừa có thể bước ra thế giới rộng lớn, vừa có một căn nhà ấm áp để trở về. Hy vọng chúng ta đều hạnh phúc trong tổ ấm và với ước mơ riêng mình.

Lần gần nhất mày khóc là khi nào?

Câu hỏi của bạn khiến mình khựng lại vài giây. Hình như lâu rồi, mình không khóc. Phải mất 5 phút để sắp xếp trí nhớ, mình mới gợi lại được ký ức về lần rơi nước mắt gần đây nhất. Cũng cả 3 tháng rồi.

Đó là vào một đêm say ngà ngà. Có một sự thật mà chắc ai cũng biết, là khi say, người ta dễ trải lòng.

Mình cũng chẳng ngờ được cái thằng bạn lúc nào cũng cười hớn ha hớn hở lại có lúc kể chuyện về bố xúc động đến thế. Rồi ba con nhỏ thường ngày mạnh mẽ cũng rơi nước mắt. Điểm chung câu chuyện của chúng mình là khi nhớ về gia đình, và tuổi thơ.

Bạn kể, xưa giờ không thân với bố, nhưng lần bạn chuẩn bị lên Hà Nội học, bạn không thể quên hình ảnh bố đưa đi, đến nơi bố gọi với và dặn: *"Cố gắng học con nhé"*. Rồi bố bạn ốm, bố vẫn cố chờ bạn về mới an lòng nhắm mắt.

Bạn khác bảo mình, bạn nhận ra khi lớn lên, cũng là lúc lần lượt những người thân không bên cạnh mình được nữa. Bà chăm bạn từ bé, bạn chưa kịp báo hiếu thì bà đã đi xa mãi rồi.

Một bạn nhỏ khác thút thít khi nhớ lại quãng thời gian một mình ăn tối, thực sự rất cô đơn. Bạn nói khi ấy thèm lắm một bữa cơm gia đình, nhưng không được. Mỗi người một hoàn cảnh, bạn không trách ai, bạn chỉ thấy thương mẹ rất nhiều.

Một bạn nhỏ đi học xa nhà cả mấy trăm cây, bạn nói nhiều khi bận rộn, một cuộc điện thoại cũng chẳng nói được bao lâu. Sắp xếp phải 3 ngày nghỉ liền nhau bạn mới dám về quê.

Còn mình, điều mình tiếc nuối nhất có lẽ là đã không về thăm bà ngoại nhiều hơn. Ngày còn nhỏ, hè nào mình cũng về quê ngoại cả tuần, có khi là cả tháng trời. Bà mình xưa khổ lắm, nhưng lúc được sung sướng nhàn hạ thì bà lại không còn nữa. Hồi lên cấp 3 mình ra chuyên học, bà bảo mình là cuối tuần về chơi với bà, nhưng mình toàn về thẳng nhà. Trong khi đường về ngoại cũng tiện, còn gần hơn về nhà.

Mình cứ nghĩ mình còn nhiều thời gian, lần sau về với bà cũng được. Nhưng chẳng có cái lần sau nào hết. Tháng Tư năm đó bà lên thăm nhà mình hai lần, rồi về quê mấy tuần thì bà ốm nặng, không qua khỏi được. Hóa ra thời gian không chờ đợi ai cả.

Càng lớn, càng ít khóc hơn. Nhưng có lẽ những lần mình khóc, đều là vì chuyện gia đình cả. Lớn lên, mình nhận ra gia đình là điều quan trọng hơn tất thảy mọi thứ trên đời này.

Còn bạn, lần gần nhất bạn khóc là vì điều gì?

Nhà

Các bạn biết không, nhà không được định nghĩa bằng gạch gỗ, bằng lầu cao, nhà là nơi có những người thân ruột thịt, là nơi gia đình ta ở. Ngày bé, mình hay ước lớn thật nhanh, đi thật xa, để khám phá cuộc sống vô cùng rộng lớn.

Thế nhưng khi lớn lên và đi xa thật rồi, nhiều lúc ngồi một mình, mình hay nghĩ về những ngày xưa, cái hồi còn sống trong vòng tay bố mẹ, cứ hồn nhiên mà bước, chẳng cần phải lo nghĩ gì vì đằng sau lúc nào cũng có bố mẹ rồi.

Giống như lời bài hát nào đó: *"Mẹ ơi thế giới mênh mông, mênh mông không bằng nhà mình"*.

Nhà và thế giới rộng lớn ngoài kia chỉ cách nhau có một cánh cửa. Phía bên ngoài cánh cửa là bão tố, phía bên trong cánh cửa là rất đỗi bình yên.

Ngày trước mẹ mình từng nói một câu cảm động phát khóc, mẹ bảo: *"Con hãy cứ đi đến những nơi nào con muốn, nhưng mà nếu mỏi chân quá, nếu thấm mệt rồi và không muốn tiếp tục đi nữa, thì con hãy về nhà con nhớ, nhà vẫn luôn là của con mà"*.

Ngày trước, đọc *Không gia đình* cứ khóc mãi vì thương Rê-mi nhiều lắm, trên đường đi học, đi làm về, mình cũng được gặp rất nhiều Rê-mi trong cuộc đời thực. Và mình thấy thật may mắn vì mình có gia đình, được sống trong gia đình với hết thảy đầy đủ yêu thương.

Mong tất cả những ai còn gia đình, cũng sẽ đều có được tình thương như thế.

Bố mẹ là thầy cô giáo
nhưng lại chẳng dạy được con mình...

Mình sinh ra và lớn lên trong cảnh nhà có bố, có mẹ, có bà đều làm giáo viên.

Hồi cấp 1, cấp 2 mình học trường làng, gần nhà lắm. Khu này mọi người quen nhau hết cả, ai cũng biết mình là con của bố mẹ, là cháu của bà. Người ta vẫn thường gán một cái mác lên con giáo viên, đó là những đứa trẻ buộc phải học giỏi, còn nếu như chúng có xuất sắc, thì đó là lẽ thường tình. Các anh chị ở khu này đều giỏi cả. Có lẽ vì thế, ngay từ khi còn rất nhỏ, mình đã có vô số tấm gương để soi ra soi vào, mình có một áp lực phải trở thành "con nhà người ta".

Khi bắt đầu đi học, mình sợ cảm giác là đứa kém cỏi, nên lúc nào cũng học hành tử tế nhất có thể. Ra ngoài thì cố gắng là đứa trẻ ngoan, gọi dạ bảo vâng để người lớn vui lòng. Mình luôn cố gắng để trở thành đứa trẻ hoàn hảo. Cho đến khi, mình không cố được nữa, mà đúng hơn là mình không muốn cố nữa. Mình bước vào tuổi dậy thì. Mình cá tính và bắt đầu có những suy nghĩ chống đối gia đình.

Mình luôn cho rằng bố mẹ không hiểu mình. Thực ra, khi đã bước qua giai đoạn khủng hoảng đó, mình hiểu rằng, chính bản thân mình cũng chưa chắc đã hiểu hết về mình, thì làm sao mình có thể đòi hỏi bố mẹ phải hiểu, phải thông cảm cho mình cơ chứ?

Bố mẹ thuộc một thế hệ khác, một thế hệ với những quan niệm, tư duy, suy nghĩ cách xa thế hệ của mình rất nhiều. Và, mình tự hỏi, mình đã thực sự cố tìm để hiểu bố mẹ hay chưa? Những người thương nhau thường làm nhau buồn. Là bởi họ đã thương nhau sai cách.

Câu nói khiến mình ám ảnh nhất trong thời đi học có lẽ là khi mẹ thở dài đầy bất lực: *"Bố mẹ là thầy cô giáo nhưng lại chẳng dạy được con mình..."*

Đúng, có những lúc, mình cũng không hiểu nổi, tại sao bản thân lại hành động bồng bột và cư xử tệ đến vậy. Mình ra ngoài với một tâm thế khác, mình cố gắng vui vẻ với mọi người, nhưng mình đã làm được gì cho bố mẹ nhỉ? Có một khoảng thời gian rất dài, mình đem hết những bực dọc về nhà, mình khó chịu với sự quan tâm của bố mẹ, mình cho rằng bố mẹ đang can thiệp quá sâu vào cuộc đời mình mà không để cho mình lấy một chút nào gọi là tự do. Mình bỏ bê học hành, mình đọc truyện, xem phim thâu đêm suốt sáng, mình xuống dốc không phanh. Thành tích học tập từng là thứ khiến mình tự hào nhất, vậy mà có một giai đoạn, mình thực sự đã mất gốc Toán hoàn toàn.

Trước đó, mình thấy rất bất bình với câu nói bố mẹ làm thầy cô giáo nhưng lại chẳng thể dạy được con. Vậy mà đã có lúc, mình như thế thật. Chính mẹ là người đã giơ tay ra, nắm lấy tay mình và kéo mình trở lại. Mẹ nói, mẹ cũng đã sai, và mẹ xin lỗi con gái. Nhưng không phải mẹ sai thì là con đúng hoàn toàn. Mẹ phân tích cho mình hiểu rằng mình nên làm gì, mình được gì, mất gì nếu cứ tiếp tục thế này mãi.

Có một câu mà mình thấy rất thích đó là thế giới thay đổi khi con người thay đổi. Chúng mình sẵn sàng trở thành một phiên bản tốt hơn, thì những điều tốt đẹp hơn cũng sẽ tới với chúng mình.

Mình thì mình nghĩ, câu nói đó vẫn hơi định kiến một chút, nhưng mà suy cho cùng, dù bố mẹ có làm gì thì cũng chỉ mong dạy dỗ con cái cho đàng hoàng, sống là một người tử tế, được học hành và có một công việc tốt.

Sẽ có những cái nhãn mác được dán lên và khiến chúng ta áp lực. Nhưng mà, mình tin là áp lực hoàn toàn có thể trở thành động lực. Giờ thì mình không thấy áp lực quá vì những lời nói bên ngoài nữa. Mình thấy tự hào vì là con của bố mẹ. Mặc ai đó có so sánh mình, đánh giá mình ra sao. Hy vọng bạn và mình đều giữ cho bản thân áp lực vừa đủ, để không bị nổ tung, cũng không rạn vỡ. Suy cho cùng thì, cái gì cũng chỉ nên vừa đủ. Đó là trạng thái tốt đẹp nhất, vừa vặn nhất rồi.

Bố đã chết đâu mà mày về

Năm đó, bố bằng tuổi mình bây giờ. Là anh cả của một gia đình có bốn người con. Bà làm giáo viên, còn ông làm bộ đội. Gia đình cơ bản thôi.

Mọi chuyện vẫn sẽ ổn, nếu như năm đó, ông không đổ bệnh nặng. Bố nhận tin, lập tức từ trường về nhà thăm ông.

Nhưng ông bảo: *"Bố đã chết đâu mà mày về".*

Ông bảo bố xuống trường đi học tiếp đi. Ông bảo ông không sao. Đúng là bố mẹ, dù thế nào cũng lo lắng cho con, cũng chẳng hề muốn phiền đến con, chẳng muốn mình trở thành gánh nặng. Thế mà một thời gian không lâu sau, ông mất. Câu nói ấy, mãi sau này bố vẫn luôn nhớ và thường nhắc lại. Phải chăng, những điều gần như cuối cùng thường làm người ta nhớ mãi, nhất là kỷ niệm với người thân.

Ngày mình chào đời, ông nội đã không còn nữa. Nhưng trong gian nhà này, nơi bà nội sống, vẫn có đâu đó hình bóng của ông, có thể ông vẫn luôn ở đây thôi, để ôm lấy cả nhà mình mỗi khi mệt mỏi.

Mình chưa từng gặp ông nội, mình chỉ được nhìn ông qua di ảnh, và biết về ông qua những câu chuyện bà nội kể.

Hồi đó, ông nói với cô mình rằng: *"Con học giỏi, rồi sau này lên cấp 3 bố cho con thi xuống trường chuyên Nguyễn Huệ nhé".*

Nhưng mà không kịp nữa rồi, ông không kịp chờ tới lúc cô lên cấp 3, cũng chưa kịp chờ tới lúc bố mình, là con trai cả

cầm tấm bằng tốt nghiệp. Ông mất đi, kinh tế gia đình cũng khó khăn hơn, một mình bà phải gồng gánh nuôi bốn người con ăn học, lo chuyện nội ngoại. Không có ông ở bên, bà thực sự đã vất vả nhiều rồi.

Mình là đứa cháu đầu tiên được sinh ra, ngày đó, bà được ông báo mộng, rằng mình sẽ rất giống ông. Và đúng là, mình giống ông thật. Dù chưa từng được ông ẵm bế, chưa từng gọi ông nội, mà chỉ ngày giỗ, ngày Tết mới thắp hương, mới xin được ông phù hộ, mình vẫn như cảm thấy ông luôn ở cạnh, bảo vệ gia đình mình.

Mình đã thi cấp 3, cũng đã đỗ chuyên Nguyễn Huệ rồi. Mình biết là muộn một chút, mình biết là ông không ở đây để chứng kiến mình được sinh ra, được trưởng thành. Nhưng mình cũng biết là, ông luôn ở trong tim của cả nhà, ở trong những câu chuyện mọi người kể. Và mình cũng hy vọng là, ở một thế giới khác, ông vẫn sẽ thấy được mình, bằng một cách nào đó, và tự hào về cháu gái của ông.

Bà nội vẫn hay nhắc ông, và bảo mình là: *"Con giống ông, nên ông thương con, ông phù hộ cho con..."*

Câu chuyện này chẳng có gì to tát, nó chỉ đơn giản là lời nói của một người đã đi xa. Một người mà mình chưa từng gặp. Nhưng mình tin vào sợi dây kết nối của tình thân. Và mình hy vọng các bạn cũng thế.

Thực ra ông bà vẫn luôn âm thầm yêu thương chúng mình

Khi còn nhỏ, mỗi lúc bị bố mẹ mắng, ông bà sẽ dỗ dành, bảo thương con nhất. Mỗi khi đi đâu đều mua quà về cho. Hồi đó, mỗi lần đi thi học sinh giỏi, bà lại nấu một nồi chè đỗ để ăn lấy may.

Lớn lên rồi, sống xa nhà, tự lập rồi, thi thoảng về quê vẫn được bà dúi cho mấy đồng, bảo là bà cho tiền uống nước, bà cho lộc, cầm lấy đi con.

Ngày bé còn ngủ với bà, đêm nào cũng được nghe bà kể chuyện thời xưa. Những buổi trưa trốn ngủ, bà chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng chứ chẳng bao giờ quát. Tại bà thương lũ nhỏ là tụi mình mà.

Ông bà tụi mình rồi sẽ già đi, tóc bạc ngày càng nhiều hơn. Nhớ hồi còn nhỏ, thi thoảng bà lại kêu lấy nhíp nhổ tóc bạc cho bà.

Thời gian thấm thoát trôi đi, đến một ngày tóc ông bà bạc trắng, rụng cũng nhiều. Tóc trắng nhiều tới nỗi không thể nhổ hết được nữa. Đó là khi chúng ta đã lớn. Và ông bà thì chẳng còn quá nhiều thời gian đâu.

Vậy nên nếu có thể, hãy về thăm ông bà nhiều hơn, vì thời gian ngắn lắm, cứ trì hoãn mãi, biết đâu chẳng còn lần sau được gặp người thân yêu của mình...

Lời yêu chưa kịp nói,
vĩnh viễn không thể nói ra

Mình tình cờ xem được đoạn video về hai người yêu nhau trong thời chiến, tim chợt khựng lại, và mình tin là bất cứ ai xem được cũng sẽ có một cảm xúc rất đặc biệt.

Tình yêu thời chiến ấy mà, nhìn ra là bom đạn, sự sống và cái chết chỉ cách nhau trong gang tấc, để có được những giây phút bình yên ngồi cạnh nhau, nói dăm ba câu chuyện cũng chẳng dễ dàng gì.

"Hết chiến tranh, còn nhớ thì đến thăm em nhé."

Không biết đã có bao lời hứa hẹn bỏ ngỏ ở kiếp này, chẳng thể giữ vẹn câu thề vì âm dương cách biệt.

"Nếu còn sống, chắc chắn tôi sẽ tới."

Nếu còn sống, ở cái thời mà người ta không thể xác định được, ngày mai mình có còn trên cõi đời này không, thì tình yêu đúng là thứ xa xỉ. Chắc hẳn khi ấy anh đã muốn, đã hứa với lòng mình sau này hòa bình lập lại sẽ trở về thăm người con gái năm xưa.

Cái ôm ấy, gói ghém trong đó cả tình yêu, cả nỗi nhớ, cả những chờ mong.

Chỉ là có những lời tạm biệt, lại trở thành vĩnh biệt, có những cuộc chia ly, lại trở thành mãi mãi...

Tình yêu thời chiến luôn là điều gì đó khiến người ta mỗi lúc nhắc tới, lại thấy nghẹn lòng.

Nội mình có chị gái. Chị của nội lấy chồng sớm lắm, năm đó bà mới 16 tuổi. Ở bên nhau chưa được bao lâu thì ông đi kháng chiến. Trong suốt những năm tháng ấy, bà ở nhà chăm sóc bố mẹ chồng, một lòng một dạ đợi ông trở về.

Hôn nhân là sắp đặt, nhưng vì ông tốt lắm, lại hiền lành và rất thương bà, nên cả hai đã nảy sinh tình cảm. Nghịch lý thay, lúc có tình cảm với nhau cũng là lúc sắp phải xa nhau. Có những chờ đợi không hẹn ngày gặp lại, nhưng vẫn chấp nhận, vẫn mong ngóng. Ngày ông đi, ông nói sẽ viết thư thường xuyên về cho bà. Bức thư cuối cùng bà nhận được, cầm trên tay, khi ấy ông đã không còn nữa. Cho đến giây phút ấy, bà vẫn đợi ông về...

Trong dòng nước mắt, bà nói:

"Ông bảo, nếu ông không thể trở về được nữa, thì bà hãy lập gia đình mới, sinh ra những đứa con, và nói cho chúng biết rằng, chúng đã từng có một người bố trước anh hùng..."

Và cuối cùng thì, ông và bà, vẫn chưa thể kịp có một người con chung. Có những hy vọng rất mong manh, có những tình cảm không cần nói ra là yêu, nhưng đó, đó là tình yêu.

Chương 2
Tiệm tạp hóa tuổi thơ đang lớn

Tiệm tạp hóa tuổi thơ lớn lên

Hồi còn nhỏ xíu, mấy tiệm tạp hóa gần nhà là niềm mơ ước của mình. Nó như là một kho báu có thật ở trên đời. Mình thích lắm, mà chẳng riêng gì mình, lũ trẻ con trong xóm đứa nào đứa nấy đều rất mê. Tiệm tạp hóa bán đủ thứ trên đời. Từ mấy cái kem que, "thịt hố", bim bim, rồi sách vở, đồ dùng học tập, vân vân và mây mây.

Lúc đó, vài chục, vài trăm ngàn là số tiền rất lớn. Còn thấy ngưỡng mộ mấy bác bán tạp hóa vì kiếm được nhiều tiền ghê. Lại còn không cần tốn tiền mua đồ, nhà cái gì cũng có sẵn mà. Suy nghĩ hồi nhỏ của tụi mình chỉ vậy, ngây ngô và hồn nhiên lắm lắm luôn.

Mình lớn dần lên, những tiệm tạp hóa tuổi thơ cũng lớn theo, cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Nhiều mặt hàng hơn, đa dạng mẫu hơn. Nhưng cảm giác thích thú những ngày thơ ấu thì không còn nữa. Thay vào đó là hoài niệm.

Bây giờ, mình có thể đi siêu thị, đi trung tâm thương mại, có thể dễ dàng mua những thứ hồi nhỏ từng ao ước, nhưng lại chẳng thể có được cảm giác của ngày xưa.

Lạ thật đấy. Và buồn nữa. Có lẽ vì dù là bao nhiêu tiền, cũng chẳng thể đánh đổi hay mua lại được kỷ niệm ngày xưa. Ngày xưa sẽ không quay trở về được nữa, nó chỉ trở đi trở lại trong ký ức của chúng ta mà thôi. Tiệm tạp hóa tuổi thơ thay đổi, và chúng ta cũng vậy.

Có những nỗi buồn khó lý giải, và cũng khó hóa giải. Biết sao được, đó vốn là quy luật của cuộc sống mà.

Vị ngọt của muối

Hôm đó, mình tình cờ gặp lại một người bạn cũ. Nói là cũ vì chắc cũng mấy năm rồi không gặp lại. Thực lòng thấy có chút xúc động.

Ngày trước, hồi còn bé xíu xiu. Tức là cái hồi còn chân ướt chân ráo tay này cầm cặp tay kia cầm bình nước đi học lớp 1, run rúi thế nào cô chủ nhiệm lại xếp mình ngồi bàn gần cuối lớp, cạnh Hoàng và trên Bích.

Bích là một người bạn rất đặc biệt. Tại sao lại nói như thế? Vì nó học 4 năm vẫn không xong lớp 1. Bích hay xin cô đi vệ sinh vào mọi giờ kiểm tra để có thể copy bài của các bạn khác, như là của Hoàng và của mình.

Hồi đấy mẹ mình bảo là bạn ấy rất thiệt thòi, vì nhận thức không được bình thường như bạn bè đồng trang lứa.

Lớn lên, tức là lúc lên lớp 2, thì trường không học tập trung nữa mà tổ chức thi lớp chọn. Mình vào học lớp chọn, rồi trường chuyên, và đi học đại học xa nhà. Cũng không còn giữ liên lạc với nhiều người trong số những bạn cũ năm đó.

Khoảng thời gian còn học cấp 3, trong một dịp về thăm nhà mình nghe tin Bích đã lấy chồng. Thực ra cũng mừng cho bạn, vì dẫu sao con bé cũng tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Nhưng cuộc sống phẳng lặng có lẽ là điều không khả thi, và một cơn sóng dữ dội sẽ phá tan mặt nước phẳng ấy, để lại chút dư âm của muôn ngày xa cũ.

Bích bảo mình thế này:

"Chúng mày bây giờ thì đều sướng rồi, chỉ có mỗi tao là khổ. Con tao bây giờ 2 tuổi rồi, chồng tao thì nó bỏ, khốn nạn lắm, nên tao vừa về nhà bố mẹ rồi..."

Nó nói, rất bình thản. Dường như trải qua ngần ấy chuyện cũng không khiến nó khác đi nhiều lắm về cái sức sống ở bên trong. Chỉ là nhìn nó già đi hơn nhiều. Cả vẻ ngoài lẫn cách nó nói chuyện.

Sự trải đời đôi khi rất hữu hiệu, nỗi đau chồng lên nỗi đau làm người ta quên đi cả niềm đau cũ, quên đi tất thảy chuyện buồn trước kia. Vì rằng, cuộc đời vốn dĩ đã đáng buồn, chỉ là buồn theo cách nào mà thôi.

Mình chợt nghĩ, sống đến ngần này tuổi, cũng đã đầu hai rồi, nhiều lúc vẫn lơ tha lơ thơ, vẫn trẻ con lắm, nếu phải trải qua nhiều cay đắng như bạn, liệu có gắng gượng mà sống tiếp được nữa hay không.

*

Lại thêm chuyện về một thìa muối hồi sáng.

Mình ngẩn người ra vì nhầm lọ muối thành lọ đường. Và kết quả là cốc nước mình pha ra có vị mặn chát. Rõ là mình đang cần một ly nước ngọt, vị ngọt của đường kia mà?

Nhưng mình bất chợt nhận ra một sự thật thế này. Người ta thường chỉ dùng nước muối trắng để súc miệng, còn nước đường thì để uống.

Nhưng chúng đều mang một tác dụng nào đó trong cuộc đời mình. Đường cũng có vị đắng, mà muối cũng có vị ngọt. Của riêng nó. Và theo cách cảm nhận của mỗi người.

Tối hôm trước, trên chuyến xe muộn về nhà, mình gặp Vy. Thời gian trôi nhanh hơn ta tưởng, đã tính bằng năm không gặp nhau rồi. Lần cuối cùng có lẽ cũng từ hồi thi học sinh giỏi cấp 2. Nghe sao mà xa quá. Hà Nội thực ra rất nhỏ, nhưng cũng rất rộng, đi mãi cũng không gặp lại những người xưa kia. Hay có chăng tất cả đều đã khác lạ, đều đã đổi thay quá nhiều.

Cuộc sống của chúng mình, những người mà Bích nói rằng rất sung sướng ấy, về thực chất, ngẫm đi nghĩ lại cũng có rất nhiều nỗi khổ riêng. Deadline, bài tập, áp lực thi cử,... Hàng tá thứ trên vai gánh gồng của những đứa trẻ mới học làm người lớn, mới tập làm quen với sự trưởng thành. Cũng chẳng dễ dàng gì, nhỉ?

Cứ nghĩ thế này cho nhẹ lòng vậy.

Ai cũng có cuộc sống riêng, khoảng trời riêng để mà mơ ước và chờ đợi.

Và, muối cũng có vị ngọt của nó.

Tháng năm không trở lại

Khoảng thời gian cuối năm ba, đáng ra phải tất bật chuẩn bị bài cuối môn, lo lắng cho chuyến thực tập tháng Năm, nhưng trong khoảnh khắc nào đó, đột nhiên mình chẳng muốn làm gì cả.

Dạo này mình hay nhớ về ngày xưa, hồi còn bé, cái khoảng từ mầm non đến hết cấp 2 ấy, những mối quan hệ xung quanh mình khi ấy chủ yếu là những người mình quen từ nhỏ, hoặc người quen của bố mẹ, hoặc bạn bè trên trường trên lớp, các anh chị khóa trên, các em khóa dưới.

Mình đã từng có những khoảng thời gian rất vui vẻ với mọi người. Nhưng rồi ai cũng đều phải lớn. Hôm nay mình nằm lướt story, thấy cuộc sống của mọi người thay đổi thật nhiều. Mới ngày nào chúng mình vẫn chỉ là những đứa trẻ tung tăng, rủ nhau phá làng phá xóm, rồi đi học, rồi đi thi cái này cái nọ, lo bị mắng vì chẳng làm bài tập về nhà, sợ cô chủ nhiệm hạ hạnh kiểm, trốn thể dục để nằm trên phòng y tế, đủ thứ trò, thế mà cũng hết năm, hết tháng, hết kỳ.

Bây giờ ai cũng có cuộc sống khác, những mối quan hệ khác. Dù sao thì chúng mình đã có một tuổi thơ thật đẹp, nhưng đáng tiếc không phải ai cũng đồng hành với nhau đến mãi tận sau này.

Một ngày nào đó, chẳng phải ngày đặc biệt gì cả, mình chợt nhớ về góc sân trường có nắng, có cây xanh, có những

bóng dáng quen thuộc giờ đã thành xa lạ, thực ra là mình nhớ về những kỷ niệm xưa.

Mình từng đọc được ở đâu đó một câu rất hay, muốn dùng để kết lại mấy dòng tâm trạng lúc nửa đêm, đại ý thế này: *Tháng Năm rồi sẽ trở lại, chỉ là những tháng năm ấy sẽ mãi chẳng thể quay về...*

Không phải về chuyện đan len

Một hôm mình đang rửa bát thì tự dưng có một chiếc tăm mắc vào lưới rửa bát, tất nhiên mình không khó khăn để lấy nó ra khỏi đó, nhưng nếu là nhiều chiếc tăm, hay nhiều chiếc xương cá thì lại khác. Chúng sẽ rối tung lên, và mình sẽ rất dễ gặp trở ngại.

Mình biết điều đó, bởi vì nhiều năm trước, có lần cô của mình đã từng nói rằng, "Khi cháu càng cố gỡ chiếc xương cá kia, sẽ có hai trường hợp xảy ra, một là nó sẽ rối tung lên, và tay cháu còn có thể bị đau, hai là cháu thành công. Nhưng xác suất thành công của cháu là rất thấp". Mình nghe từng câu từng chữ, mình hiểu, nhưng chưa thực sự thấu.

Vài năm sau, khi mình lớn lên một chút, gần nhà mình có một chị hàng xóm đan len rất đẹp. Mình nằng nặc đòi mẹ mua len, xong, mình cũng tập tành đan len. Mình yêu lắm cái cảm giác được móc từng sợi len vào, đan xen với nhau, nhưng rồi một ngày không đẹp trời lắm, và lòng mình không yên lặng lắm, mình nhận ra, cuộc đời mình vốn đã rối bời rồi, len của mình, ước mơ của mình cũng bâng khuâng mơ hồ rối bời chẳng kém. Mình bỏ cuộc, để những sợi len nằm lại đó mãi, trong hộc tủ và trong hộp ký ức hoen màu thời gian của mình.

Những sợi len, không tròn, không méo, nhưng nó dang dở, dở dang, nó tơi bời. Còn mình ư, tất nhiên là, ước mơ gục ngã.

Mình thấy thương mình, thương len, thương xương cá.

Mình thương những thứ nằm mãi trong tiếc nuối, nằm mãi trong hoài niệm.

Mình thương những ước mơ chưa thành đã vỡ, đã vụn.

Mình thấy thương những sai lầm, thương những đổ vỡ.

Mình thương những rối ren trong chính cuộc sống này, vì ai cũng ghét nó, vì ai cũng cố ném nó đi, thật xa, càng xa càng tốt. Hoặc là, mặc kệ nó ở đó, như thể vô dụng. Và vô vọng.

Mình thương những đau đớn, thương những uẩn ức, thương những tiếng không cất thành lời mà mãi nằm yên trong cổ họng.

Mình chẳng biết làm gì, cũng càng chẳng thể làm gì. Mình chỉ biết thương, mà thương như thế nào, thương đến độ nào, thực lòng mình cũng không tự đong đếm nổi.

Đan len chỉ là một chuyện, mà mình thì không hẳn chỉ muốn nói về chuyện đan len.

Chỉ là, năm tháng trôi đi, có những niềm tin lành lại, và mình vẫn thấy ổn, vì chí ít mình đã từng có một ước mơ, đã từng buồn, đã từng tiếc, đã từng kết thúc một ước mơ, dở dang, trong những ngày thơ bé...

Người tốt cũng buồn

"Chị ơi em khổ quá."

Vừa gặp mình con bé đã buông câu nói kèm cái thở dài thườn thượt. Mặt nó mếu xệch như muốn khóc đến nơi.

Trong thoáng chốc mình hơi bối rối. Ừ thì, thực ra là mình không phải không biết vì sao nó khổ, nhưng vì mình biết mình đến đây chỉ với nhiệm vụ lắng nghe, chứ không thể khuyên bảo con bé được, mọi thứ nằm ngoài tầm kiểm soát của mình rồi.

Quán cafe hơi vắng, chỗ này cũng chẳng đông mấy, trong không gian yên tĩnh, mình chỉ biết vỗ vai an ủi nó:

"Được rồi, nếu khổ quá hay là mày cứ khóc đi, có chị đây rồi."

Và con bé khóc thật. Có những thời điểm trong đời, mọi thứ tồi tệ cứ liên tiếp xảy ra, mà con bé thì còn nhỏ quá, nó chưa đủ trưởng thành để vững vàng vượt qua những cú sốc này.

Con bé kém mình 1 tuổi, nhưng nó không đi học đại học mà đi làm luôn, mình cũng chẳng nhớ tại sao quen nhau, chỉ đơn giản là ngày xưa cùng chung idol, nói chuyện cũng hợp hợp, hồi thi tuyển sinh con bé háo hức lắm, nó học Văn cũng được, tính thi vào chuyên Văn của tỉnh. Mình bày con bé học, mà số nó đen thế nào, thiếu đúng 0,5 điểm, thế là rớt.

Học đến lớp 12, nhà vỡ nợ, bố nó bỏ đi để lại ba mẹ con với món nợ khổng lồ. Con số chính xác mình không

được biết, nhưng khi ấy con bé suy sụp lắm, nó bảo mình chắc thôi, em chẳng đi học đại học đâu, em tính kiếm việc rồi phụ mẹ, chứ mẹ em khổ quá rồi.

Tính ra nó lạc quan ghê, chứ nếu là mình mình cũng chẳng biết làm sao. Mười mấy tuổi, ăn chưa no, lo chưa tới, sống cho bản thân còn chưa xong nữa là lo cho cả gia đình.

Ở ngoài đời con bé hiền và xinh, nhưng mình thấy mắt nó buồn lắm, lúc nào cũng buồn buồn. Chuyện gì của nó cũng xui, chắc có chuyện tình cảm là ốn nhất, hai đứa quen nhau cũng được 3 năm, từ hồi còn học cấp 3. Người yêu con bé học cũng khá lắm, thi tốt nghiệp cái đậu vào một trường cũng thuộc dạng top ngoài Hà Nội.

Nhưng ngọt ngào đến mấy cũng tan thành mây. Lên Hà Nội, một đứa đi làm, một đứa đi học, hai đứa nhỏ thuê chung một phòng cho đỡ tốn kém. Con bé xinh xắn tháo vát nhưng vì không có bằng cấp kinh nghiệm gì nên chỉ xin đi làm thuê cho một tiệm bán bánh. Làm quần quật từ sáng đến tối, về lại nấu cơm, làm việc nhà.

Nhiều khi mình mắng vốn, thế người yêu mày đâu, sao chị thấy mày khổ quá, đi làm cả ngày rồi còn tăng ca về nhà cơm cơm nước nước quần quần áo áo, có định sống nữa không đấy?

Con bé chỉ cười trừ, nó bảo, chị này, gái có công thì chồng không phụ.

Thế mà vẫn phụ. Ở được với nhau đâu hơn 1 năm, thằng bé kia đòi chia tay, lý do là hết tình cảm. Con nhỏ khóc hết nước mắt, níu kéo đủ đường, nhưng cũng chẳng đâu vào đâu.

Hết tình cảm nhưng chia tay 2 tháng kỷ niệm 4 tháng yêu nhau với người yêu mới, học cùng lớp đại học.

Thế là chấm hết mối tình đầu. Yêu đương hết mình, chia tay hết hồn.

Cuối cùng thì chàng trai năm 17 tuổi cũng không thể nắm tay con bé đi đến hết cuộc đời.

Suốt cả buổi cafe hôm ấy, không dưới mười lần con bé kêu với mình:

"Chị ơi, sao mà em khổ quá."

Nếu là người khác mình đã mắng rồi đấy, vì ai thì cũng có nỗi khổ riêng, nhưng khổ đủ đường đến thế này, mà vẫn kịp xin mình tờ giấy, tự lau nước mắt rồi nhoẻn miệng cười:

"Nhưng mà ngày mai sẽ tốt hơn, chị nhỉ? Em ước thế."

Mình chẳng biết tương lai có thật hay không, nhưng nếu có thật, mình mong tương lai đối xử tốt với em một chút, mình mong điều ước của con bé thành sự thật.

Vẫn chẳng hiểu tại sao, những người tốt lại chịu nhiều nỗi buồn đến vậy...

Hẹn gặp anh ở một cuộc đời khác

Hôm nay mình có lướt TikTok và tim mình chợt khựng lại vài giây sau khi xem hết clip của một chị này. Chị ấy đã yêu một người suốt 9 năm, nhưng 2/3 quãng thời gian ấy chị không thể gặp anh, chỉ có thể nghĩ về anh, dõi theo anh. Bởi vì anh đang ở một thế giới khác rồi.

Người ở lại lúc nào cũng buồn hơn là người ra đi đúng không?

Mình có quen chị này. Chị yêu một anh, yêu lâu lắm. Anh rất chiều chị. Hai người rất đẹp đôi, nhìn anh chị mình thấy có niềm tin vào tình yêu cổ tích ở trên đời.

Anh ấy mất vì tai nạn. Hai anh chị rất yêu nhau, cũng đã nghĩ đến chuyện lâu dài. Chị nói rằng, kiếp sau hai người nhất định sẽ tìm thấy nhau. Mình cũng mong là như vậy.

Dù anh không còn nữa nhưng tình yêu của chị chưa bao giờ kết thúc, một mình kỷ niệm ngày yêu, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường như khi anh còn sống, chỉ là không có anh trong đời cùng bước tiếp với chị nữa thôi.

Tự dưng mình nhớ đến câu này, chia tay cũng được nhưng đừng âm dương cách biệt. Mong là những người thương nhau sẽ được ở cạnh nhau lâu thật lâu, đến hết cuộc đời.

Một bạn nhỏ

Ngày ấy, có bạn nhỏ mới lên cấp 2, làm bài văn đầu tiên đã lạc đề. Cô chấm được 1,5 điểm. Bạn nhỏ sốc lắm, bạn khóc nức nở.

Bạn nhỏ ấy sau này vào đội tuyển Văn, ngoài những lúc được giải cao, hớn ha hớn hở, bạn vẫn lạc đề vài lần nữa, lần nào lần ấy bạn đều khóc thút tha thút thít. Nghĩ mà thấy thương.

Bạn nhỏ từng nghe rất nhiều câu nói không biết là bâng quơ hay cố ý, kiểu như:

"Sao không học tuyển Toán, tuyển Anh?"

"Con gái mà học Văn thì ủy mị lắm con ạ."

"Học Văn thì sau này thành nhà văn à, nghèo lắm."

"Mấy cái đứa văn vẻ lúc nào cũng sống trên chín tầng mây, mơ mơ màng màng."

Ngày bạn nhỏ quyết tâm thi chuyên, không ai tin là bạn đỗ, cũng không mấy ai ủng hộ. Có lúc, chính bạn cũng nghi ngờ bản thân. Nhưng mà, bạn nhỏ ấy đã nhanh chóng gạt phăng suy nghĩ mình không thể.

Tháng Hai thi thử, bạn lại được 1,5, nhưng lần này là 1,5 Toán, là điểm liệt. Mẹ lo bạn sẽ trượt cấp 3 mất, mẹ viết thư mong bạn sẽ học hành chăm chỉ hơn.

Từ hôm ấy, đêm nào bạn cũng thức làm bài từ đêm đến sáng. Có những ngày bạn chỉ ngủ 1-2 tiếng thôi. Mẹ xót

con gái, nói bạn ngủ sớm đi, nhưng bạn không chịu. Có lúc buồn ngủ quá, bạn uống ba cốc cafe, lấy khăn ướt dấp dấp cái tự dưng tỉnh lại liền.

Có lúc mệt quá định bỏ bài đi ngủ đấy, nhưng nghĩ đến cảnh mình trượt chuyên, bạn không đành, lại ngồi vào bàn, miệt mài học.

Cuối cùng, bạn đỗ chuyên, điểm của bạn đứng thứ ba đầu vào lớp chuyên Văn năm ấy. Bạn sốc. Mẹ sốc. Bố sốc. Thầy cô sốc. Bạn bè sốc luôn.

Cuối cùng, bạn cũng làm được rồi. Khi ấy bạn nhận được rất nhiều lời chúc mừng, rất nhiều lời khen ngợi.

Năm lớp 11 bạn đi thi MC, nhìn lại hình ảnh hồi đó mà thấy gan ghê. Không xinh xắn, lại còn nhỏ tuổi mà không hiểu sao bạn vẫn có can đảm đi thi. Nhiều người nói bạn sẽ trượt sớm thôi, bạn không làm được đâu.

Nhưng mà bạn vẫn băng băng lọt vào top 20, top 12, rồi top 4, rồi nhận giải triển vọng.

Năm 18 tuổi, bạn chọn trường đại học. Xung quanh mọi người đều gàn, con gái mà học báo chí thì vất vả lắm, làm báo thì nghèo, biết mấy hồi mới mua nhà, mua xe được, tệ hơn thì nhỏ không học lớn lên làm nhà báo.

Bỏ qua tất cả những định kiến ấy, năm 18 tuổi, cuối cùng bạn cũng chạm tay được đến ước mơ từ thuở ấu thơ, hoàn thành nguyện vọng suốt một thời niên thiếu.

Lên đại học, bạn collab với bạn thân ở tuyển quốc gia lập page chia sẻ kiến thức văn chương, bắt đầu đi dạy,

có những bé học sinh đầu tiên. Bạn vui sướng khi chứng kiến page được 10k follow đầu tiên, rồi 20k, rồi 50k, rồi 100k, 200k, cứ thế lớn dần và được nhiều người biết đến hơn. Rồi bạn được mời xuất bản sách, cuốn sách đầu tiên ở tuổi 20. Bạn vui lắm. Có chút tự hào nữa.

Bạn cũng đi làm, kinh qua một vài công ty truyền thông, marketing, viết báo rồi một ngày bạn nghỉ hết. Bạn làm freelance.

Cuộc đời vốn dĩ là đồ thị hình sin. Có khi lên, khi xuống.

Bạn cũng vậy. Có lúc bạn khóc. Có lúc bạn cười. Có lúc bạn ngã xe. Có lúc bạn hậu đậu quên này quên kia. Không phải ai cũng biết. Không phải ai cũng hiểu.

Và, bạn nhỏ ấy là mình.

Khi ngồi gõ ra những dòng này, quá khứ như thước phim tua chậm, mình đã xém khóc, vì nhớ lại hành trình lớn lên, trong suốt 10 năm qua, từ một cô bé con, đến một cô gái đôi mươi, sắp ngã vào tuổi trưởng thành.

Sau tất cả mình hiểu rằng dẫu cho cả thế giới có nghi ngờ năng lực của mình, có đối xử với mình như thế nào thì chỉ cần bản thân kiên định với lựa chọn, và luôn tin rằng mình sẽ làm được, thì nhất định là sẽ đi đến đích.

Thế hệ cần được chữa lành

Hôm rồi mình có nói chuyện với một người anh, anh có đề cập đến vấn đề về khái niệm chữa lành và sự thức tỉnh từ bên trong của thế hệ chúng mình.

Người ta hay bảo gen Z sướng, sinh ra đã được hưởng quá nhiều may mắn. Được sống trong hòa bình, xã hội, kinh tế đều phát triển nhanh chóng, mạnh mẽ.

Nhưng thế hệ chúng mình lại chính là thế hệ cần được chữa lành. Chúng mình không chịu tổn thương vì súng đạn, nhưng lại có những vết rạn trong tâm hồn. Mà đã là vết rạn thì rất khó lành, có lành cũng vẫn còn sẹo ở đấy, chẳng bao giờ mất đi.

Ngày xưa học kịch *Hồn Trương Ba, da hàng thịt* của Lưu Quang Vũ, mình chỉ hiểu chứ chưa đủ trải nghiệm và sâu sắc để thấy thấm. Giờ lớn hơn rồi, thực ra nói là trải nhiều thì không hẳn, nhưng mình đã dần thấm thía hơn về sự vênh lệch giữa thế giới bên ngoài và bên trong của con người.

Rằng là không phải story up về cuộc sống hạnh phúc thì đời thực cũng là như thế. Có những nỗi đau phải nhìn lâu, nhìn sâu, nhìn kĩ và chăm chú lắng nghe thì mới cảm nhận được.

Mỗi thời lại có một nỗi lo riêng. Không trách thế hệ đi trước không hiểu mình, nếu không tìm được ai đó hiểu mình, chúng ta cũng có thể học cách tự chữa lành sau những va vấp, những khổ đau.

Để ổn hơn. Để an yên hơn. Để sống tốt hơn.

Vùng an toàn

Hôm qua tâm sự với bạn, bạn bảo mình càng lớn càng thấy yếu đuối hơn. Thực ra là càng lớn càng nhiều nỗi sợ. Vậy nên không còn can đảm như hồi trước nữa.

Hồi bé, thích gì, mơ gì là phải làm cho bằng được. Không làm được vẫn cố làm. Nghe qua thấy thật là trẻ con, cố chấp, nhưng thật ra lại có chí khí vô cùng.

Chắc tại ngày còn nhỏ ít quan tâm được mất, hơn thua, cái quan trọng là cảm xúc hạnh phúc khi được làm điều mình muốn.

Lớn lên lại khác, nhiều nỗi sợ.

Sợ làm sai. Sợ bị chê cười. Sợ bị đánh giá. Sợ bị phán xét.

Thế là thôi, không làm nữa. Làm thì khó, chứ từ bỏ thì nhanh. Mà chẳng hiểu sao thế giới người trưởng thành phức tạp vậy. Có nhiều giới hạn khó lòng bước qua. Có nhiều vùng an toàn chẳng dễ gì tháo dỡ.

Xem ra vùng an toàn khiến chúng ta mất nhiều hơn là được. Mất cơ hội. Mất trải nghiệm. Mất hơn cả là mất những ước mơ vẫn hoài dở dang.

Ngày xưa học Văn có một câu kinh điển thế này: *"Kẻ làm thơ không được đánh mất đi tấm lòng trẻ thơ."*

Áp dụng vào cuộc đời thấy cũng có lý, mong sao những người trưởng thành dù đã lớn, cũng không đánh mất đi tấm lòng trẻ thơ, ước mơ cũng thế.

Một người không bình thường

Gần nhà mình ở quê có một chú này. Ngày còn trẻ chú rất ngoan, hay lam hay làm, được mọi người yêu mến.

Năm hai linh mấy, lúc đó mình còn nhỏ lắm, nghe mọi người kể chú bị tai nạn giao thông. Người yêu bỏ. Mẹ chú bán đất, tích cóp chạy vạy khắp nơi để giữ lấy mạng sống cho con trai mình.

Rồi chú cũng qua cơn nguy kịch. Chú trở về nhà. Nhưng chú không còn được như người bình thường nữa. Chú không đi làm, sức khỏe kém nên xin mãi chẳng được việc. Chú cáu bẳn, xấu tính, có khi còn dọa đánh mẹ nữa. Mọi người trong xóm nhất là bọn trẻ con như mình thì sợ chú lắm, sợ hơn ngáo ộp luôn. Chú ở đâu là tụi mình tránh như tránh tà. Bé mà, nên cũng chẳng nghĩ gì nhiều.

Mẹ mình bảo, chú ấy vừa đáng thương, vừa đáng trách. Nếu chú ấy mà không tai nạn, chắc cuộc sống đã khá khẩm hơn nhiều. Nhưng mà cuộc đời thì làm gì có giá như.

Triền miên mấy năm trời, mẹ chú ấy không đếm được bao nhiêu lần phải khóc vì con, thấy khổ sở quá. Có lúc người ta trộm nghĩ, năm ấy mà không cứu được con, có khi giờ bà cụ đỡ khổ. Cứu được rồi, mà còn khổ hơn.

Trong cái khổ, người ta thường chì chiết nhau, chứ lấy đâu ra mà hạnh phúc. Lúc ấy mới thấy, chẳng cần giàu sang, chỉ cần được một đời bình an, yên yên ổn ổn qua hết tháng ngày cũng đã là phúc đức, mãn nguyện lắm rồi.

Bẵng đi mấy năm, mình đi học xa suốt, về nhà nghe bà nội kể chú đó giờ đã tìm được việc rồi. Chú bớt gắt gỏng hơn, tính dịu đi nhiều phần. Chú đi xe đi làm, làm bảo vệ ca đêm. Có công ăn việc làm, tự dưng muốn cố gắng, có đồng ra đồng vào không cần xin mẹ, thấy yêu đời hơn hẳn.

Rồi một ngày chú tung tăng khắp xóm, khoe là có người yêu, năm nay sẽ cưới. Chú vui lắm, vui như đứa trẻ con được cho kẹo cho quà. Người yêu chú cũng lỡ dở một lần. Những con người ấy tìm thấy nhau và cho nhau hy vọng một lần nữa với cuộc đời.

Mẹ mình bảo, sống là không ngừng hy vọng. Tận cùng của nỗi đau, một con đường mới sẽ lại mở ra với mỗi người.

Tâm sinh tướng

Mình biết bạn này từ hồi lâu lâu rồi. Ngày xưa bạn không thích mình. Mình cũng không thích bạn. Ngoài mình ra, bạn cũng không ưa một vài bạn khác. Các bạn khác cũng thế. Ngày đó trẻ con, đối xử với nhau chẳng tinh tế, ý tứ tẹo nào. Lúc đó chẳng ưa nhau, mình thấy bạn xấu tính gì đâu. (Và chắc là bạn cũng thấy thế, về mình.)

Rồi chúng mình lớn lên, có những cuộc sống khác nhau. Tình cờ một lần gặp lại bạn, mình thấy bạn hiền và xinh hơn nhiều. Cách nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn.

Tự dưng mình thấy mấy chuyện ngày xưa thật ngớ ngẩn, trẻ con. Mình không còn giận bạn nữa. Chuyện căng thẳng ngày ấy cũng hóa chuyện cười hôm nay, nhắc lại thấy rất nhẹ lòng.

Người ta bảo là tâm sinh tướng. Có lẽ bởi bạn ấy ngày càng thay đổi và tốt hơn, nên dung mạo cũng đẹp hơn, hiền hòa hơn, đáng mến hơn.

Có những mối quan hệ tưởng như không cứu vãn được, một ngày gặp lại, tâm tình vài câu, tự dưng lại như chưa từng có chuyện xấu xa xảy ra. Mọi thứ tốt đẹp trở lại.

Thế đấy, nên chuyện gì tha thứ được thì tha thứ, bỏ qua được thì bỏ qua, giữ chi cho nặng lòng ha.

Đừng dừng lại

Mình biết một bạn này, là hot tiktoker, có cả trăm ngàn follow, được rất nhiều người yêu mến, khen bạn nói hay, ai cũng nghĩ chắc ngày xưa bạn phải giỏi Văn lắm.

Nhưng trong quá khứ, bạn từng bị cả gia đình phản đối khi muốn đăng ký vào Sân khấu Điện ảnh, từng thi tốt nghiệp được 5 điểm Văn, từng có một năm nhất chật vật vì không biết mình thực sự thích gì. Bạn gọi đó là khoảng thời gian chạm đáy của cuộc đời.

Mình biết một anh, hỏi anh cái gì anh cũng biết làm. Bên ngoài ấm áp, bên trong tri thức, tất nhiên là anh giàu.

Nhưng anh đã từng có những năm tháng sinh viên khởi nghiệp liên tục thất bại. Thất bại rồi lại làm lại. Làm rồi sai, sai rồi sửa. Rồi tự mình đứng lên.

Mình biết một em bé. Em xinh xắn, lúc nào cũng tươi cười, rạng rỡ như một đóa hoa. Em có một tình yêu rất đẹp, người yêu em thương em rất nhiều. Mọi người xung quanh đều mến em. Em năng động, tham gia hết dự án này đến câu lạc bộ nọ.

Nhưng em đã từng bị cắm sừng. Từng bị bỏ lại. Từng khóc lóc. Từng nghĩ mình kém cỏi vì không giỏi bằng người này người kia.

Cuộc đời sẽ có những ngày rất khó khăn, rất muốn bỏ lại tất cả. Nhưng bạn biết không, sau chạm đáy nỗi đau sẽ là cầu vồng đẹp đẽ.

Chỉ cần chúng ta kiên trì tiến lên một chút, không buông xuôi và dừng lại.

Chúng ta nhất định sẽ có một con đường, một tương lai tốt đẹp hơn. Nhất định là như thế.

Luôn có một cơ hội khác, gọi là ngày mai

Hồi đó mình có apply vào một công ty sách. Vị trí apply là PR full-time, tuy biết rằng mình còn đang đi học và không thể đi làm cả ngày được, nhưng mình vẫn gửi CV, vì mình rất thích công việc làm sách, và mình vẫn hy vọng có thể sẽ thuyết phục được nhà tuyển dụng để được làm part-time.

Mình đã có một buổi phỏng vấn rất ý nghĩa, cũng học được thêm nhiều điều. Chị trưởng phòng nói chị rất ấn tượng với những gì mình đã thể hiện. Nhưng mà cuối cùng bạn biết sao không, mình vẫn rớt.

Mình thấy buồn một chút, hụt hẫng một chút. Nhưng mình biết là, bất cứ một vị trí nào cũng cần người phù hợp. Có thể ở thời điểm này mình chưa phù hợp với những yêu cầu của nhà tuyển dụng, nhưng mình đã làm hết sức có thể rồi.

Và điều đặc biệt là, trong mail thông báo kết quả, chị ấy có nhắn với mình, tuy không thể đồng hành cùng nhau lần này, nhưng chị sẽ lưu lại CV của mình và rất hy vọng sẽ có thể hợp tác cùng mình trong tương lai. Chị cũng gửi kèm link facebook để mình liên hệ. Mình nghĩ là, không nên bỏ qua bất cứ cơ hội cũng như mối lương duyên nào cả.

Hai chị em đã trao đổi với nhau khá nhiều thứ. Và điều khiến mình bất ngờ là, sau đó mình đã được hợp tác rất nhiều lần với công ty sách ấy, chỉ là dưới một hình thức khác mà thôi.

Câu chuyện này không có gì đặc biệt, nó chỉ là câu chuyện của một người trẻ, đang đi những bước chân đầu tiên, có lúc cũng ngã, có lúc cũng rớt, có lúc cũng buồn, có lúc cũng không được như ý.

Nhưng mà, cánh cửa này đóng lại thì cánh cửa khác sẽ mở ra. Không phải là cơ hội này, thì sẽ là một cơ hội mới. Chỉ cần tụi mình không ngại học hỏi, không ngại nắm bắt mà thôi.

Mình luôn tâm niệm là, nếu mình thực sự muốn làm một điều gì đó, thì nhất định phải làm hết sức. Ngày hôm nay chưa thể, không phải là mãi không thể. Lỡ ngày mai, tụi mình lại có một cơ hội bắt đầu lại, thậm chí còn tốt đẹp hơn hôm qua thì sao?

Chúc bạn sẽ luôn cố gắng, đi tới cùng với những điều mình muốn, sẽ có vài lúc phải đi đường vòng, sẽ có lúc đường tắc, nhưng nếu quyết tâm đi, thì kiểu gì cũng tới. Đèn đỏ thì dừng, đèn vàng thì đi chậm lại một chút. Miễn là sau cùng, vẫn đạt được kết quả mình muốn. Vậy là được.

Và mong bạn nhớ rằng, luôn có một cơ hội gọi là ngày mai.

Có lúc

Trong cuộc đời dài thật dài, sẽ có lúc chúng mình phải đi một mình, có lúc ở cạnh nhiều người nhưng vẫn cảm thấy rất cô đơn, cũng có lúc trong lòng là ngập tràn hạnh phúc.

Cuộc đời mà, phải có lúc này lúc kia.

Chỉ là dù chuyện gì có xảy ra, thì đừng quên yêu thương chính mình. Ngay khi cả thế giới đang chống lại mình, thì mong bạn luôn nhớ rằng bản thân là một món quà đầy trân quý, để mạnh mẽ vượt qua hết những nỗi buồn.

Mọi chuyện, rồi sẽ ổn, nếu chưa ổn thì vẫn chưa phải là cuối cùng mà.

Gen Z kiếm bao nhiêu tiền một tháng?

Đó là tiêu đề của đoạn clip cực viral trên mạng xã hội mà mình tình cờ được xem hôm nay. Một người chị gửi cho mình, không quên cảm thán:

"Ui dồi, chắc chị không phải gen Z."

Kiếm trăm triệu một tháng, lương cả ngàn đô, thành công sớm, đó là những cụm từ mà người ta nói, người ta bàn về gen Z.

Sự thật là có những bạn trẻ thuộc gen Z xuất chúng và có mức thu nhập cực kì đáng mơ ước. Nhưng không phải tất cả gen Z đều như vậy.

Mình tin là không chỉ thời này, mà thời nào xã hội cũng đều có những người xuất sắc. Nhưng ở thời đại truyền thông phát triển nhanh như hiện nay, thì những người xuất sắc như vậy được biết đến nhiều hơn.

Nhìn lên để nỗ lực, chứ đừng áp lực, bởi trong rất nhiều người thì mới có một người đạt được mức thu nhập đáng mơ ước như vậy.

Nếu bạn vẫn chưa thể kiếm trăm triệu một tháng, chưa mua được ô tô hay vẫn đi ở nhà thuê thì cũng chẳng sao cả.

Vì chúng mình vẫn còn rất rất trẻ, vẫn còn cả một đời dài để cố gắng. Chậm một chút, nhưng chắc chắn trong từng bước đi, từng sự lựa chọn, rồi chúng mình cũng sẽ có được những thứ mơ ước. Cái gì là của mình, sớm muộn cũng sẽ là của mình.

Tiền và hạnh phúc

Người ta nói tiền không mua được hạnh phúc, nhưng mà nếu không có tiền thì sẽ rất khổ.

Nhưng chúng ta cũng không thể hạnh phúc, nếu không có tiền, đúng không?

Tuổi trẻ, có nhiều thứ quan trọng hơn tiền, đúng hơn là tuổi nào cũng vậy, trong cuộc đời luôn có rất nhiều mối bận tâm đáng lưu ý hơn tiền. Nhưng tiền sẽ giúp chúng ta tự tin hơn, muốn mua đồ mà không cần do dự, có thể tặng quà bố mẹ, mua đồ cho người thân, người yêu mà chẳng cần nâng lên, đặt xuống mấy mươi lần.

Nỗ lực có tiền để sống sung túc cũng chính là một loại hạnh phúc. Kiếm được tiền và hiểu được giá trị của đồng tiền, phải đánh đổi bằng bao nhiêu vất vả, bao đêm thức trắng, những giọt mồ hôi, thì tụi mình sẽ trân trọng hơn cuộc sống mà tụi mình có.

Lần đầu mình kiếm được tiền, là được book thu âm. Lúc ấy, vui lắm. Bao năm xin tiền bố mẹ, cuối cùng cũng có ngày tự tay làm ra tiền. Số tiền khi ấy không nhiều, nhưng niềm vui của lần đầu ấy khiến mình nhớ mãi. Đó là một niềm hạnh phúc, thật sự rất khó để diễn tả thành lời, nhưng mình cảm nhận được, bản thân đã trưởng thành hơn một chút.

Mình luôn tin rằng khi tụi mình độc lập về tài chính, trong ví có tiền, trong đầu có kiến thức, tụi mình sẽ tự tin

hơn rất nhiều trong cuộc sống. Tiền thì dĩ nhiên không thể mua được hạnh phúc, nhưng nó là một phần vô cùng quan trọng tạo nên hạnh phúc.

Thời điểm thích hợp nhất để bắt đầu

Có một giai đoạn, mình luôn tự hỏi: *"Thời điểm nào là thích hợp nhất để bắt đầu làm một điều gì đó."*

Thực ra, chẳng có thời điểm nào phù hợp để bắt đầu hơn là ngay bây giờ. Vì chần chừ chỉ khiến tụi mình già đi mỗi ngày một nhiều, và trong tay thì vẫn chẳng có thêm gì cả. Kiến thức quan trọng, tài chính cũng thế, tình cảm cũng vậy.

Những điều này là viết dành cho bạn, và cho chính mình nữa. Mình đã từng có những tháng ngày trì hoãn, sợ làm cái này cái kia, lỡ flop, lỡ không thành công, mọi người cười chê thì sao? Nhưng rồi mình nhận ra một điều giản đơn nhưng ý nghĩa hết sức, đó là sẽ chẳng có ai có đủ thời gian để bận tâm hay cười chê mình mãi, nhưng nếu mình không bắt đầu làm, thì mình sẽ mãi ở đó, mãi ở vị trí ban đầu mà không thể tiến xa hơn được. Hành trình trưởng thành đòi hỏi tụi mình phải liên tục đấu tranh giữa cái mình muốn và cái mình cần phải làm.

Hy vọng tụi mình đều có thể bắt đầu làm những điều tụi mình cho là đúng ở hiện tại, còn nếu sau này thấy con đường đó không còn đúng, không còn phù hợp nữa, thì quay xe, đổi đường, có thể sẽ lâu một chút, sẽ chật vật một chút, nhưng còn hơn là cứ giậm chân ở một chỗ, và sống một cuộc đời tẻ nhạt, không thành tựu, không mưu cầu, không ý nghĩa phải vậy không?

Tuổi trẻ chỉ có một lần thôi

Vì tuổi trẻ rất ngắn, lại chỉ có một lần thôi, nên là khi chân còn không biết mỏi, trái tim còn tràn đầy nhiệt huyết và niềm tin, hãy đi đến nơi mà bạn muốn, trải nghiệm những điều bản thân chưa từng làm.

Tuổi trẻ ngắn lắm, nên chúng mình hãy cứ điên rồ vài lần xem sao. Thử một lần lựa chọn làm điều mình muốn thay vì làm điều mọi người muốn. Thử một lần yêu đương hết mình dù biết rằng mối quan hệ của hai người sẽ chẳng đi đến đâu, happy ending là điều không thể, nhưng có sao đâu, miễn là ở thời điểm đó, chúng ta đã yêu nhau thật lòng.

Thử một lần đi du lịch một mình, tự lên kế hoạch, tự trốn đến một xa nơi xa để chữa lành đứa trẻ bên trong sau những tháng ngày phải gồng mình trưởng thành và làm người lớn. Thử tắt hết mạng xã hội và sống những ngày tháng hồn nhiên, vô tư, vô lo như hồi còn nhỏ.

Nếu cảm thấy công việc hiện tại đã quá nhàm chán và không thể học thêm được gì, hoặc môi trường làm việc không giúp chúng ta trở nên tích cực hơn thì hãy bắt đầu tích lũy và chuẩn bị tài chính để sẵn sàng nghỉ việc. Chúng mình là người lớn rồi, thế nên dù muốn điên rồ, cũng cần điên rồ có trách nhiệm. Đó là khi ta dành sự tôn trọng cho người khác và cho chính mình.

Nếu muốn khóc, nếu đau lòng, hãy cứ khóc đi, khóc hết nước mắt cũng được. Nếu vui quá, muốn cười, thì hãy cứ

cười thật tươi, bạn có biết câu thần chú này không: *Miệng mỉm cười, may mắn tự nhiên tới.* Vậy nên, khóc nhiều cũng được, cười nhiều một chút cũng chẳng sao. Miễn sau này nhìn lại, bạn hạnh phúc với hành trình tuổi trẻ của mình. Thế là được.

Sẽ có những ngày

Sẽ có những ngày chúng ta có rất nhiều năng lượng, việc gì cũng muốn làm, cũng làm tốt, tâm trạng thì thoải mái, gặp ai cũng nói cười.

Nhưng cũng sẽ có những ngày tụi mình chán nản cuộc sống tới mức muốn buông bỏ tất cả mọi thứ, đóng cửa phòng, thu mình vào một góc và vô cùng tiêu cực.

Cũng giống như bầu trời vậy, có khi trong xanh, cũng có khi u tối, chúng ta không thể quyết định được thời tiết, cũng như những chuyện sẽ xảy ra trong ngày, trong đời. Nhưng nếu chúng ta tiếp nhận nó bằng sự tích cực (vừa đủ) thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn một chút.

Khi nào buồn quá, bạn hãy thử nghĩ thế này: Nếu hôm nay không phải một ngày tuyệt vời thì chúng mình gắng gượng thêm một chút nhá, lỡ ngày mai, bầu trời đẹp lại thì sao?

Mong là nghĩ như vậy, tâm trạng sẽ của bạn sẽ khá hơn. Gửi tặng bạn một cái ôm. Hy vọng ngày mai của bạn sẽ tốt lành.

Anh ít chơi với các bạn LGBT vì sợ bị lây

Mình đã rất sốc khi nghe câu nói này từ một người quen, bởi anh ấy theo cảm nhận của mình là người hiểu biết, lại còn làm trong ngành truyền thông nữa.

LGBT rõ ràng không phải một căn bệnh nên không thể lây từ người này sang người khác, điều khiến mình ngạc nhiên là vẫn còn có những người mang suy nghĩ LGBT là có thể lây qua đường tình bạn.

Bản thân mình đã gặp, quen và chơi cùng khá nhiều bạn trong cộng đồng LGBT. Họ đều là những người có năng lực, sống tình cảm vô cùng. Họ cũng có những tiêu chuẩn riêng, có gu riêng trong cuộc sống và chuyện tình cảm.

Tự dưng mình nghĩ không biết đến bao giờ thì tất cả mọi người trên thế giới này mới nhìn nhận cộng đồng LGBT như những người khác trong xã hội.

Có lẽ vì những định kiến như vậy mà rất nhiều bạn thuộc cộng đồng chưa sẵn sàng come out để được sống là chính mình...

Từng đọc được ở đâu đó một câu khá hay thế này: *"Bạn có biết vì sao thần Cupid lại nhắm mắt khi bắn mũi tên không. Bởi thứ thần quan trọng là trái tim chứ không phải giới tính."*

Khóc nhè

Ngày còn nhỏ, mỗi khi mẹ mắng, lập tức sẽ khóc nhè. Lúc ấy, rơi nước mắt là thứ dễ dàng nhất trên đời.

Lớn hơn một chút, đi học, xích mích với bạn thân, suýt thì nghỉ chơi, về nhà khóc một trận tưởng đâu mối quan hệ bạn bè này không còn nữa.

Rồi những mùa thi đến, ôn bài kiệt sức, ngủ gật trên bàn, nỗ lực bao nhiêu, nhưng mà vẫn thi rớt, thiếu chỉ 0,25 điểm. Lúc ấy, cảm giác như tận thế, mọi thứ đều sụp đổ, chẳng còn thiết tha thứ gì trên cuộc đời nữa. Khóc muốn lụt phòng.

Tuổi mới lớn, những rung động ngây ngô, dại khờ, đem lòng thích một người, yêu bằng tất cả những gì mình có, để rồi nhận về nhiều thương tổn. Lần thứ bao nhiêu, không đếm nổi nữa, chúng ta lại khóc. Đêm nào cũng vậy, khi ánh đèn tắt, chỉ còn một mình đối diện với nỗi cô đơn, nỗi nhớ điên dại, và bóng tối. Có một người nằm ôm gối khóc mãi không thể dừng lại.

Nhiều năm trôi qua như thế, vẫn biết rằng nước mắt không thể giúp ta giải quyết hoàn toàn những vấn đề ta đang gặp phải, nhưng nước mắt khiến nỗi đau trở nên dịu dàng hơn. Chừng nào còn có thể, và chừng nào muốn, bạn hãy cứ khóc đi. Điều đáng buồn nhất là khi chúng ta đang rất buồn, rất rất buồn nhưng lại không thể khóc. Còn khóc được, là còn rung cảm với cuộc sống mà. Nước mắt thực ra

cũng là một món quà. Khi không còn ai an ủi chúng mình, thì nước mắt vẫn luôn ở đây, trong ánh mắt, chảy dài trên gò mà, tức là luôn ở bên ta.

Khóc xong rồi, lòng nhẹ nhõm, nỗi buồn cũng vơi đi, không hẳn là kiên cường, nhưng có thể đứng dậy và tiếp tục sống cuộc đời phía trước.

Khóc giùm

Có một đề học sinh giỏi Văn khiến mình nhớ mãi. Câu nghị luận xã hội kể về câu chuyện của hai em bé nọ. Một em hỏng xe, vậy nên bạn của em đã ở lại cùng để khóc giùm.

Nhiều người nói đề Văn năm đó thật vô lý, thiếu thực tế. Nhưng mình thì lại thấy câu chuyện của hai em bé rất nhân văn. Thực ra, không phải lúc nào chúng ta cũng có đủ khả năng để giúp đỡ người khác, giải quyết những vấn đề của họ. Điều chúng ta có thể làm chỉ là ngồi lại, lắng nghe họ nói, hoặc trong yên lặng, để họ được khóc, và để họ thấy luôn có ai đó cạnh bên, để họ không cô đơn.

Vậy là đủ.

Nếu có thể khóc được, thì hai người khóc cùng nhau vẫn đỡ hơn là một người khóc. Nỗi buồn khi chia sẻ được, sẽ bớt buồn hơn, bớt chạnh lòng hơn một chút.

Sức mạnh của nghệ thuật

Đã bao giờ bạn xem một bộ phim, hay nghe một bài hát, đọc một vài câu chuyện trong sách, rồi cứ thế, tự dưng nước mắt rơi. Rơi hoài. Không kìm lòng được.

Bạn thấy nhân vật, thấy những nỗi đau của họ sao mà quen quá, và thấy chính mình. Chẳng có cuộc đời nào giống nhau, chẳng có nỗi đau nào y hệt. Nhưng có những thứ từa tựa nhau. Và khi người ta bắt gặp câu chuyện của mình thấp thoáng đâu đây, người ta buồn cũng là điều dễ hiểu, là lẽ thường tình.

Có lẽ đó chính là sức mạnh của nghệ thuật. Những câu chuyện không phải của mình nhưng lại khiến mình thương, mình buồn, mình khóc. Bởi, chúng ta cảm thông với nhân vật. Bởi chúng ta thương họ. Đúng hơn là chúng ta thương chính mình nữa.

Những nỗi đau tưởng đã ngủ yên từ rất lâu rồi, hóa ra khi tỉnh dậy vẫn còn khiến chúng ta nặng lòng đến vậy...

Cái bóng

Bạn bảo ngày xưa học khá lắm, đi thi toàn được giải này giải kia. Giờ lên đại học thấy chật vật quá. Bạn chọn ngành theo lời bố mẹ. Học đến năm hai là thấy sai sai rồi. Bạn định bỏ ngang để thi lại. Xong nhìn xung quanh, ai ai cũng có thành tựu, ai ai cũng đi thực tập, ai ai cũng hào hứng với công việc, bạn lại không dám. Bạn ước mình được một phần niềm vui, thành công của họ.

Nhưng.

Bạn đã từng rất giỏi giang cơ mà. Bạn từng đứng top 1 kỳ thi vào trường chuyên. Từng giành giải có số thi học sinh giỏi quốc gia, được tuyển thẳng toàn trường top. Bạn cũng từng là con nhà người ta trong mắt rất rất nhiều người.

Cảm giác thua kém và thụt lùi khiến bạn sợ hãi. Thực ra, bạn không sợ mình không giỏi bằng người khác. Bạn sợ bản thân sẽ vĩnh viễn không tìm lại được hào quang cho chính mình. Cái bóng của bạn trong quá khứ quá lớn.

Bây giờ bạn vẫn loay hoay. Vẫn trầy trật. Vẫn cố gắng từng chút một, mỗi ngày.

Không biết đến bao giờ bạn mới vượt qua được cái bóng năm xưa.

Phải chăng vượt qua cái bóng của người khác không quan trọng bằng vượt qua cái bóng của chính mình?

Ước mơ tầm thường

Con bé cất tập sách vào balo, ăn vội cái bánh mì, rồi vội vã chạy đến lớp luyện thi. Ngày nào cũng thế.

Năm nay nó học lớp 12, cuối cấp rồi nên bài vở deadline chất đống, ngày nào cũng thức đến 2-3 giờ sáng mà vẫn làm không xuể.

Bố mẹ nó đều làm việc chân tay, ngày xưa ông bà khó khăn lắm, nên làm gì có cơ hội học hành tử tế.

Thế nên bao nhiêu ước mơ, kỳ vọng, bố mẹ dồn cả vào nó. Là con một, nó càng áp lực hơn nhiều.

Mẹ muốn nó vào trường Y, bố thì thích con gái thi Sư phạm. Nhưng con bé có suy nghĩ riêng của nó. Nó... chẳng thích gì. Cứ theo nguyện vọng của bố mẹ mà cố gắng thôi.

Mẹ bảo đời mẹ đã khổ nên bố mẹ khó đến đâu cũng ráng lo cho nó bằng bạn bằng bè, được học đại học, sau có cái nghề, đỡ khổ. Rồi lấy chồng, sinh con, sống một đời an nhàn, hạnh phúc. Rồi ra sao thì ra.

Một đêm thức làm bài, nó ngủ gật vì mệt quá. Trong giấc mơ, nó thấy mình trở thành họa sĩ, bên cạnh nó có rất nhiều giấy, nhiều bút. Nhưng không phải là giấy luyện đề, mà là giấy vẽ, không phải bút viết mà là bút màu.

Nó thích lắm. Thực ra, ngày bé nó cũng từng có ước mơ. Nó khéo tay, thích may đồ, hay vẽ. Nhưng ước mơ của nó chưa kịp thành hình thì đã bị dập tắt. Mẹ bảo,

làm họa sĩ nghèo, mẹ không cho nó vẽ nữa. Từ đợt đó, nó phải đi học thêm văn hóa triền miên. Mẹ bảo, cái nghề đó bấp bênh, tầm thường, nó nên từ bỏ. Nó khóc rất lâu, rất nhiều đêm. Nhưng cuối cùng nó vẫn từ bỏ.

Nguyện vọng 1 của nó là trường Y như những gì mẹ muốn. Ngày có giấy báo trúng tuyển, mẹ hạnh phúc khoe với cả làng. Chỉ có nó mới biết, mình quá đỗi tầm thường. Ước mơ thực sự của nó, nó đã đánh rơi thật rồi.

Chẳng có ước mơ nào là tầm thường, chỉ có nó tầm thường. Nó tự hỏi mình, khi lớn lên, liệu nó có đem nguyện vọng của mình đặt lên con nó hay không. Hai hàng nước mắt lã chã rơi. Chắc phải rất nhiều năm sau nó mới có câu trả lời...

Những cánh diều và tuổi thơ nằm lại

Trong ký ức về những ngày còn nhỏ cứ chập chờn hình ảnh của cánh diều chao liệng trên bầu trời cao và rộng. Lũ trẻ trong xóm sẽ í ới gọi nhau đi chơi, hát hoa phượng, quả bàng.

Sân bóng, cỏ xanh mướt, mấy đứa túm tụm chơi đồ hàng, mấy đứa đạp xe, mấy đứa bắt ve sầu.

Những mùa hè cùng cánh diều dần trở thành ký ức. Khi những đứa trẻ ấy lớn dần lên, bài vở nhiều hơn, những mùa hè cháy nắng, đen hết cả da, đi chơi ngoài trời ban trưa không còn nữa.

Những êm đềm một thuở ấy nhường chỗ cho cuộc sống bộn bề, học hành, thi cử, chuyển cấp. Những đứa trẻ từng rất thân thiết năm ấy cũng dần xa nhau.

Những căn nhà cao tầng mọc lên, những đứa trẻ rồi cũng đi xa, cánh diều năm ấy, con đường làng xưa đã không còn là nơi lũ trẻ trở đi trở lại trong mùa hè nữa. Chúng xuống thành phố học, rồi đi làm, đến tuổi thì kết hôn, có con.

Và những tuổi thơ khác lại lớn lên. Nói ra thì tuổi thơ nào mà chẳng là tuổi thơ. Nhưng tuổi thơ của thế hệ 9x, đầu 10x, vẫn là điều gì đó rất đẹp, đó là buổi hoàng hôn trước khi thời đại công nghệ đến.

Ngày về, thấy diều cất gọn trong hộc tủ, bám bụi mất rồi. Còn chúng ta, những đứa trẻ hồn nhiên năm ấy chẳng phải cũng đã bám bụi của cuộc đời đó sao?

Những ước mơ bay theo cánh diều năm ấy, giờ không biết có còn không?

Chẳng bao giờ là quá muộn để bắt đầu

Mình là một người rất ám ảnh về việc phải nhanh nhanh chóng chóng để thành công, để làm được điều gì đó. Lúc nào mình cũng sợ sẽ bị bỏ lại phía sau, trong khi cả thế giới không ngừng tiến lên. Mình tham gia hết câu lạc bộ này đến câu lạc bộ nọ, thi hết cuộc thi này đến cuộc thi khác, lập rất nhiều page. Nhưng cũng chẳng đâu vào đâu. Thậm chí có một người anh chơi cùng còn lắc đầu ngao ngán bảo mình: *"Anh thấy mày sống vội quá, haizzz, bảo sao lúc nào cũng kêu mệt."*

Cho đến khi mình quay đầu lại, và tự hỏi: Mong muốn nhức nhối và sở thích thực sự của mình là gì nhỉ? Thật khó khăn để có thể đưa ra câu trả lời vào khoảng thời điểm này. Vì chính mình cũng không biết mình thực sự thích cái gì. Buồn ghê gớm đấy.

Đợt trước mình có mail mời một chị blogger khá nổi tiếng tham gia buổi phỏng vấn cho tập san của *Gác xép văn chương*. Trước đó, mình đã mail cho chị một lần mời chị tham gia trả lời để mình lên bài bên *Người đưa tin* nhưng lỡ hẹn. Lần thứ hai mail cho chị, mình cũng không chắc chị ấy sẽ đồng ý, nhưng mình vẫn làm, vì thà mời rồi bị từ chối còn hơn tiếc phải không. Tại mình thích chị ấy lắm.

Buổi phỏng vấn ban đầu chỉ có khoảng 5 câu hỏi, nhưng hai chị em talk tận 1 tiếng. Tại là mỗi câu trả lời của chị mình đều cảm giác có thể khai thác thêm nhiều câu hỏi nhỏ khác, mà chị trả lời cũng thật lòng nha, chứ không có bị màu mè hoa lá hẹ.

Chị ấy xuất thân là dân tự nhiên, chị bảo ngày xưa học cũng giỏi lắm, thi đỗ khoa cao điểm ngất ngưởng của NEU mà, xịn. Thế rồi vào đại học, chị đã nhanh chóng nhận ra chuyên ngành mình theo đuổi thực ra không dành cho mình. Tại học mà thấy không hào hứng xíu nào, chán không? Chán.

Thế là chị rẽ ngang tham gia đủ hoạt động, đi đóng kịch này, đi tình nguyện này. Chị thấy vui, chị bảo tự dưng lại có duyên với nghệ thuật chứ. Rồi thì khi đóng kịch, được sống đúng với cá tính, con người mình hơn, thích lắm. Hồi đại học chị chỉ thích đi dạy, bởi vậy ngày xưa tính vào Sư phạm rồi, mà điểm cao quá thế là vào NEU cho đỡ tiếc. Đi dạy thì vui, lại còn giàu. Chị tiết kiệm để ra trường gap year, sống đủ một năm là được.

Thế là tốt nghiệp xong, mặc kệ phụ huynh gào thét, xin việc đi, đi làm đi, ổn định đi, chị nhất quyết không, chị lập page bắt đầu con đường làm content. Mà lạ lắm, chị kể ngày xưa thi Văn đại học được có 3 điểm.

Thế rồi page của chị được nhiều người biết đến hơn. Lên tới cả trăm ngàn, rồi nửa triệu follow chỉ trong có 2 năm trời.

Mình nhận ra rằng, không nhất thiết phải bắt đầu sớm, quan trọng là khi bắt đầu, phải nghiêm túc với hành trình của mình. Thế là tuyệt lắm rồi.

Ai mà chẳng có ước mơ

Hôm trước đi quay bài tập truyền hình với nhóm, chúng mình có gặp một anh này, tính ra tuổi thì phải gọi bằng chú cơ.

Anh làm nghề đánh giày ở ngay quán cafe đối diện Bờ Hồ. Anh tâm sự ngày xưa lúc còn sung túc, anh cũng được đi học đại học, công tác tận 15 năm, cũng tính ổn định là lấy vợ, sinh con để cái.

Thế mà bỗng dưng tai nạn ập đến, đôi chân anh không còn lành lặn, cũng không đủ sức khỏe và khả năng để công tác tiếp, anh bị cho thôi việc. Anh bảo ngày bé nhà ở phố Hàng Mắm, lúc phỏng vấn chúng mình có hỏi đối với anh thì thu Hà Nội có ý nghĩa như thế nào, anh cười hiền cực, anh bảo trong ký ức của anh thu Hà Nội đến là đẹp và vui lắm.

Thế rồi mấy bận khó khăn, anh chuyển từ Hà Nội về Bắc Giang sống, cũng ngại họ hàng, lại chẳng muốn làm gánh nặng cho ai, làm ăn thì không được mấy, anh lại lên Hà Nội, thuê trọ ở ngay Phúc Tân, chọn nghề đánh giày thuê để kiếm sống qua ngày.

Khi được hỏi bây giờ anh có ước mơ hay mong muốn gì không, anh bảo có chứ, cũng muốn có một gia đình riêng, nhưng chắc là khó, thôi thì anh mong có sức khỏe, để được đi làm, lo đủ tiền ăn, đủ tiền nhà, không phải phiền đến ai, thế là mừng rồi.

Trời đổ mưa, mưa thu buổi sáng, chẳng biết ông trời có nghe thấy tiếng lòng của những con người như anh hay không, nhìn anh, chúng mình đứa nào đứa nấy đều nặng lòng đến lạ. Rồi anh chào chúng mình ra về vì hôm nay mưa nên ít khách, ngồi thêm mấy bận nữa cũng chẳng ăn thua.

Nhiều khi cứ nghĩ mình khổ lắm, nhưng mưa chẳng đến mặt, nắng chẳng đến đầu, đi ra ngoài rồi mới thấy nhiều người còn khổ hơn gấp bội.

Chỉ mong anh sẽ có thật nhiều sức khỏe để làm việc. Nghe anh nói xong mình mới hiểu, được sống bình thường cũng là cả một ước mơ...

Áp lực vì sợ mình không đủ giỏi

Chuyện của mọi người ở tuổi này, chủ yếu là xoay quanh hai chữ áp lực. Mà áp lực ấy thường đến từ chính bản thân chúng mình. Áp lực vì sợ... mình không đủ giỏi. Và như thế, mọi người thường không ngừng đặt mình lên một bàn cân để so sánh với người khác.

Bản thân mình cũng nhiều lần đi tìm định nghĩa về sự giỏi. Như thế nào thì được coi là giỏi?

Sau khi mình đi tâm sự với khá nhiều người trong số những người mà mình luôn coi họ là một tượng đài của định nghĩa giỏi, mình mới thấy, à hóa ra, ai cũng có những áp lực như nhau, thậm chí, càng được nghĩ là giỏi, họ càng áp lực hơn nhiều.

Chúng ta thường có xu hướng cho rằng, những người học giỏi, làm giỏi, thông minh, tài năng, giành được thành tích này, học bổng nọ là những người hạnh phúc. Họ hạnh phúc vì họ giỏi, vì họ luôn nhận được sự ngưỡng mộ đến từ người khác. Thế nhưng, bản thân mỗi người đều có những thứ khiến người khác ngưỡng mộ. Định nghĩa về sự giỏi của mỗi người là khác nhau. Cách nhìn của mỗi người mỗi khác.

Mình không khuyên mọi người hãy mạnh mẽ, hãy cố gắng, hãy can đảm để viết tiếp ước mơ, vì thực ra nghe nó khá là sáo rỗng. Vì cái gì cũng cần có thực tế. Nếu chỉ biết "mơ" mà không tranh đấu để thực hiện niềm "mơ" ấy, thì mọi thứ mãi mãi sẽ chỉ là con số 0, thậm chí là âm. Thực lực

cần thời gian để chứng minh, và chúng mình cần thời gian để hoàn thiện.

Mình chỉ mong mọi người đủ bình tĩnh để nhìn lại hành trình mình đã đi, xem mình đã sai như thế nào, đã thiếu hụt ra sao. Chúng mình còn trẻ, còn cả một quãng đường phía trước để đi. Nên là chẳng việc gì phải vội vàng cả. Cứ chầm chậm, bình tĩnh, bước những bước chắc chắn để tạo nền móng cho tương lai. Vậy cũng đủ rồi mà, phải không nào?

Nếu để nói cứ sống là mình, mặc kệ bản thân ra sao thì ra, là không đúng. Nhưng nếu nói cứ sống là mình, dốc tâm dốc sức mà phát triển những điểm mạnh của bản thân, chờ một ngày mình "đủ chín", đủ mạnh, đủ can đảm, thì chắc chắn chúng mình sẽ thành công thôi.

Chẳng hiểu sao mình cứ tin vào chuyện, nếu bản thân đủ cố gắng, ông trời nhất định không phụ lòng mình. Có thể đen đủi, có thể hên xui, có thể vấp váp, nhưng mà chẳng chịu dừng lại, như kiểu, xe hết xăng thì lại đổ, lại đi, ngã thì lại đứng dậy. Nỗi đau chắc cũng chỉ dám gõ cửa mình đôi ba lần, nên là cứ vui vẻ mà đón nhận. Đằng nào thì, có những thứ, có những kết quả chúng mình chẳng thể nào thay đổi được, có đúng không?

Điều đẹp đẽ của những ngày hai mươi

Bạn có biết rằng tuổi hai mươi đẹp vì điều gì không? Là vì lúc đó chúng ta có thể hơi nghèo tiền bạc một chút, nhưng chúng ta chịu khổ được.

Những ngày hai mươi, chúng ta tưởng như chẳng có gì trong tay, nhưng hóa ra lại có rất nhiều: có sức khỏe, có gia đình ở cạnh, có bạn bè sát bên, và có rất rất nhiều ước mơ.

Khi còn trẻ, chúng mình ít khi lưỡng lự với những dự định, chỉ cần trong lòng muốn, thì nhất định sẽ làm. Thất bại cũng được, vì còn cả một tuổi trẻ rất dài ở phía trước để được sai, được sửa, được làm lại mà.

Vì còn trẻ, nên còn nhiều cơ hội, nếu cơ hội này chưa đủ rộng lớn, thì tụi mình vẫn có thể chờ những cơ hội tiếp theo.

Khi hai mươi, tụi mình có dư dả sức khỏe để đi nhiều nơi mà chân không biết mỏi. Đặc quyền của tuổi trẻ chính là được đi và được trải nghiệm. Vì khi này chưa chịu ràng buộc nhiều từ con cái, gia đình riêng.

Hai mươi, tụi mình đủ lớn để có thể từng bước xây dựng sự nghiệp riêng, nhưng cũng đủ nhỏ để nếu túng thiếu quá thì vẫn gọi điện xin trợ cấp từ cha mẹ được.

Vậy nên nếu bạn đang sống trong những ngày đẹp nhất của tuổi đôi mươi, hãy làm tất cả những điều bạn muốn, bởi vì đặc quyền của tuổi trẻ, chỉ đến duy nhất một lần trong đời mà thôi.

Có phải lúc nào cố gắng cũng sẽ thành công không?

Mình có quen chị này, chị học trên mình mấy khóa, chị chăm chỉ cực kì luôn. Chúng mình vẫn hay được dạy là cần cù bù thông minh, cứ làm mãi rồi sẽ giỏi, cố gắng mãi rồi cũng sẽ tốt thôi.

Thế nhưng mà với chị, con đường từ cố gắng tới thành công, xa thật là xa.

Hồi học cấp 1, cấp 2 đi thi học sinh giỏi, dù cố gắng đến đâu, chị cũng không bao giờ xếp ở vị trí thủ khoa, á khoa, top 5 top 10, điểm của chị chỉ vừa đủ để được giải công nhận, hoặc cao hơn thì khuyến khích.

Chị cứ đứng mãi ở đấy, chẳng thể nhích lên được top cao hơn. Nhưng điều khiến mình thấy lạ lùng là, chị không bỏ cuộc, mà ngày càng chăm chỉ hơn. Các thầy cô cũng nói, chị ấy chính là học tài thi phận.

Qua mấy năm không gặp, giờ chị đã tốt nghiệp bằng xuất sắc, đi du học, có cuộc sống tự do, độc lập tài chính mà nhiều người mong muốn.

Thành công có thể đến muộn, nhưng nhất định sẽ đến. Chỉ cần chúng mình không bỏ cuộc và luôn cố gắng. Thế là được.

Trời sinh voi, trời sinh cỏ

Lần ấy ghé biển Hải Dương, Huế đúng ngày có mưa. Mình và hai nhỏ bạn tìm chỗ trú trong cái lán đơn sơ, mái bay phập phồng chẳng hề chắc chắn. Mình có cảm giác cái mái ấy có thể tốc bất cứ lúc nào.

Tụi mình sợ mưa, sợ ướt, nhưng mấy đứa nhỏ đằng xa không sợ. Tụi nhỏ là người ở đây, ở vùng biển này. Biển này người ta không khai thác du lịch nhưng có mấy tảng đá chắn sóng đẹp mê hồn, cũng ít người tới nên yên bình lắm. Mưa thì không ngớt, mà tụi nhỏ vẫn tụm năm tụm ba cười nói ríu rít cả.

Khoảng trời này có mưa, có gió mà sao ở trong lòng mình thênh thang, an lành đến lạ. Mình thắc mắc tụi nhỏ không sợ ốm hay gì. Phương bảo: *"Trời sinh voi, trời sinh cỏ"*, tụi nhỏ sống ở đây lâu, thành quen, tụi nó không sợ mưa gió bão bùng đâu, ba mẹ tụi nhỏ bận đi làm, tụi nó cứ chơi với nhau đến khi mặt trời sắp lặn, ngà ngà ánh dương và mây trắng đi đâu mất cả.

Ngoài đất liền người ta giữ con lắm, sợ con đi nắng, đi mưa, lo con ốm đau, mà ở đây, tụi nhỏ cứ lớn lên, khỏe mạnh như là được tôi luyện từ những ngày còn rất nhỏ. Đã quen với thời tiết này.

Mong tụi nhỏ sẽ mãi giữ được sự hồn nhiên và sự kiên cường ấy, dù sau này cuộc đời khó khăn gấp trăm vạn lần.

Cái cây và lòng đất

Khi chặt một cái cây, người ta dễ dàng bỏ lại một khoảng đất trống. Người ta hăm hở với cái cây chặt được. Họa có chăng người ta xót thương chút ít cho cái cây vì tổn thương rời rễ của nó, rời cái mảnh đất đã bao bọc ôm ấp nó suốt bao tháng ngày.

Thế nhưng có ai đặt ra câu hỏi rằng, liệu mảnh đất kia nằm lại chơ vơ rồi sẽ ra sao? Người ta sẽ lại vun trồng lên đó một nhành cây mới ư? Hay nó sẽ mãi nằm lặng yên trong lãng quên của năm tháng. Cái bụi của thời gian phủ kín nó chính là cuộc đời. Nó là nơi sinh thành cái cây, sinh thành một giá trị tốt đẹp cho con người và cuộc đời. Nhưng rồi đây còn ai nhớ nó, hay ai đã vội quên ngay?

Cái cây kia sẽ đến những đâu? Sẽ trở thành những gì? Nó sẽ hạnh phúc tột cùng hay đau đớn đến chảy nhựa máu nơi tim. Nó có đau? Nó có khóc? Ừ, rồi nó sẽ hóa thành một giá trị mới, một chiếc bàn, một chiếc kệ giữa một tòa nhà sang trọng bậc nhất con phố này.

Rồi chân giá trị thì nằm ở đâu? Cái nguy nga lộng lẫy, cái trác tuyệt có thể che mờ mắt người ta, mà khiến người ta quên đi mất, khiến người ta lắm khi chối bỏ, để rồi khi ngoảnh mặt lại, cái cũ đã hóa nỗi sầu thiên thu...

Lấy chồng xa quê

(Tên nhân vật đã được thay đổi)

Chị Mận có cả một quầy bún riêu rất ngon, còn rẻ nữa. Tụi mình nói chuyện với chị như người thân lâu ngày không gặp, hàn huyên đủ thứ. Chị chỉ cho mấy chỗ mua đồ rẻ, mấy chỗ đi chơi. Chị cứ đùa mãi, vô đây thực tập mấy đứa chắc thương Huế lắm hả, tụi mình đáp dạ thương dữ lắm luôn chứ chị, chị nói thương Huế chứ đừng thương trai Huế nghen, lấy chồng xa chi cho cực. Rồi mấy chị em cứ thế cười khà khà.

Chị Mận là con gái Bắc, chị vô Huế hơn chục năm rồi vì lấy chồng thì phải theo chồng. Chị đã quen với nếp sống ở Huế. Nhưng điều buồn nhất là chẳng mấy khi chị được về quê thăm gia đình. Nhà chị ngoài Bắc, cách quê chồng cả gần ngàn cây số. Mỗi năm định về lại phải chuẩn bị đủ thứ, mà quan trọng nhất là chuẩn bị tiền. Chị bảo khổ vậy đấy, lấy chồng xa chi cho cực, mà mất công thương, không lấy thì phải làm sao? Người ta kinh doanh chỉ mong ăn nên làm ra, thế mà vướng mất vào mấy năm Covid, kinh tế đi xuống hết cả, hàng quán cũng vắng vẻ, chẳng đông đúc chi cho cam. Thế là không dư giả được mấy. Nhiều khi nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ quê hương mà chẳng thể về. Tại bận lo toan đủ thứ, kiếm sống nuôi mình, nuôi con.

Người ta nói con gái lấy chồng như đánh một canh bạc, chị bảo chồng mà thương là còn đỡ tủi, chứ không là tủi miết thôi. Có lẽ ai xa quê cũng có cảm giác như vậy.

Chỉ là những câu chuyện bình thường trong một buổi chiều ở Huế, nhưng làm mình nghĩ mãi mấy hôm...

Những vết nứt từ trong tim

Có một hôm mình lướt TikTok, rồi đọc báo thấy câu chuyện cô giáo cầm kéo cắt tóc bạn nữ nọ, mình thấy chạnh lòng giùm.

Làm mình nhớ đến một vài chuyện chẳng vui thế này. Không giống hệt, nhưng cũng đau lòng, và diễn ra ở trường học.

Bạn mình kể, lúc đấy còn bé tí, đi học lớp 1, bị bạn cùng lớp bắt cắn móng chân, chỉ vì bạn kia là lớp trưởng. Lúc đấy bé mà, nghĩ trong lòng tức lắm, tủi thân nữa nhưng đâu biết gì đâu. Thấy sợ, nên cũng làm theo. Lớn lên rồi mới biết ngày bé mình bị chèn ép, nhưng cũng thôi, chuyện qua lâu rồi.

Hồi mình mấy tuổi, người như cái kẹo, đi học trường mẫu giáo bị bạn ném cặp ra sân, rồi còn bị đổ nước vào cặp. Đủ thứ chuyện tào lao khiến mình thấy khổ sở vô cùng. Mà bị dọa không được mách cô, thế là chôn chặt ký ức tệ hại ấy đến tận bây giờ. Ngày đó mình hiền, nếu là giờ nhất định không để bản thân thiệt thòi như thế.

Một bạn nhỏ khác, ngày bé đi học bị cô mắng, cô chê, lúc nào cũng tự ti nghĩ mình không làm được gì. Lớn lên, chuyển cấp, bạn gặp được những người thầy khác, được chọn vào đội văn nghệ, bạn năng nổ hơn, học giỏi hơn. Bây giờ bạn xinh lắm, giỏi tuyệt, nhưng bạn vẫn không quên được mấy lời chê bai hồi trước.

Mình tin rằng không chỉ mình, mà các bạn nhỏ khác cũng có thể từng gặp vài chuyện không mấy hay ho ở trường học. Đáng ra đó phải là nơi lành mạnh để gieo ước mơ, để giữ những ký ức đẹp đẽ đầu đời.

Mong là sẽ không có bạo lực, bắt nạt xảy đến với bất kì một đứa trẻ nào, vì chúng không đáng bị đối xử như vậy.

Những vết nứt trong tim ấy khó lành, nhưng hy vọng sau này chúng ta sẽ gặp được những người tử tế, những tấm lòng yêu thương. Như một bông hoa xinh gắn vào vết nứt.

Từ đó, lớn lên, lớn lên...

Liệu cuộc đời sau này có thể chữa lành tuổi thơ?

Alfred Adler từng nói: *"Đứa trẻ hạnh phúc sẽ dùng tuổi thơ để chữa lành mọi vết thương trong đời. Đứa trẻ bất hạnh sẽ dùng cả đời để hàn gắn những tổn thương của thời thơ ấu."*

Nhưng mà, mình tự hỏi là, liệu những đứa trẻ bất hạnh ấy, khi lớn lên, chúng có một tương lai tốt không, chúng có hạnh phúc với cuộc đời sau này của mình không. Và nếu thêm một lần nữa, chúng lại bất hạnh, là những người lớn bất hạnh, vậy thì, chúng lấy đâu ra dịu dàng để mà chữa lành tuổi thơ?

Những đứa trẻ có tuổi thơ hạnh phúc có thể dùng tuổi thơ để nương tựa, để nhớ về, để vượt qua sóng gió khi bước vào thế giới của người trưởng thành, nhưng những đứa trẻ bất hạnh, chúng vốn dĩ đã phải trưởng thành sớm hơn, phải chịu nhiều ấm ức hơn, giày vò hơn, chúng tổn thương và thu mình lại với thế giới. Hạnh phúc với lũ trẻ ấy chẳng phải là thứ gì đó quá đỗi xa xỉ sao. Quá khứ đã không thể có hạnh phúc, vậy thì hiện tại và tương lai, cơ hội hạnh phúc của chúng là bao nhiêu?

Cầu mong cho tất cả những đứa trẻ đều được lớn lên trong đủ đầy yêu thương, vì thời thơ ấu là quãng thời gian được sống vô tư nhất. Chẳng ai muốn phải hiểu chuyện, trưởng thành sớm. Bởi vì, bên trong mỗi chúng ta đều là những đứa trẻ, những đứa trẻ rất cần được vỗ về.

Tản mạn về lòng tốt

Mình vốn là đứa lơ ngơ, ra đường hay bị ngã, hay quên ví, rơi mất đồ. Mình cũng hay phải nhờ vả người này người kia, cũng có khi là được mọi người chủ động giúp đỡ.

Hồi năm ngoái, ngày đó trời nắng chang chang, mình ôm laptop ra TCH ở Vũ Phạm Hàm chạy deadline. Gần đến nơi, còn độ nửa cây thì xe không chạy nữa. Tại hết xăng. Tại cái tính cứ nhớ nhớ quên quên nên các bạn hay gọi là Mochi rắc rối.

Thế là mình vừa đi bộ, vừa dắt xe, quá trời đau khổ. Rồi có anh đi đến, ảnh hỏi xe bị làm sao vậy em, bảo để ảnh kéo xe mình đi chứ dắt bộ thấy khổ thân ghê. Anh có lòng thì mình cũng có dạ mà, chứ quanh đó không có chỗ nào để mà đổ xăng hết á. Đến nơi mình cũng chỉ kịp nói với ảnh câu cảm ơn.

Mấy năm trước, lúc đó ngoại mất, mẹ đưa mình đi nhầm đường bắt bus, xong mình bị lạc, hên ghê gặp một bạn, chẳng biết là bạn hay là anh nữa, bạn đó chở mình đi tìm điểm bus dù bọn mình không hề quen nhau luôn.

Cũng có mấy bận mình ngã xe giữa đường, chân tay xước xát, có những cô chú anh chị đi đường dừng lại giúp.

Điểm chung của những con người đó là họ đều xa lạ với mình, đều là lần đầu gặp mặt. Nhưng họ giao nhau ở khái niệm về lòng tốt. Lòng tốt không phải thứ gì xa xỉ, đơn giản là những giúp đỡ ân cần khi ai đó gặp khó khăn.

Ngày trước mình khá vô tâm, vì mình nghĩ những rắc rối của người khác không mấy liên quan đến mình. Nhưng gần đây mình nhận ra giúp được gì cho ai đó cũng là một niềm hạnh phúc. Khi đi đường, thấy ai ngã xe, rơi đồ, mình cũng sẽ cố lại gần hỏi xem họ có cần mình giúp gì không.

Trưa nay đi học về, qua đoạn đường hơi khó đi, thấy một chú đang chở hoa mà hoa rơi tùm lum dưới đất, trời còn mưa. Mình thấy hình ảnh của mình ngày trước, đi làm mà còn ngã xe, muốn khóc xỉu, tủi thân thì vô cùng. Mình dừng xe lại, nhặt hoa giúp chú, đi làm chẳng được bao nhiêu mà còn rớt tùm lum, nhìn chú trông thương ơi là thương ấy.

Chú nói cảm ơn mình, như cách mình nói cảm ơn những người tốt mình đã gặp.

Có những điều nhỏ bé nhưng khiến người ta vui đến lạ. Có những hành động dễ thương khiến người ta thay đổi tâm tình.

Lòng tốt không có nghĩa là cho đi và mưu cầu nhận lại. Lòng tốt cần được nhân lên, như số mũ, người này giúp người kia, người kia lại giúp thêm một người khác.

Cuộc đời này đâu phải chỉ toàn xấu xa, bởi nếu vậy cây táo sẽ chẳng nở hoa đâu mà.

Chúng mình và bóng tối

Đầu óc choáng váng, chạng vạng, chờ hừng đông. Đôi bàn tay lạnh đến mức như đem ướp đá, môi khẽ hé, lẩm bẩm điều gì đó vẫn còn đầy ấm ức.

Người say thực ra lại là người tỉnh.

Có những lúc người ta mượn cơn say để sống thật là mình. Có người ném mình vào những cuộc say triền miên, quên mất đi hiện thực, quên rằng mình đã từng yêu, từng ghen, từng sợ, từng sai, từng đổ vỡ.

Quên rằng mình có một núi deadline đang chờ, quên rằng mình còn có một tương lai phía trước, quên rằng ngày mai mặt trời sẽ lên. Nghe tiêu cực thật đấy, nhưng ai mà chẳng có lúc như vậy trong đời.

Cơn say không đáng sợ, bóng tối cũng không thể nuốt chứng tâm hồn, nhưng nó có khả năng bao vây và khiến lòng người vấy bẩn, lớm chớm những đốm đen. Nhưng mà, là người, đâu ai hoàn hảo?

Thở thôi cũng mệt

Có những ngày chúng mình sẽ mệt mỏi và uất ức đến mức mà thở thôi cũng thực sự là một chuyện rất đỗi khó khăn. Đợt đó, mình vẫn nhớ là một đứa bạn học cùng trưởng cấp 3 tâm sự với mình, bạn đã rất nhiều lần nghĩ về cái chết. Mình thực sự rất sốc bởi vì bạn ấy học giỏi vô cùng, gia đình lại cơ bản, ngoại hình tốt, tương lai rộng mở. Bạn ấy nói cảm thấy vô cùng áp lực vì những mong muốn từ gia đình, thực ra bạn ấy không có quyền lựa chọn theo đuổi ước mơ. Nhiều khi bạn ấy phải gồng gánh ước mơ của cả gia đình nữa. Điều ấy làm bạn ấy mệt mỏi vô cùng.

Mình có từng nghe một câu là bố mẹ đã sống cuộc đời của bố mẹ rồi, xin người hãy để con được sống cuộc đời của con và mình thấy nó thực sự đúng, thực sự cần với cả chúng mình lẫn phụ huynh. Chúng ta chỉ có cơ hội đến với thế giới một lần, được gặp nhau ở kiếp này, vừa là duyên, vừa là phận. Trong chúng ta, ai cũng muốn những người mình thương yêu được hạnh phúc, được có một cuộc sống tốt đẹp, nhưng sẽ chẳng đứa trẻ nào cảm thấy ổn khi chúng phải từ bỏ ước mơ của đời mình để thực hiện ước mơ của thế hệ trước, là cha mẹ. Dù có thể tụi mình vẫn sẽ làm để bố mẹ vui, nhưng điều ấy không khiến tụi mình được hạnh phúc.

Học một chuyên ngành mình không thích, lấy một người mình không yêu, làm một nghề mình chỉ coi là công cụ kiếm sống thực sự khiến chúng ta bế tắc và chán nản.

Tất nhiên, học ngành học mơ ước, lấy được người mình yêu và làm công việc mình thích vẫn sẽ có lúc chúng ta gặp chuyện tồi tệ, nhưng vì đó là lựa chọn từ ban đầu, nên chúng ta sẽ có can đảm và niềm tin, sức mạnh để vượt qua những khó khăn ấy dễ dàng hơn, để tiếp tục sống một cuộc đời ý nghĩa. Hoặc chí ít ở thời điểm được lựa chọn điều mình muốn, đó cũng là một loại hạnh phúc rồi.

Người ta ghét mùa nắng, nhưng lại thích ngắm hoàng hôn lúc chiều tàn. Người ta ghét mùa mưa, nhưng lại muốn nhìn thấy cầu vồng lên sau đó. Người ta ghét bị người khác làm tổn thương, sợ bị làm phiền nhưng đôi khi không nhận ra rằng tình cảm của mình cũng khiến ai đó vô cùng ngột ngạt. Cuộc đời vẫn luôn tồn tại những nghịch lý, nhưng lại hợp lý theo cách này, hoặc cách khác.

Thực ra, chẳng có điều gì là hoàn hảo, là điểm 10 trên cuộc đời này. Đến vầng trăng tròn vậy còn có lúc khuyết, thì mong cầu hoàn hảo là điều không thể mà. Hy vọng mỗi chúng ta đều có thể yêu thương cả những khiếm khuyết của chính mình và của người khác. Bởi vì không có gì là toàn vẹn. Và bởi vì, chúng mình là (con + người) mà.

Rồi sẽ ổn thôi

Ngày đó mới 15 tuổi, làm lạc đề văn, trượt đội tuyển vòng thành phố trong sự ngỡ ngàng, về nhà cứ thế ôm gối khóc tu tu. Khóc hết nước mắt, ăn chẳng ngon, ngủ thấy buồn. Rồi cũng thôi. Học hành mải miết, thế là đỗ vào trường chuyên.

Năm 18 tuổi. Đi làm bị mắng, đi xe thì ngã xước hết chân, có lúc trời mưa mà khóc giữa đường. Nước mắt hòa với nước mưa, mặn chát. Rồi qua mấy bận, đi xe cũng được được hơn chút. Không còn một tháng ngã tám lần cho đủ KPI. Làm việc cũng tốt hơn, được thưởng hoài.

Năm 20 tuổi. Hoang mang vì nhận ra không phù hợp với chuyên ngành mà ngày xưa cãi cha cãi mẹ để vào. Thử hết việc này đến việc khác, nhưng rốt cuộc vẫn chẳng đâu vào đâu.

Đêm nào nằm cũng nghĩ về tương lai. Đã trải qua nhiều nỗi buồn, nhiều lần rơi nước mắt, nhưng buồn nào mà buồn chẳng qua. Chuyện gì rồi cũng ổn, không ổn hẳn thì ổn hơi hơi. Thế cũng được.

Qua tuổi 20, mình nhận ra cứ từ từ sống, không cần gấp gáp mà làm gì. Dù sao cũng chỉ có một cuộc đời, một tuổi 20.

Mình tin là không chỉ mình mà ai cũng có vài ba bận khó khăn, nghĩ đến là muốn khóc như vậy trong đời.

Không an ủi nhưng mà mình muốn nói là: Cái gì qua thì không nhớ hoài để mà hối tiếc nữa.

Vì chuyện đau lòng đến mấy, rồi cũng sẽ ổn thôi.

Người ở lại

Dạo gần đây mình nhận ra một sự thật rất thú vị thế này, khi bạn đối xử với người khác thế nào thì sẽ nhận lại được tình cảm và sự trân trọng như vậy.

Theo thời gian, có những mối quan hệ sẽ dần nhạt phai vì những xích mích, hiểu lầm, toan tính, cũng có những người dù không hẳn ở cạnh bên nhưng khi nào mình cần họ cũng sẵn sàng có mặt.

Sự thật này hơi buồn nhưng nó đã trở thành quy luật lặp đi lặp lại trong nhiều năm. Ít nhất là nó đúng với mình.

Trong một khoảnh khắc nào đó cụ thể là hôm nay mình biết ơn tất cả những người bạn tuyệt vời như thế.

Người muốn kể chuyện cho mình thì nhiều, mong cầu sự giúp đỡ cũng vậy, nhưng những người hết lòng với mình trong những lúc mình yếu lòng nhất, mới là điều trân quý.

Đó sẽ là những người ở lại, ở lại đến sau cùng, dẫu có chuyện gì xảy ra thì tình ta vẫn vẹn nguyên như thuở ban đầu.

Lựa chọn tin

Có một dạo này mình gặp khá nhiều vấn đề, mỗi câu chuyện, mỗi sự việc xảy ra và đi qua đều khiến mình suy nghĩ rất nhiều. Kỳ lạ là, tất cả những câu chuyện đó đều xoay quanh hai chữ: Niềm tin.

Hồi xưa học Văn, đã từng viết rất nhiều bài nghị luận xã hội về niềm tin, về việc con người cần phải nuôi lấy những tin yêu như thế nào, phải hiểu mình, hiểu người ra làm sao để cuộc sống này dịu dàng hơn một chút.

Thế mà đến lúc rơi vào những mớ bòng bong này, mình lại chẳng tự tìm được đường ra.

Thực ra, khi đứng trước một sự việc, một nhận định, con người ta đều có quyền lựa chọn tin hoặc là không. Việc đem niềm tin để đổi lấy một thứ gì đó quả là xa xỉ, bởi mình nghĩ niềm tin là thứ không thể mua, càng không thể bán. Niềm tin chỉ có thể xuất phát từ cảm giác, từ đáy lòng, từ tận trái tim mỗi người mà thôi.

Mình cũng thế. Mình cũng là con người. Và mình cũng có quyền lựa chọn tin. Nhưng ngay cả khi có quyền lựa chọn, mình vẫn rất loay hoay không biết nên bám víu niềm tin đã bị giày xéo đến nứt toạc này vào ai, vào đâu. Rằng mình sẽ phải tin, nhưng tin dựa trên cơ sở nào? Cái này thì mình không chắc nữa.

Cũng tương tự, khi người khác được đặt vào ranh giới giữa việc có nên tin mình hay không. Họ cũng loay hoay.

Mình không thể ép người khác tin mình, càng không thể ép bản thân tin người khác (nếu đó không phải là điều mình hoặc người ta muốn). Niềm tin không phải thứ có thể cưỡng chế hay ép buộc. Niềm tin chỉ giữ đúng giá trị của nó khi xuất phát từ sự tự nguyện mà thôi.

Sau một vài ngày nghĩ và nghĩ thật nhiều, thật nhiều, mình đã nhận ra rằng: Sở dĩ người ta không đủ tin nhau là vì người ta chưa thật lòng thương nhau.

Mình là một đứa nhiều bạn. Nhưng bạn thân thì thực sự rất hiếm hoi. Mình đã từng trải qua cảm giác cả thế giới như chống lại mình, nhưng những con người yêu thương mình nhất, họ vẫn lựa chọn ở lại, vẫn lựa chọn tin mình, lựa chọn an ủi mình, bênh vực mình. Họ lắng nghe mình nói, họ lắng nghe người ta nói. Và họ vẫn tin mình, bởi chúng mình đủ thân để hiểu về nhau, và để tin nhau.

Khi mình vui, khi mình thành công, hay những lúc mình thất bại thảm hại, đứng ở đường cùng, thì họ vẫn ở đấy, vẫn cho mình những lời khuyên, để mình bước qua những ngày sóng gió nhất. Những người bạn ấy, dù còn chơi cùng, hay vì một lý do nào đó chúng mình tạm xa nhau, mình thực lòng rất rất biết ơn.

Ai cũng có quyền lựa chọn tin, chỉ mong chúng ta đều lựa chọn đúng, đều dành niềm tin cho người xứng đáng.

Nếu hôm nay là một ngày tồi tệ của bạn thì...

Nếu hôm nay bạn đã trải qua một ngày tồi tệ, chuyện gì làm cũng không như ý, gặp toàn những thứ xui xẻo, thì mình mong là bạn sẽ dừng lại tất cả những deadline, tất cả những bộn bề, để tâm trí được nghỉ ngơi.

Mẹ mình bảo, thực ra con người cũng giống như máy móc, làm hoài cũng có lúc mệt, mà làm quá là dễ hỏng lắm, phải đem đi bảo dưỡng nữa. Tụi mình còn trẻ nhưng tụi mình làm hoài làm hoài, thì cũng đến lúc kiệt sức và cần sạc năng lượng.

Lúc này, bạn hãy đặt laptop xuống, xách balo lên và đi đến nơi mà bạn muốn. Những lúc khó khăn nhất, áp lực nhất, tụi mình cần phải được thư giãn và giải tỏa. Làm việc là chuyện của cả đời. Tụi mình thì còn trẻ, cái gì vui vẻ tụi mình hãy cứ ưu tiên.

Nếu không thể đi du lịch xa thì ra đường đi quanh quanh cafe, trà đá, ngắm thành phố, đi xem phim, hay picnic tám chuyện cùng lũ bạn thân. Chắc chắn sau mỗi chuyến đi, tụi mình sẽ ổn hơn nhiều, được an ủi và chữa lành hơn. Trái tim yên lành, tâm hồn tươi mới thì mới có nhiều ý tưởng, sáng tạo, công việc cũng thuận lợi hơn.

Thực ra, ai cũng sẽ trải qua một, hoặc nhiều ngày tồi tệ trong tuần, trong tháng, trong năm, trong đời. Quan trọng là cách chúng mình đối diện với những điều tồi tệ ấy.

Mình rất thích câu thần chú này: *Miệng mỉm cười, may mắn tự nhiên tới.* Với cả, khi tụi mình đi đến đáy rồi, thì tức là tụi mình sắp tốt hơn rồi. Cuộc đời này, là đồ thị hình sin, có lúc đi xuống, rồi sẽ đi lên thôi. Ngày nắng đẹp sắp tới, hy vọng bạn có thể hạnh phúc để đón nhận những may mắn cho chính mình.

Người nhạy cảm

Mình là người nhạy cảm. Những người xung quanh mình cũng thường là người nhạy cảm. Chắc vì những người cùng tần số dễ hút nhau. Người nhạy cảm thường nghĩ nhiều, có điều sẽ nói ra, nhưng sẽ có những điều cứ giữ kín trong lòng mãi.

Lần đó, tụi mình đều có chuyện buồn, mỗi người buồn một kiểu, chẳng giống nhau. Nỗi buồn chỉ có một cái tên nhưng lại có muôn vàn trạng thái, khó mà diễn tả lắm.

Tụi mình cụng bia, tụi mình nói về đủ thứ chuyện trong đời. Chuyện công việc, chuyện tình cảm, chuyện học hành, chuyện tương lai. Thì ra, chẳng riêng gì ai cả, ngay đến những đứa bạn mà mình luôn nghĩ chúng rất ổn, rất tốt, cũng có những nỗi lòng rất khó để bộc bạch. Thì ra, chúng mình ai cũng có những vấn đề riêng, có vấn đề rất dễ để gọi tên, cũng có những vấn đề không biết gọi thế nào mới đúng.

Tuổi trẻ là tuổi dễ vui, cũng có nhiều niềm vui, nhưng cũng dễ buồn. Giá kể mà người ta thu mua nỗi buồn thì có lẽ tụi mình đã gom hết đau thương, bỏ vào một cái bao tải to ơi là to mang đi bán, chắc tụi mình sẽ sớm thành đại gia.

Mà mọi chuyện lại chẳng dễ dàng vậy. Những nỗi buồn ngày trẻ, cứ bất chợt đến, bất chợt đi. Nhiều khi đã cố giấu kĩ trong lòng, nhưng đến một lúc, không thể tiếp tục nữa, lại bật khóc thành tiếng, khóc ngon lành như thể sẽ chẳng bao giờ được khóc nữa vậy.

Nếu có một điều ước

Nếu có một điều ước mình ước mình có một vé để trở về tuổi thơ. Về ngày còn học cấp 1, hoặc học mẫu giáo cũng được. Khi ấy chẳng phải lo nghĩ gì nhiều, chỉ cần lo ăn, lo học, còn lại cả thế giới đã có bố mẹ lo rồi. Thế giới ngày ấy bé tẹo, xoay quanh trường lớp, thầy cô, bạn bè.

Ngày đó, internet chưa phát triển như bây giờ. Thế hệ 9x hay 10x đời đầu có lẽ chẳng ai xa lạ với mấy trò chơi chắt chơi chuyền, trốn tìm, ô ăn quan,... Khoảng 15 năm trước, được đọc *Conan*, *Doraemon* hay báo *Hoa Học Trò* là như có cả một kho báu ở trong tay. Ngày ấy, mỗi chiều đi học về đều chạy đi chơi, hè về thì bắt ve sầu, vặt hoa phượng, quả phượng, chia mỗi đứa trong xóm một tí, cùng nhau ăn, cười giòn tan. Ngày ấy mình bé nhất xóm, giờ cũng đã ngoài 20. Các anh chị cùng xóm ngày ấy nhiều người đã lập gia đình, có người thì chuyển đi nơi khác.

Thời gian cứ thế trôi đi, mỗi năm mỗi người lại lớn thêm một chút. Thời gian có thể thay đổi nhiều thứ nhưng kỷ niệm thì vẫn mãi vẹn nguyên ở đấy. Con người có thể thay đổi, nhưng quá khứ tươi đẹp của chúng ta thì không.

Chỉ là, sẽ chẳng có tấm vé nào quay ngược để trở về ga tuổi thơ đâu.

Lớn rồi, nhìn cái gì cũng toàn là hồi ức và hối tiếc

Hồi còn bé, những mối quan hệ của chúng ta nhỏ lắm. Chỉ gói gọn trong gia đình, làng quê. Vỏn vẹn có người thân, hàng xóm, bạn bè ấu thơ.

Lớn lên rồi, có nhiều mối bận tâm hơn, rồi mối quan hệ khác, và những niềm vui mới, trái tim con người thì chật chội, trí nhớ cũng không đủ rộng dài để chứa hết tất cả mọi người.

Mình viết những dòng này vào ngày anh họ mình cưới nhưng mình nhận ra chúng mình không còn thân nhau như xưa nữa. Người thân lâu ngày không gặp lại, các bác không nhận ra mình và mình cũng vậy. Bỗng dưng mình nhớ về ngày xưa.

Nhớ rất nhiều.

Đến tuổi này rồi, mình nhận ra bản thân đã có quá nhiều chấp niệm. Và có lẽ đó cũng là quy luật của cuộc đời.

Càng lớn lên, càng thấy nhớ tuổi thơ mình.

Câu này là người ta nói nhưng mình thấy đúng ghê gớm lắm: *"Già rồi xem cái gì cảm động cũng muốn khóc. Thật ra là lớn rồi nhìn thấy cái gì cũng toàn là hồi ức và hối tiếc..."*

Mới ngày nào

Mới ngày nào còn bé bằng cái kẹo, lon ton chạy khắp sân nhà, vui đùa cùng lũ trẻ con trong cái xóm nhỏ, ngước lên nhìn thấy bầu trời trong xanh và cao quá, ước một ngày có thể chạm tới bầu trời.

Mới ngày nào vào lớp 1, bập bẹ đánh vần từng chữ a, b, c. Tập nhẩm tính từng bài toán cộng trừ nhân chia.

Mới ngày nào đỗ vào trường cấp 3, cứ ngỡ thời gian sẽ mãi ngưng đọng ở đó, nhưng mười hai năm đi học cũng có thời hạn. Đến một lúc, chúng ta cũng phải khép lại hành trình này.

Mới ngày nào, chân ướt chân ráo rời quê hương lên thành phố, thấy mọi thứ sao mà lạ lẫm quá đỗi, vậy mà mấy năm đại học trôi cái vèo, bầu trời thời đại học cũng dần trôi vào ký ức để nhường chỗ cho những lo toan cơm, áo, gạo, tiền.

Mới ngày nào, còn ngồi dưới hiên nhà, những đêm hè oi ả, bà vừa quạt, vừa kể chuyện cổ tích cho nghe. Mới đó mà những bà Tiên, ông Bụt đã trở thành quá khứ, còn hiện tại là hàng tá áp lực. Ông bà ngày càng già đi, thời gian của bố mẹ cũng ngắn lại.

Hai mươi mấy tuổi, có bao giờ bạn nhớ về những ngày lên hai, lên ba vô lo vô nghĩ, sáng đi học trường mẫu giáo, chơi đồ hàng, mà vô tình bật khóc vì nhớ tuổi thơ mình rất nhiều không?

Có những thứ mất rồi thì không lấy lại được nữa

Năm 3 tuổi, nó bắt đầu đi mẫu giáo, tung tăng thế nào đánh rơi chiếc kẹo mút cắn dở, khóc tùm lum, mẹ hứa học ngoan rồi chiều mẹ dẫn đi mua cái mới.

Năm 6 tuổi vào lớp 1, mải chơi nên làm mất chiếc xe đạp mẹ mới mua, giờ cơm cũng chẳng chịu về. Mẹ quát, khóc dữ dội lắm, nhưng mẹ nhất định là không mua cho xe mới, nên nó phải đi bộ đi học mất 2 năm, tận 2 năm, quá mỏi chân. Tưởng là chuyện buồn nhất đời rồi, nhưng chẳng phải thế.

Năm lớp 6, giờ Lý cúi xuống nhặt bút, thế là mất gốc đến tận mãi sau này. Nhưng nhờ cậu ấy mà không bao giờ lo điểm liệt. Cậu ấy là ánh dương rực rỡ, là crush của nó suốt trung học và là chấp niệm cho đến mãi sau này.

Năm lớp 12, đánh mất ước mơ vào trường Luật vì thiếu 0,25 điểm. Nhưng nó không khóc như ngày bé nữa. Vì khóc cũng không giải quyết được gì. Nó chọn đại một trường khác, gửi gắm 4 năm thanh xuân tạm bợ. Cũng thấy rất đau lòng, nhưng không thể nói ra. Chỉ biết dựa vào vai cậu ấy, nghe cậu ấy an ủi: *"Có tớ ở đây rồi."* Lúc ấy nó trộm nghĩ, sau này chắc chắn sẽ cưới cậu ấy làm chồng.

Năm 22 tuổi, lúc này ra trường rồi, tìm được việc, bắt đầu một chặng đời mới. Nó và cậu ấy cũng chính thức quen nhau được 4 năm. Bạn bè tác thành, gia đình ủng hộ.

Đặc thù công việc, cậu ấy liên tục phải di chuyển, không ở cố định một nơi. Nó giận hờn, hay dỗi, nó không thể yêu một người mà ngày nào cũng bận rộn, lại còn ở xa. Dẫu cậu ấy đã xin nó nghĩ lại, rằng cậu ấy cần lo cho sự nghiệp, tương lai mới có thể vững vàng là bờ vai cho nó, nó vẫn quyết lòng chia tay.

Lúc đó chia tay. Nó hả hê hài lòng lắm. Nó tin mình xứng đáng với một người tốt hơn. Nó cũng tin những điều tuyệt vời sẽ đến trong tương lai. Ừ, sẽ đến.

Nó cũng quen thêm vài người, nhưng rồi nó nhận ra, không ai yêu nó nhiều như cách cậu ấy đã yêu, và nó cũng vậy. Những mối quan hệ tạm bợ ấy chỉ khiến nó vui vẻ trong chốc lát, chứ chẳng tìm được cảm giác an toàn, xa hơn là muốn gắn bó lâu dài với nhau.

Một ngày tháng Sáu, đi vòng qua trường cấp 2 cũ, nơi lần đầu nó gặp cậu ấy. Những mùa hạ đã qua chẳng chịu quay về. Thời gian cũng thế. Tình cảm cũng vậy.

Trong đầu nó hiện lên hình ảnh một cậu bé mặc áo xanh dương, khẽ cốc đầu cô bé áo hồng, bảo: “Cậu lại làm sai rồi, nhưng thôi, nhà có một người giỏi Lý là được.”

Rồi cả hai đứa cười phá lên.

Chỉ là, quá khứ đã qua rồi...

Có những thứ mất đi, sẽ mua lại được, hoặc may mắn hơn thì tìm thấy được. Nhưng có những thứ mất đi rồi, là mất đi vĩnh viễn, chỉ có thể tìm thấy những điều na ná, na ná như là cậu ấy chứ không phải là cậu ấy, na ná như tình yêu nhưng lại chẳng thể là tình yêu.

Mùa hạ năm ấy

Mùa hạ năm ấy nắng vàng ươm, gió dịu dàng, mây tan trong mảng trời xanh, đẹp như một giấc mộng. Có những đứa trẻ đội nắng bước dưới sân trường, tản bộ ở căng tin, sân bóng, thư viện học bài.

Mùa hạ năm ấy, đã có biết bao lời hẹn ước, ra trường đừng quên nhau nhé.

Mùa hạ năm ấy, chúng ta 18. 18 tuổi là cột mốc đánh dấu lễ trưởng thành. Và lễ bế giảng cuối cùng của cuộc đời.

Mùa hạ năm ấy, mang trong tim một bóng hình, giữa đám đông vẫn nhận ra người mình thích. Những thầm thương trộm nhớ, những rung động đầu đời ấy mãi là ký ức tươi đẹp nhất của tuổi thanh xuân.

Mùa hạ năm ấy, dù đẹp đến mấy cũng phải nói lời chia tay. Để bắt đầu một hành trình mới. Mong rằng tất cả chúng ta sẽ đều an yên với mọi sự lựa chọn và sống thật hạnh phúc. Bài tập cuối cùng này, mỗi người phải tự tìm lời giải rồi...

Hạt nắng sau hè

Vài hạt nắng vương sau hè, mình như nhìn thấy cả một tuổi thơ ở lại. Ngày ấy nhà còn nhỏ xíu, nhưng trước cổng có cái vườn rất to, ở đó trồng đủ thứ cây, cây na, cây nhãn, cây vải,... rồi đủ thứ rau ăn quanh năm chẳng hết.

Ngày ấy hay mắc võng ra hiên nhà, có mái tôn che mưa che nắng, gió hiu hiu, ngủ gật lúc nào không hay biết.

Con đường về nhà là một dốc thoai thoải, đoạn đường ấy giờ không còn nữa.

Ngày ấy hè đến, được nghỉ học chừng 1 tháng, lúc nào cũng cùng lũ trẻ trong xóm đi bắt ve sầu, vặt quả phượng ăn chơi. Ve sầu đẹp nhất là ve sầu lột xác. Có được ve sầu lột xác trong tay như có cả một báu vật trong đời.

Ngày ấy mình là đứa nhỏ nhất, lúc nào cũng lẽo đẽo sau lưng các anh các chị như một cái đuôi nhỏ.

Mùa hè đẹp đẽ như thế nhưng rồi cũng dần tan đi trong ký ức, vì mỗi người trong lũ trẻ ấy ngày một lớn lên và đi học xa nhà, cũng có người là chuyển chỗ ở.

Những căn nhà to hơn mọc lên, những internet, wifi, 4G căng đét, được kết nối với cả thế giới rộng lớn chỉ bằng vài thiết bị điện tử như laptop, tablet, smartphone, nhưng lại mất dần kết nối với những người xung quanh. Bây giờ bọn trẻ trong xóm không chơi cùng nhau nữa, ngồi cạnh nhau đứa nào đứa nấy tay bấm điện thoại vèo vèo.

Và tụi nhỏ xa nhau dần. Như cái cách năm xưa tụi mình xa nhau. Chỉ là sự ngắt kết nối này sớm quá.

Thật tiếc vì có những tuổi thơ chẳng thể sống trọn vẹn với tuổi thơ.

Mình vẫn đang níu giữ thứ gọi là mùa hè cuối cùng

Trước hiên nhà đầy nắng, mấy chậu bát đã hong khô, tiếng xe cộ qua lại, nhiều khi khó chịu thấy mồ, nhưng khiên cưỡng chấp thuận, rồi bỗng dưng nhận ra đó cũng là thanh âm của sự sống. Người ta phải lao động, phải dãi nắng dầm mưa, mới mong cầu có ngày an ổn.

Nhành tường vi đã nở hoa rồi. Hoa đẹp quá. Nhưng mong manh. Và thanh xuân cũng thế. Đẹp, nhưng trôi mau. Mấy chậu cây ngày ngày xanh tốt, sống chill nhất trong căn nhà này là lũ cá cảnh. Nhiều khi hay trêu bố, chúng nó mới là con ruột vì bố chăm hơn cả chăm con.

Tiếng bố mẹ, tiếng Bông, làm gian nhà chẳng mấy khi yên ắng, nhưng vui. Về quê an lành cực, thi thoảng lại được các bác cho rau, bà cho khoai này, củ nọ. Tự dưng thấy mình giàu quá. Chắc là giàu tình cảm.

Bài cuối môn, và những deadline dang dở, chỉ vài ngày nữa là sẽ xong. Mùa hè cuối cùng của tôi, khi tập lớn. Vì sang năm thôi, tuổi 22 sẽ đến, mùa hạ sẽ về, và trưởng thành gõ cửa.

Chỉ là mùa hè ấy, sẽ có dư vị rất khác mùa hè cuối cùng này...

Trú mưa

Những ngày tháng Năm ở Huế nắng, làm mình thèm lắm một cơn mưa rào.

Cầu được ước thấy, ngày đó đi biển Hải Dương, trời đổ mưa bất chợt. Tự dưng mình trống một khoảng thời gian rất dài, rất rộng, giữa một khung cảnh rất mênh mông cùng hai nhỏ bạn.

Tụi mình tìm một cái lán, ngồi trú mưa. Đây chẳng phải lần đầu mình gặp mưa thế này, nhưng là lần đầu thấy mưa trên biển. Mưa ở đây nặng hạt, mà chẳng hiểu sao, mặt biển vẫn không động, vẫn êm đềm và nhẹ lành đến kỳ lạ. Phía xa xa là lũ trẻ làng biển, tụi nhỏ chơi giữa rừng thông mà chẳng hề sợ ướt.

Ở đây bình yên lắm. Bình yên tới nỗi, những cơn mưa đến cũng chẳng làm cảnh bớt đi nét thơ nào. Nếu giờ này ở thành phố, mình đã thầm trách những cơn mưa, vì mưa lúc nào cũng tắc đường, kẹt xe hết. Chen chúc trong biển người thực sự là nỗi ám ảnh lớn với mình.

Nhưng ở biển, giữa cát trắng, và thênh thang rộng lớn, dù cảm thấy mình nhỏ bé nhưng không hề cô độc, mình nhỏ bé vì dường như mình đã được đất trời ôm ấp, yêu thương. Cơn mưa rào cho mình cơ hội sống chậm lại một chút, ngắm nhìn thế giới xung quanh lâu hơn một chút, cảm nhận sự chuyển biến của mặt nước, của thuyền qua, của bầu trời trong ráng chiều tới lúc mây bay đi mất, nhường chỗ cho bóng tối xuống dần.

Lần này gặp mưa, mà sao mình thấy bản thân may mắn quá đỗi. Mưa ở biển như một liều thuốc chữa lành. Mình đưa tay háo hức đón hạt mưa rơi, mưa khẽ chạm đôi bàn tay, còn trong lòng là vô vàn xao động.

Có lẽ, khi đem lòng yêu một mảnh đất, thì một cơn mưa rào thoáng qua, cũng làm mình say sưa khi nhắc tới, khi kể về. Và tình yêu mình dành cho Huế cũng vậy, nhẹ nhàng như một cơn mưa rào, để nhớ, để thương đến mãi tận sau này.

Còn bạn, có lần trú mưa nào khiến bạn nhớ mãi không?

Vẫn là chuyện về mưa, nhưng viết ở Hà Nội

Mấy hôm nay trời cứ mưa như là trút nước. Mà mưa thế này thì sỏi đá tự nhiên lại được gột rửa sạch sẽ hơn. Sau bao ngày nằm im lìm chịu cảnh giày xéo, chịu cảnh giẫm đạp. Sỏi đá vẫn cứ trơ trơ, vẫn cứ nằm yên ở đó. Không than vãn, cũng chẳng dỗi hờn.

Vì sỏi đá không có linh hồn ư? Mà giả như sỏi đá có mang linh hồn, chắc nó cũng u sầu lắm nhỉ...?

Thế mà Trịnh Công Sơn lại viết:

"Xin cho mưa qua miền đất rộng
Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau."

Có thật là sỏi đá cũng cần có nhau? Có thật là chỉ cần mưa qua miền đất thì sỏi đá sẽ cạnh nhau, bên nhau mãi muôn ngày sau?

Chưa hẳn là đã thế đâu. Ngày sau mưa ngâu vội tắt, sỏi đá lăn lóc trong vô vọng. Nó bị đá văng ra khỏi cuộc sống này, bởi một bàn chân vội vã, bởi những cung đường không vắng người đi, bởi lũ trẻ con ham mê nghịch cát. Rồi nó lăn, lăn tự do giữa cuộc đời này. Trống rỗng lắm.

Liệu có một lúc nào đó, một tiếng thở than vọng dài trong hạt mưa rơi, mà không một ai đủ tĩnh, đủ lặng để nghe thấy.

Liệu có một lúc nào đó, con người nhận ra rằng, sỏi đá cũng cần có nhau?

Liệu có lúc nào con người nhận ra rằng, chúng ta hóa ra cũng giống như sỏi đá thôi, từ sâu trong một trái tim tưởng như hóa đá, là một tâm hồn luôn khao khát yêu thương, và được yêu thương.

Chúng ta rồi thì cũng cần lắm những người ở bên, chúng ta rồi cũng bơ vơ, cũng trôi xa, cũng lạc lõng, cũng vỡ vụn, nứt toác.

Như sỏi đá ven đường? Liệu có không? Liệu rằng ngày ấy có đến không? Tôi cũng không biết nữa.

Tai mình ù đi.

Và,

Ngoài kia, thì mưa vẫn rơi.

Lựa chọn và thời gian

Năm tháng tuổi trẻ vùn vụt trôi, mình cũng không dám đếm xem bản thân còn bao nhiêu ngày ở nơi đây (bạn hãy tưởng tượng về khoảng thời gian bạn đang sống cùng mình nhé, với mình thì, những dòng này được viết khi gần tốt nghiệp) nữa. Vì càng tính, càng đếm, sẽ càng thấy buồn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có còn bao lâu nữa đâu, có còn bao lâu nữa được ngồi vẩn vơ mà nghĩ chuyện tương lai?

Hôm nay là một buổi chiều cuối đông, cái lạnh dường như đã khiến nỗi buồn lân la xâm chiếm tâm hồn tuổi 17 vừa khẽ chạm nhiều hơn một chút. Mình thấy buồn, một nỗi buồn man mác, nó gặm nhấm mình suốt cả một quãng thời gian dài, và mình thì như kẻ bộ hành đi lạc, càng đi càng lạc, càng lạc lại càng sợ đi.

Thật ra, mình phát hiện ra một điều rằng, cùng với sự trưởng thành, thứ người ta sợ nhất không phải là thất bại, mà là thời gian. Người ta sợ mình không còn đủ thời gian để bắt đầu làm lại, sợ bản thân quá cằn cỗi cho những ước muốn của thời xanh.

Và người ta khi ấy, xoay vần với sự lựa chọn. Mình cứ nghĩ sự lựa chọn cho bản thân và sự lựa chọn cho tương lai, có lẽ là hai sự lựa chọn khiến người ta phải đau đầu mà đem ra cân đo đong đếm. Nhưng thật ra cũng không hẳn là thế.

Sự lựa chọn của người ta, còn phụ thuộc vào thời gian nữa.

Thời gian ấy mà, sẽ có những khoảng trống rỗng chênh vênh, có những khoảng người ta thấy mình như một người thừa, bị gạt phăng ra bên lề của sự sống. Đó là những khoảng thời gian đáng sợ nhất, và cũng là những khoảng thời gian khó quên nhất.

Nó đặt ra yêu cầu nhìn lại với mỗi người, với cuộc sống, để thấy rằng, dù thế nào đi chăng nữa, dù là nhanh hay chậm, mình vẫn phải lựa chọn bước đi, lựa chọn bắt đầu cho những kết thúc của mai sau.

Mình muốn kết lại những dòng này bằng một dấu chấm lửng, vì thực lòng, có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không thể nói...

Gió vẫn chưa lặng ở ngoài kia...

Giả vờ ổn

Đã bao giờ bạn trải qua cảm giác thực sự không ổn, nhưng vẫn phải cố tỏ ra là mình ổn, mình hạnh phúc, mình đang sống rất tốt chưa. Cảm giác ấy thực sự còn tồi tệ hơn khi khóc lóc quằn quại, buồn đến mức chỉ nằm bẹp gí trên giường, mắt thì đỏ hoe, miệng đắng ngắt. Bởi vì tụi mình đang phản bội cảm xúc của chính mình mà.

Cơ mà, làm người lớn không cho phép tụi mình được yếu đuối à? Tụi mình cứ phải mạnh mẽ hoài, tụi mình có phải AI đâu, tụi mình cũng có rất nhiều cảm xúc, tụi mình cũng cần được giải tỏa, và tụi mình thực sự cần được ai đó lắng nghe những ấm ức trong lòng.

Sẽ có những ngày mà tụi mình không muốn ổn nữa, hoặc là muốn ổn nhưng không sao có thể ổn cho được. Đi dưới mưa mà nước mắt cứ rơi hoài. Rồi cũng không thể phân biệt đâu là nước mắt, đâu là nước mưa nữa.

Tụi mình chẳng khác gì diễn viên, nhưng sao cảm giác lại tệ đến thế này? Thực sự muốn nói với ai đó rằng mình rất không ổn, nhưng mà lại sợ sẽ phiền đến họ, sợ sẽ khiến họ tiêu cực theo mình. Thực sự muốn nói với gia đình, nhưng lại sợ bố mẹ sẽ lo lắng.

Vậy là chỉ có một cách duy nhất. Nói với chính mình là mình đang không ổn. Nếu không thể nói với người khác, thì tụi mình có thể viết ra, kể hết những tâm trạng, cảm xúc tồi tệ mà tụi mình đã trải qua. Giả vờ với người khác

đã quá mệt mỏi rồi, với chính mình mà cũng phải giả vờ nữa, không phải là quá sức chịu đựng sao?

Hãy để nỗi buồn được thành thật với chính mình. Không chắc khi tự nói với mình về những điều khiến mình không ổn có giúp ngày mai tốt hơn không, nhưng chí ít là nhẹ lòng hơn đấy.

Mong bạn, mong mình, chúng ta đều sẽ không cần giả vờ ổn nữa. Ít nhất là với chính mình.

Có giây phút nào đẹp tới mức bạn muốn sống mãi ở đó không?

Bạn biết không, trong cuộc đời rộng dài, ngoài những lúc stress, bất mãn vì cảm giác cả thế giới quay lưng lại với mình, vẫn có những khoảnh khắc trong veo, chữa lành và đẹp vô cùng, đẹp tới mức chúng mình chẳng nỡ rời đi mà thầm ước được đóng băng ở đó, trong không gian, trong thời gian, và trong kỷ niệm.

Vẫn là câu chuyện về ngày ở Huế, ngày đó, tụi mình ghé đồi Vọng Cảnh. Nhìn từ đồi Vọng Cảnh sẽ thấy sông Hương vắt ngang, dịu dàng, êm đềm và xanh lắm. Sắc xanh của cây, của cỏ, của trời, của nước khiến tim mình rung động vô cùng. Nắng trên trời chiếu rọi xuống mặt nước sông Hương, như phủ một lớp dát vàng, dát bạc, mình đã tính lấy máy ra, tách tách, chụp vài ba kiểu ảnh, nhưng không hiểu tại sao, nắng trong ảnh chẳng đẹp như nắng ngoài trời.

Vậy là không chụp nữa, phải leo qua mấy trăm bậc, mới xuống được gần sông Hương, chỗ tụi mình ngồi có thể cảm nhận được rất rõ tiếng chim, tiếng gió thổi lá bay, tiếng của núi đồi, tiếng của loa phát thanh mỗi chiều về, tiếng của lòng mình đang rộn rã. Giây phút ấy yên ả, đẹp đẽ, thanh bình tới mức mình cứ muốn níu giữ mãi, muốn xin nhỏ bạn ngồi lâu hơn một tí, một tí xíu nữa. Nắng một chút cũng chẳng sao, vì đã có gió trên đồi dịu dàng ru vỗ, che chở cho mình rồi.

Chẳng hiểu sao, mình rất thích ghé những nơi vắng người qua một chút, và thả mình vào thiên nhiên. Mình có thể nói vẩn vơ vài điều, để lời bay theo nắng, theo gió, theo mây vào không gian, để nỗi buồn chợt biến tan, và tìm lại phiên bản thật hạnh phúc.

Giây phút đẹp đẽ nhất, đôi khi chỉ cần là tìm thấy bình yên, và sống trong bình yên, một chút, một chút thôi...

Mùa hè là...

Mùa hè là mùa của tuổi trẻ, của những ngày tự do. Mùa hè cũng là mùa của chia ly, tạm biệt. Mùa hè nắng và nóng lắm, nhiều người ghét mùa hè vì thế nhưng mùa hè cũng có những thơm lành, nhẹ nhõm riêng của nó. Hãy tưởng tượng về những mùa hè đã qua, nhắm mắt một cái, mở mắt ra, mùa hè đã kết thúc rồi. Cũng hy vọng chúng ta sẽ không vì bộn bề mà bỏ quên mùa hè trước mắt, bởi mùa hè không chỉ có trong hồi ức mà còn có trong thực tại. Nếu mệt mỏi quá thì hãy tìm cho mình một khoảng bình yên, để chữa lành và tìm lại chính mình trong những ngày hè xưa cũ, hồn nhiên và ngây dại.

Không phải chỉ là chuyện cắt điện mùa hè

Chẳng có báo hiệu mùa hè nào chính xác hơn là một tiếng ve kêu râm ran, và thênh thang nắng. Nắng thừa thãi rải trên sân gạch đỏ, ngoài mặt đường. Mái che cũng không làm sân vườn bớt nắng.

Nhưng thay vì kêu ca thì, tận hưởng khoảng thời gian tuyệt vời cho kỳ nghỉ mãi không có hồi kết của năm cuối đại học cũng là một điều rất tuyệt vời.

Hè năm ba đại học, mình đã trăn trở rất nhiều về chuyện liệu có nên đi làm offline không nhưng cuối cùng thì mình vẫn quyết định về nhà với bố mẹ và Bông, đi chơi chỗ này chỗ nọ.

Có lẽ khi trưởng thành gõ cửa, và mình thấy chông chênh ở tuổi đôi mươi, mình muốn vay tạm một vé về thăm lại tuổi thơ, sống như những ngày đã cũ.

Năm cuối đại học, mình không chọn đi làm thêm, mà quyết định sẽ về nhà với bố mẹ và em gái. Nhà mình nằm ở ngoại ô Hà Nội, cách chừng hơn một giờ chạy xe máy.

Những ngày hè này trôi thật chậm, làm mình có cảm tưởng được quay ngược lại về tuổi thơ. Về nhà, về với cơm mẹ nấu, về với căn phòng quen thuộc mình đã sống những ngày còn nhỏ. Mỗi sáng đều nghe tiếng bố mẹ gọi, khi thì là vài ba câu nhắc nhở. Cảm giác như mình đang được trở lại những ngày còn nhỏ.

Năm nay, Bông đã lớn hơn một chút, thay đổi nhiều hơn, nhưng có lẽ em vẫn là món quà tuyệt vời nhất mình có. Mình thì luôn tin, có những tình cảm còn bền chặt, lãng mạn hơn tình yêu nam nữ, đó là tình thân, tình cảm của anh chị em trong nhà với nhau.

Bông quan tâm mình từng chút một, nhiều khi mình ngỡ, em mới là chị của mình. Mình đau bụng, Bông sẽ pha nước gừng. Bông khéo tay cực, mùa hè này em đã có thể đan len. Mình bận làm việc, em sẽ nhận rửa bát thay. Còn nhỏ, nhưng lúc nào cũng nghĩ cho chị, cho bố mẹ, thi thoảng phát ngôn mấy câu nghe cũng sâu sắc lắm.

Bố mẹ thì vẫn vậy. Dù mình biết mỗi năm bố mẹ sẽ nhiều thêm một tuổi, nhưng lúc nào cũng có cảm giác bố mẹ vẫn luôn thế, luôn trẻ trong mắt mình. Thêm một vài nếp nhăn, nhưng chẳng hiểu sao càng ngày càng dễ tính.

Mẹ bảo hồi này Hà về nhà lâu quá, mẹ không quen, thì đúng là trong suốt 7 năm xa nhà chưa bao giờ về nhà ở liền 1 tháng thật. Đợt này còn thi thoảng mất điện. Ngày nhỏ mất điện thấy quen, giờ lớn rồi, ít khi bị cắt điện lắm, làm mình thấy cảnh tượng này xa lạ quá chừng.

Dưới hiên nhà, ánh sáng mờ mờ, cả gia đình ngồi quây quần ăn cơm, nóng một chút thì mẹ phe phẩy quạt, nói dăm ba câu chuyện tầm phơ tầm phào. Bên hàng xóm, mọi người cũng bàn tán rôm rả lắm, mấy đứa trẻ lít nhít chạy đi chơi quanh.

Bình thường, cúp điện, mình sẽ kêu ca lắm, nhưng khoảnh khắc đó đẹp đẽ tới mức, mình cứ muốn ở lại và

tận hưởng. Bởi, chẳng biết sẽ còn được bao nhiêu lần được bố mẹ phe phẩy quạt, cả nhà cũng cười như thế dưới ánh trăng.

Ở nhà, có thể thoải mái quẳng nỗi lo đi mà sống. Cười miết (ngoại trừ lúc mẹ mắng là mặt cứ phụng phịu mãi thôi).

Chiều chiều có thể đánh cầu cùng mấy nhỏ em, cũng cười rất nhiều, nói chuyện với mấy đứa làm mình thấy trẻ ra mười tuổi.

Thật ra là: *"Chẳng phải đi đâu xa khi nhà còn rất nhiều điều cần khám phá."*

Thư gửi bạn thân 1

"Chẳng cần phải xem Soulmate thì tớ cũng nhận ra điều này, nhưng xem xong thì tớ nhìn rõ hơn lòng mình.

Là thế này, bọn mình rồi sẽ có những cuộc sống khác nhau. Không phải lúc nào cũng trải qua cùng một chuyện, ở cùng một nơi, cùng khóc cùng cười như những ngày xưa nữa.

Nhưng tớ muốn cậu hiểu là, vào những lúc cậu đau khổ nhất, cần tớ nhất, chỉ cần cậu gọi, nhất định tớ sẽ đến.

Cậu không phải máu mủ ruột rà, nhưng trong lòng tớ từ lâu đã thầm coi cậu chẳng khác gì người nhà.

Giờ đây, chúng mình không còn đồng hành cùng nhau, mỗi người đều phải sống cuộc đời của riêng mình, nhưng vấn đề của cậu cũng là vấn đề của tớ, hãy chia sẻ với tớ nhé, tớ luôn sẵn sàng lắng nghe.

Ước mơ của cậu tớ sẽ hết lòng ủng hộ (và tớ tin là cậu cũng thế, đúng không?).

Mong sau này chúng ta thành đại gia, xây nhà cạnh nhau, cho con chúng mình chơi chung, còn bọn mình sẽ hạnh phúc đời đời kiếp kiếp vì được buôn dưa lê mỗi ngày."

Thư gửi bạn thân 2

"Gửi bạn thân, những ngày ôn thi mệt đến phát khóc, những lần cùng đi học thêm hay gọi nhau trốn đi chơi sẽ thành kỷ niệm.

Chúng mình đã có những ngày tháng rất đẹp ở bên nhau. Tuy không có chung nguyện vọng vào một trường đại học, nhưng tớ hy vọng tháng ngày sau này vẫn có thể tâm sự và xuất hiện bất cứ khi nào cậu cần. Thời gian không dừng lại để chúng mình sống mãi với những hồn nhiên của tuổi 17, 18, ai rồi cũng phải lớn mà, nhưng tớ tin rằng, những điều đẹp đẽ sẽ còn mãi, ngay cả khi chúng mình không còn bước đi chung.

Thật tiếc vì thời gian không thể ở lại, nhưng tớ mong tình cảm của chúng ta không vì thế mà bớt đi. Mong cậu nhớ rằng, bất cứ khi nào cậu cần, tớ nhất định sẽ xuất hiện. Không phải vì cậu không có ai bên cạnh, mà ngay cả khi cậu có rất nhiều người ở bên, tớ vẫn mong có thể đến, gặp cậu, để tớ biết là cậu vẫn ổn. Là vì tớ rất lo cho cậu. Cảm ơn vì đã xuất hiện và là một phần quan trọng trong cuộc sống của tớ."

Tình bạn ba người

Người ta vẫn nói về tình tay ba với sự oán trách, người thứ ba luôn là người có lỗi. Tình yêu chỉ dành cho hai người. Nhưng tình bạn thì khác, hai, ba, bốn, thậm chí là mười người cũng được. Chỉ là số ba lẻ và nhạy cảm vô cùng.

Có lần, một người bạn tâm sự với mình về nhóm bạn ba người của cậu ấy bằng giọng đầy ấm ức. Bạn nói luôn cảm thấy mình lạc lõng trong tình bạn ba người này, bởi hai người còn lại lúc nào cũng tíu tít cùng nhau, thấu hiểu nhau và có vẻ hợp chơi với nhau. Còn bạn, bạn như ở bên rìa của mối quan hệ này, sự xuất hiện của bạn có cũng được mà không có thì cũng chẳng sao.

Bạn hỏi mình đã từng trải qua cảm giác như vậy chưa?

Mình đã và đang ở trong mối quan hệ bạn thân ba người. Từ khi lên đại học, tụi mình ít gặp nhau hẳn, khi nào rảnh rỗi hoặc có dịp thì cả ba đứa mới tụ tập ăn uống, cafe thôi. Có lẽ mình may mắn vì chưa từng trải qua cảm giác cô đơn trong tình bạn này. Tụi mình luôn lắng nghe những câu chuyện của nhau, và dù bận rộn đến mấy, cũng luôn xuất hiện khi đối phương cần. Tụi mình học những chuyên ngành khác nhau, có những điều các bạn nói, mình sẽ không thể hiểu hết, nhưng nhất định mình sẽ cảm thông. Tụi mình ít gặp nhau, nhưng luôn update về cuộc sống của nhau, thi thoảng là rep story, hỏi thăm vài câu, rồi mỗi người lại tiếp tục với những công việc, học hành, bận rộn riêng của đời mình.

Mình nghĩ tình bạn ba người đúng là nhạy cảm thật. Nhưng cũng có cái hay. Hay là ở chỗ nếu có hai người xích mích, hiểu lầm, luôn có một người thứ ba đứng ra giảng hòa. Và cứ như vậy, lặng lẽ đi cùng nhau trong tuổi trẻ.

Nếu bạn đang ở trong mối quan hệ bạn thân ba người, mình nghĩ là bạn có thể cảm nhận được những tình cảm mà hai người bạn của mình dành cho bạn và dành cho nhau. Tình cảm xuất phát từ một phía, chỉ mình trao đi sẽ không lâu bền được. Vậy nên, nếu đủ trân trọng, thì mới có thể chơi cùng nhau lâu dài.

Cuộc đời ngắn ngủi, bè thì nhiều nhưng bạn thì lại rất ít. Mong bạn đi đúng đường, chọn đúng người để chơi cùng, để tâm sự. Vì bạn bè thực sự là một món quà, cũng là một điều rất quan trọng trong cuộc đời, không chỉ hiện tại mà còn đồng hành nhiều năm tháng về sau nữa.

Bạn đã từng gặp một người bạn thế này chưa?

Có những người lần đầu chạm mặt nhau thấy chẳng ưa chút nào, vậy mà một thời gian sau lại thành bạn thân, sẵn sàng tâm sự với nhau đủ thứ chuyện trên đời.

Ngược lại cũng có những người phút ban đầu thấy rất hợp nhau, nhưng dần dà phát hiện ra, mình không hiểu bạn, cũng như bạn không hiểu mình như chúng ta vẫn lầm tưởng. Và rồi xa nhau. Những người có mindset không giống nhau, thực sự rất khó để gắn bó lâu dài.

Thực ra, người ta không nhất thiết phải yêu quý nhau từ cái nhìn đầu tiên. Thứ chúng ta cần là thời gian để trò chuyện, thấu hiểu. Và hơn cả là sự tôn trọng dành cho nhau. Bạn bè càng thân thiết, càng cần tôn trọng và trân trọng nhau, trân trọng kỷ niệm, trân trọng hành trình ta đã bước đi cùng nhau.

Để chơi được với nhau, rất dễ dàng, chỉ cần một thời gian ngắn thôi. Nhưng để thực sự trở thành một người bạn là điều rất khó, bạn thân thì càng khó hơn gấp bội.

Mong những người là bạn thân sẽ luôn trân trọng nhau, bởi phải khó lắm, mới tìm được nhau mà.

Những đứa trẻ không có ô

Những đứa trẻ không có ô, dù gặp mưa hay nắng cũng phải một mình chống chọi. Khắc nghiệt của cuộc sống khiến chúng buộc mình trưởng thành sớm hơn, sống hiểu chuyện hơn.

Vì không có ai giúp đỡ, nên lúc nào cũng cần nỗ lực gấp năm, gấp mười lần người bình thường.

Những đứa trẻ sinh ra trong gia đình không hạnh phúc, hoặc vì lý do nào đó nên không được sống chung với bố mẹ sẽ sinh ra mặc cảm, tủi thân. Chúng cảm thấy sự tồn tại của mình thật thừa thãi. Chúng ngại chia sẻ những nỗi buồn với người khác vì lo mình đang làm phiền họ.

Những đứa trẻ chứng kiến ba mẹ ngoại tình hay ly hôn, khi lớn lên sẽ mất đi rất nhiều niềm tin vào tình yêu, hôn nhân, hoặc sợ lập gia đình. Tất nhiên, vẫn có những ngoại lệ. Nhưng đa số, tổn thương thời thơ ấu ấy sẽ là một vết sẹo lớn, kéo dài suốt cuộc đời lũ trẻ.

Bởi ấn tượng của trẻ con, và nỗi đau thời thơ ấu là thứ luôn được ghim chặt trong lòng.

Hy vọng, mọi đứa trẻ sinh ra đều có thể được đón nhận hạnh phúc trọn vẹn. Cũng hy vọng, chúng có thể tha thứ cho người lớn, tha thứ cho nỗi đau của chính mình để sẵn sàng bước vào cuộc sống mới, một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tha thứ cũng có hạn sử dụng

Có ai tồn tại trong cuộc đời mà lại chưa từng mắc sai lầm? Mình tin là sai lầm không xấu, sai hoài một lỗi thì mới xấu.

Thật tốt khi chúng ta có thể tìm thấy một người để gặp gỡ, để từ từ quen biết, từ từ yêu đương, rồi yêu thương họ. Nhưng mà khi chúng ta còn là những đứa trẻ chưa hiểu chuyện, chúng ta sẽ mắc rất nhiều lỗi lầm trong tình yêu. Mà có một sự thật đáng buồn là, chúng ta thường mắc lỗi với những người chúng ta yêu thương nhất.

Người ta có thể tha thứ cho nhau lần một, lần hai, nhưng ai cũng có những giới hạn và sức chịu đựng không thể vượt qua. Đến một lúc nào đó, những lỗi lầm chất chồng làm người ấy không còn đủ tình cảm và niềm tin để tha thứ cho bạn thêm lần nữa. Và hai người cứ thế dần xa nhau, đôi tay lạc mất nhau lúc nào chẳng hay.

Chúng ta hơn thua với nhau từng chút một, ai cũng có cái tôi rất lớn, sau mỗi lần cãi vã, chúng ta lại đau đầu tự hỏi liệu có nên tiếp tục mối quan hệ yêu đương này hay không. Nhưng bạn biết đấy, khi chúng ta đã băn khoăn và chẳng chắc chắn về tình yêu của chính mình, chúng ta dao động, nghĩa là chúng ta đã tự có câu trả lời cho chính mình rồi.

Tha thứ thực ra cũng có hạn sử dụng, đến một lúc nào đó, khi nó hết hạn, thì đoạn tình cảm này xem như là kết thúc, kết thúc thật rồi.

Người ta khi giận dỗi mà nói chia tay thì còn hy vọng về ngày quay trở lại, còn nếu người ta bình thản buông câu dừng lại, thì ngày mai bên nhau, sẽ chẳng thể nào tìm thấy nữa...

Tại sao chúng mình lại khổ?

Bạn đã bao giờ có khoảng thời gian tự đặt ra câu hỏi: *"Tại sao mình lại khổ thế này"* chưa?

Và chúng ta lầm tưởng mình là người mang nỗi đau nặng nề nhất thế gian. Ngày xưa học Văn, Nam Cao có một câu rất hay thế này: *"Một người đau chân có lúc nào quên được cái chân đau của mình để nghĩ đến một cái gì khác đâu? Khi người ta khổ quá thì người ta chẳng còn nghĩ gì đến ai được nữa."*

Thế nhưng,

Thực ra ai cũng có những nỗi khổ tâm riêng. Không phải nhắc về nỗi khổ của người khác, chứng kiến những nỗi khổ đó sẽ khiến bản thân chúng mình hết khổ. Nhưng mà, nỗi khổ cũng có nhiều cấp độ khác nhau, nếu nhìn rộng ra, chúng ta thấy mình may mắn hơn nhiều người, chúng ta sẽ cảm thấy à thì ra là cuộc đời vẫn đối xử dịu dàng với mình ngay trong hoàn cảnh khốn cùng, bế tắc nhất.

Tự an ủi mình cũng là một phương thuốc hữu hiệu để vượt qua nỗi buồn nhanh chóng và tìm thấy năng lượng tích cực bên trong bạn.

Nhìn ở một góc độ khác thì, thấy mình khổ cũng là một điều tốt, để trân trọng hơn những khoảnh khắc sống an ổn, tuyệt vời.

Như là lúc đau ốm liên miên thì chỉ cần khỏe mạnh.

Lúc đói khát thì chỉ cần một bát cơm, ly nước.

Lúc nóng nực thì chỉ cần một chút gió.

Nghĩ đơn giản hơn về nỗi khổ và cách vượt qua nó, có lẽ cuộc sống của chúng ta sẽ dễ dàng, êm đẹp hơn chăng?

Cuộc sống trong mơ

Như thế nào thì được coi là một cuộc sống trong mơ?

Đã bao giờ bạn nằm nghĩ, và vẽ ra viễn cảnh về cuộc sống tốt đẹp, về một vùng đất lý tưởng mà mình mong muốn định cư chưa?

Đã bao giờ bạn trăn trở về việc bỏ phố về quê hay bám trụ nơi thị thành để xây dựng một tiền đồ, tương lai vững chắc?

Mình tin rằng, trong những ngày còn trẻ, hoang mang là điều không tránh khỏi.

Không có một định nghĩa cụ thể nào về cuộc sống trong mơ. Bởi vì giấc mơ và lý tưởng của mỗi người là khác nhau.

Chúng ta đang sống trong một thế giới mở, nhưng cũng chịu rất nhiều những định kiến, đôi khi chúng ta đóng mình vào những cái khuôn có sẵn, chúng ta khao khát vẫy vùng nhưng lại sợ cảm giác không an toàn. Chúng ta sợ đến một lúc nào đó chính bản thân cũng không thể đuổi kịp ước mơ của chính mình về vùng đất hứa. Chúng ta sợ mình sẽ ngã quỵ, sẽ đau đớn, sẽ thất bại và trở về nhà với con số 0.

Nhưng bạn ơi, bạn vẫn chưa cho mình cơ hội để thử mà. Nếu ước mơ lớn hơn nỗi sợ, thì hy vọng bạn có thể can đảm một lần để thử hết mình cho cuộc đời mà bạn luôn ao ước.

Vậy thì, chúng ta rồi sẽ chọn một cuộc sống an toàn, hay một cuộc sống trong mơ?

Cuộc sống thay đổi, vạn vật đổi thay

Mình nhớ, đêm hôm đó mình đã khóc rất nhiều, mình đã hỏi bạn mình là, rốt cuộc thì tại sao, mình đã làm gì sai mà mình lại bị cậu ấy đối xử tệ như vậy.

Tụi mình từng là bạn, bạn rất thân, cũng từng có những kỷ niệm đẹp. Đối với mình, cậu ấy có một vị trí không gì thay thế được. Nhưng mà, sức chịu đựng của mình có giới hạn. Khi người ta đã thay đổi, thì mình chỉ có thể giữ lại những hồi ức đẹp đẽ của cả hai rồi mạnh mẽ sống tiếp, chứ không thể kéo họ về phía mình thêm một lần nữa.

Cậu ấy có những mối quan hệ khác, cậu ấy có những suy nghĩ khác. À không, là khác mình mới đúng. Người ta vẫn hay bảo là những người có chung tần số sẽ thu hút nhau. Tụi mình cũng đã từng như vậy. Nhưng giờ thì không còn nữa. Sự khác biệt dễ khiến người ta xa nhau, và đẩy người ta ra hai vũ trụ đối lập.

Một ngày mới nhận ra, dù nỗ lực đến đâu, cũng không hàn gắn lại được mối quan hệ này nữa. Một chiếc gương đã vỡ, không thể nào lành lại được. Lòng người cũng thế thôi. Đến một lúc nào đó, tự khắc thấy không còn phù hợp để đồng hành nữa, thì buộc phải nói lời chào tạm biệt. Tiếc là có những mối quan hệ còn chẳng có lấy một lời chào.

Bạn mình nói, thực ra, không phải là chỉ cậu ấy khác, mà mình cũng thay đổi đó thôi. Cuộc sống mỗi ngày đều khác đi một chút, có chăng chính mỗi người không nhận ra là

mình đang dần thay đổi. Ừ, kể ra thì cũng đúng, phải là cả hai đều đã khác. Và sự khác nhau này khiến tụi mình vĩnh viễn không thể trở lại như trước kia được nữa.

Yêu thương không kèm hướng dẫn sử dụng

Thực ra, yêu thương là bản năng tuyệt vời nhất của con người. Nhưng để yêu thương, cần nhất là sự thấu hiểu. Có hiểu được thì mới yêu được đúng cách, có yêu được đúng cách thì tình yêu ấy mới có thể trở thành chữ thương. Một chữ thương có ý nghĩa lớn lắm. Chúng ta sẽ gặp rất nhiều người trong đời, nhưng những người ta có thể thương thì là giới hạn. Trái tim vốn chật chội, chẳng thể chứa quá nhiều bóng hình mà.

Chúng ta còn trẻ, không ai dạy chúng ta cách phải yêu thương một người thực sự là như thế nào, có lẽ vì thế mà những người gọi là tình đầu của nhau ấy, thường khó đi với nhau lâu dài và có được một cái kết thật trọn vẹn. Khi ấy, chúng ta liên tục mắc sai lầm, chúng ta yêu họ, nhưng cách yêu của chúng ta chưa đúng, và thế là người ấy tổn thương.

Khi đã trải qua vài ba lần yêu nữa, chúng ta tự học, và được học nhiều điều về tình yêu. Chúng ta sẽ lại yêu thêm một lần nữa, lại mở lòng thêm một lần nữa. Hướng dẫn sử dụng trái tim và điều khiển cảm xúc của lòng mình là thứ phải trải qua nhiều thương đau mới có được.

Hy vọng rằng, mỗi người đều tự tìm được hướng dẫn sử dụng cách yêu cho chính mình và có một tình yêu thương trọn vẹn trong đời này.

Đi cafe để thấy cuộc đời vẫn vui

Mình đến Youngle vào một đêm mùa hạ. Rất tình cờ vì trong chuyến đi thực tập ở Huế, bạn của bạn mình có ghé thăm. Bạn rủ: *"Đi nghe nhạc chill chill hông¿"* Tụi mình gật đầu cái rụp, rảnh mà, ngày đầu đến Huế nữa, vậy là quyết đi luôn. Quán mở đêm nhạc vì đúng mùa festival.

Quán được decor lạ lắm, mình không biết dùng ngôn từ để miêu tả sao. Người ta vẫn bảo nhau rằng Huế buồn, nhưng đến đây rồi mới thấy Huế chẳng buồn lắm đâu. Mà với mình nỗi buồn niềm vui cũng là do tùy người cảm nhận.

Mình không phải một người nghiện đi cafe, nhưng mà thi thoảng đi cafe cũng là một phương pháp giúp mình giải tỏa những căng thẳng. Hoặc là khi đến một vùng đất mới, cách pha chế, văn hóa cafe ở đó lại khác với những nơi khác. Youngle thi thoảng sẽ có ban nhạc đến chơi. Ngày đó ở quán, chúng mình không gặp người quen mà toàn người xa lạ, nhưng mà vẫn thấy gần gũi. Mọi người hát, mọi người nhảy, mọi người trò chuyện và cụng bia. Một điểm khá đặc biệt ở Huế là có nhiều quán cafe sẽ bán cả bia nữa.

Ở một nơi không ai quen mình và mình cũng chẳng quen ai, tự dưng mình lại tìm thấy niềm vui, đúng hơn là một cảm xúc rất lạ chưa từng có trong đời. Mình thì không phải một người nghiện đi cafe, nhưng không hiểu sao, các quán cafe luôn tạo cho mình cảm giác được chữa lành. Đi cafe, để thấy cuộc sống của những người xung quanh. Và

đi cafe để không ở nhà tránh mưa tránh nắng, mà nhìn cuộc đời, để yêu đời hơn.

Mình muốn nói là khi nào buồn quá, chán quá, mong bạn đừng nằm nhà, vì như vậy thời gian sẽ trôi đi, mà cảm giác lại chẳng tốt lên là bao. Ra ngoài, và bạn sẽ thấy cuộc đời vẫn đẹp sao!

Có một hoàng hôn ở Dốc Mơ

Bây giờ (lúc mình viết những dòng này) là 6 giờ chiều ở Huế. Nắng lác đác bên đôi bờ sông Hương. Ánh chiều dịu dàng khiến lòng mình nhẹ nhõm, bình yên đến lạ.

Ghé chợ Đông Ba ăn đủ thứ quà, no căng bụng mà mỗi người chỉ hết chưa đầy 50k. Mấy dì, mấy o ở đây tính thật là hiền hòa. Khách làm đố ly chè mà vẫn chẳng hề quạu xíu nào.

Gió luồn qua làn tóc mỏng, thời tiết ở Huế hôm nay mát mẻ quá chừng, làm mình quên hết mỏi mệt của mấy ngày dãi nắng, cháy da.

Người và xe dừng lại đèn đỏ, đợi chuyển hẳn xanh vài giây rồi mới vặn ga. Làm mình thấy không bị giục giã, làm mình thấy yêu mảnh đất, yêu con người ở đây thật sự.

Bầu trời xanh trong từ từ chuyển màu, mặt trời lặn dần, và rồi thì hoàng hôn buông. Mơ màng, nhẹ bẫng trong không trung mấy suy nghĩ vẩn vơ.

Ba đứa tụi mình ghé Dốc Mơ chạy deadline. Dốc Mơ là tên quán cafe. Quán nằm ở dưới một con dốc nhỏ. Ở đây có hoa, có lá, có trà, có nhạc và có rất nhiều bình yên.

Trên đường đi, mình và Đan Phương cứ nói mãi về tình yêu dành cho hoàng hôn ở Huế, tụi mình yêu Hà Nội, nhưng Huế thì mãi là chấp niệm ở trong tim. Hằng thì chẳng cần phải nói. Bởi Dốc Mơ là chấp niệm đến Huế của bạn rồi.

Trong khoảnh khắc nào đó, mình đã yêu nơi này rất nhiều.

Trong khoảnh khắc nào đó, mình muốn lưu lại tất cả ký ức tươi đẹp này, cho mai sau để không bao giờ quên đi mất.

Ước gì có thể bảo lưu vĩnh viễn quãng thời gian ngắn ngủi nhưng tràn đầy nỗi nhớ và thương yêu này.

Lúc này đang ở Huế, nhưng vẫn nhớ Huế rất rất nhiều.

Phải lòng với Huế

Bạn đã từng phải lòng một thành phố và rồi đem lòng yêu nơi đó rất rất nhiều chưa? Yêu nhiều đến nỗi, chỉ cần ai nhắc tên, hoặc vô tình lướt một video trên TikTok, Facebook, Instagram về cảnh, về người của thành phố đó, tim chợt lặng lại vài giây và lập tức những ngày sống ở đó tua chậm trong đầu như một vùng ký ức đẹp đẽ, gần gũi, khó thể xóa nhòa.

Tình yêu là gì nhỉ? Tình yêu không cần nói ra bằng lời, chỉ cần âm thầm lưu giữ trong tim. Tình yêu không nhất thiết phải ngày ngày gặp mặt, chỉ cần lòng mình luôn hướng về nơi đó.

Tình yêu mình dành cho Huế cũng vậy. Năm ba đại học, mình có 1 tháng trọn vẹn ở Huế, mình về thực tập ở Đài Phát thanh - Truyền hình Thừa Thiên Huế. Trước đó, mình đã phải lòng mảnh đất này, phải lòng giọng nói ngọt ngào của người Huế. Nhưng có lẽ phải tới khi đến Huế và sống như một người ở Huế, mình mới hiểu tình yêu mình dành cho mảnh đất này nhiều đến thế nào.

Mình yêu ráng chiều, khi hoàng hôn buông, và nắng tắt, thành phố lên đèn, chẳng hề ồn ã mà rất đỗi dịu dàng. Mình yêu những ngày được đi quay cùng các anh chị ở Đài, tuy mệt nhưng vui. Có mơ mình cũng không nghĩ những ngày tháng thực tập lại được gặp chị Trang - người

hướng dẫn siêu siêu tuyệt vời. Chị Trang mặc áo dài rất đẹp, chị hiền và mang một nét rất Huế.

Mình yêu những ngày thong dong tản bộ ngắm Hương giang bên cầu Trường Tiền, đẹp lung linh như là tranh vẽ. Mình yêu bình minh, ngồi chờ mặt trời lên, mà lòng mênh mang những nỗi niềm của một kẻ sắp nói lời tạm biệt với Huế.

Ngày rời Huế, lòng mình nuối tiếc, mình vẫn lưu luyến một điều gì đó thật khó gọi tên. Lúc bấy giờ, mình nghĩ cảm giác này sẽ sớm trôi qua thôi, rồi mình sẽ quên đi nỗi nhớ ấy và bắt nhịp với cuộc sống, công việc. Rồi mọi thứ sẽ cuốn mình đi. Nhưng có lẽ, tình yêu chính là khi càng xa nhau, thì càng nhớ nhau thật nhiều.

Hôm đó mình tình cờ xem được một bộ phim ngắn lấy bối cảnh quay ở Huế, từ những giây đầu tiên, những quang cảnh thân quen hiện lên khiến lòng mình không khỏi thổn thức, nhớ nhung. Mình phải gửi ngay cho nhỏ bạn thân. Lòng tụi mình nghẹn lại. Vì nhớ Huế, nhớ Huế vô cùng.

Những ngày xa Huế, mình sống như một kẻ thất tình. Có lẽ bởi, mình đã quen và thương Huế nhiều hơn mình nghĩ. Chẳng có chuẩn bị nào cho lúc rời xa, dù biết trước là chỉ ở Huế vỏn vẹn 1 tháng, tính ra chỉ là 30 ngày.

Đối với mình Huế mãi là chấp niệm của tuổi trẻ. Mãi là một giấc mơ có thật của thanh xuân. Cảm ơn Huế đã ôm lấy mình, yêu thương mình trong 30 ngày ngắn ngủi. Sau này, mình sẽ trở về gặp Huế, và nói với Huế là mình nhớ Huế nhiều thật nhiều.

Và, còn bạn, bạn có chấp niệm với một thành phố nào không...

Phúc Long và những kỷ niệm

Ngày hôm đó, uống Phúc Long xong mình không thể nào ngủ được, làm mình thấy nhớ da diết quãng thời gian 4 năm trước. Khi ấy mình 17 tuổi, không cần lo gì ngoài ăn và học.

Những ngày cắm cọc ở Phúc Long để viết mười mấy trang văn ấy không bao giờ quay trở lại nữa, cũng giống như mình của tuổi 17 mãi chỉ còn trong hồi ức chứ chẳng thể trở về.

Dáng vẻ nỗ lực của mình khi đó, đến giờ mình không nhớ nữa, nhưng mình của bây giờ chỉ biết, mình đang nhớ Phúc Long rất nhiều.

Cũng chỉ là trà thôi, nhưng đã có quá nhiều kỷ niệm ở đây. Mà kỷ niệm nào cũng khiến người ta day dứt cả. Nhất là kỷ niệm gắn liền với những lời hứa của lũ trẻ 17, 18 tuổi. Tha thiết và chân thành lắm.

Mình nhớ về những điều tốt đẹp mình đã có, mình nhớ về những khi mình khóc, mình cười, đều là ở Phúc Long. Mình nhớ mấy đứa bạn, nhớ những buổi chiều tan, ngồi ở đó từ khi có nắng, đến lúc bóng tối ngập dần đầy.

Phúc Long thực ra cũng chỉ là một cái tên, nhưng nó lại gắn với quá nhiều kỷ niệm. Và nó chứng kiến nhiều câu chuyện của mình.

Tự dưng mình bật khóc nức nở lúc 2 giờ sáng, chỉ vì nhớ Phúc Long Vincom Trần Duy Hưng. Y như lúc Linh

bảo cơ sở đó đóng cửa rồi, tim mình hẫng mất vài nhịp. Tụi mình của năm 17 tuổi đã hứa với lòng là, sau này lớn lên, khi đã có nhiều tiền rồi, ngày nào cũng ghé Vincom Trần Duy Hưng mua Phúc Long uống, để cảm ơn nơi này vì đã cùng tụi mình trải qua những ngày tháng đáng nhớ lắm trong đời.

(Thực ra, sau này, mình vẫn có thể uống Phúc Long, chỉ là không thể uống Phúc Long ở chốn cũ, nơi đã từng chứng kiến một quãng đời đẹp tươi, hồn nhiên, biết khóc, biết cười, biết hết mình cho một điều gì đó thôi).

Phải rồi, cùng với sự trưởng thành, có những lời hứa không thể thực hiện được nữa. Có những thứ năm tháng ấy tưởng như là bất biến, nhưng lại có thể tan biến rất nhanh, bất cứ lúc nào mà có thể mình không hay biết nữa, hoặc mình biết cũng đã muộn màng rồi. Là Phúc Long, hoặc là những điều khác, khác nữa...

Mà dù là gì, vì gì, thì cũng đều đau lòng cả.

Lời tạm biệt

Khoảnh khắc khiến mình ghét nhất có lẽ là phải nói lời tạm biệt. Đối với mình, lần tạm biệt nào và lời tạm biệt nào cũng buồn cả. Tạm biệt một nơi, một người, một ký ức. Có những tạm biệt rồi sẽ hẹn gặp lại, nhưng có những tạm biệt chẳng có lần sau, cứ tự hiểu với nhau là kết thúc ở đây rồi.

Ngày tạm biệt trường cấp 2, cấp 3, tụi mình có thể khóc hết nước mắt trong lễ trưởng thành, nhưng rồi sau đó, tụi mình sẽ chẳng bao giờ còn có thể gặp gỡ cả khóa, cả lớp thêm lần nào nữa. Ra trường rồi, mỗi người sẽ lựa chọn cho mình một con đường khác. Chúng ta chỉ có thể giữ liên lạc với rất ít người trong số đó. Những người bạn cùng ta chơi bóng nước, tắm mưa, cùng ướt giữa rực rỡ của thanh xuân, nghe tiếng ve kêu gọi hè về, vĩnh viễn sẽ trở vào hồi ức, và ở đó.

Ngày tạm biệt người mình đã từng yêu, tạm biệt tình cảm ròng rã đã gắn bó suốt mấy năm trời, có ai mà không rơi nước mắt. Dẫu tình cảm ấy có kết thúc theo cách nào thì chúng ta không thể phủ nhận rằng mình đã từng yêu và được yêu, đã từng cùng người đó đi qua thật nhiều kỷ niệm. Con người có thể đổi khác, nhưng quá khứ thì không thay thế được. Lời tạm biệt này, có lẽ cũng không hẹn và không mong gặp lại. Nhưng muốn chúc nhau một đời an ổn mãi về sau.

Ngày tạm biệt bố mẹ để chuyển tới một thành phố khác lập nghiệp, hoặc thậm chí là một đất nước khác. Giữa những con người xa lạ, giữa áp lực bộn bề, bạn khóc vì nhớ nhà, nhưng nhận ra mình đã lớn rồi, phải tự đối diện với những áp lực của cuộc sống, không có bố mẹ đằng sau để lau nước mắt, để đỡ cho nữa rồi.

Chương 3
Sân ga bỏ lỡ

Dành cho những cô gái đáng tiếc không phải em

Anh có thể quen nhiều người và yêu nhiều người đến vậy, rốt cuộc tại sao sau bao nhiêu năm anh vẫn không lựa chọn em?

Em cứ tự mình dằn vặt, cứ tự khóc, tự đau, tự vui, tự buồn, tự mang theo những tương tư một thuở. Anh thì cứ mãi vô tình như thế, ừ, có thể tình cảm của anh chỉ là một chút gì đó thoáng qua rất nhanh, và thứ còn lại sau cùng thì chỉ riêng mình em nhớ.

Em đã không ăn, không ngủ, đã đau ốm trong vô vọng như thế. Em đã chờ một ngày anh sẽ đến, cạnh bên em. Nhưng chờ mãi, anh vẫn không hề tới. Anh vẫn lặng im.

Đó là một ngày Hà Nội mưa rất lớn, cái hanh khô cũng không xoa dịu nổi những rối ren trong lòng. Vai áo em nhạt nhòa đi rồi lạnh thấm trong gió sương của một buổi chiều đã vắng. Em của những của ngày tháng ấy nhiệt thành đến kỳ lạ, sau này chắc em sẽ không thể yêu ai nhiều đến như vậy. Vì những gì em cho là tốt đẹp nhất, em đã dành cả cho anh. Tiếc là, anh đã bỏ lỡ mất rồi...

Phong thư hôm ấy, mãi đến sau này, em vẫn sẽ giữ, chỉ cho riêng mình mà thôi. Anh đã trốn chạy khỏi thành phố này khi mình còn chưa kịp nói lời tạm biệt. Em, em thật sự rất không ổn. Em thật sự rất rất nhớ anh...

Tại sao sau rất nhiều năm cứ chờ đợi đợi chờ đến mòn mỏi rồi tự dấm dúi trong mình những thương tổn khó lành, em cũng đã dũng cảm tỉnh dậy giữa những cơn mê dài và nhận ra tình cảm thực sự của anh...

Chỉ là...

Tuổi trẻ của anh, và cả mãi sau này,

Đáng tiếc không phải em.

Người tốt nhất

"Này, có phải tao đã bỏ lỡ người tốt nhất rồi không?" Bạn ấy hỏi.

Mình thì cũng không chắc nữa. Như thế nào mới là người tốt nhất. Là một người mình yêu, là một người yêu mình, hay là một người có thể từ bỏ tất cả để chạy đến với mình trong một ngày giông bão, còn mình thì nằm bẹp gí vì cơn sốt từ tối qua? Mình thực sự không định nghĩa được về người tốt nhất.

Mình hỏi bạn, vậy với bạn thế nào là một người tốt nhất. Bạn bảo, đó là một người rất tử tế, rất yêu bạn, có thể xuất hiện bất cứ khi nào bạn cần, nhưng lại là người mà bạn không thể yêu, cũng không thể cho anh ấy một câu trả lời về mối quan hệ của cả hai. Và bạn đã để anh ấy đi. Bạn đã bỏ lỡ anh ấy mất rồi.

Bạn biết, bỏ lỡ lần này sẽ rất khó để tìm được một người như anh. Nhưng mà, một người tốt với bạn đến vậy, bạn không thể dối lòng, cố chấp miễn cưỡng quen anh khi tình cảm trong bạn không đủ nhiều. Bạn càng không thể nói yêu anh. Bởi vì bạn hiểu rằng như vậy, là có lỗi với người ta, và có lỗi với chính bạn nữa.

Thực ra, trong đời chúng ta sẽ gặp rất nhiều người. Có người tốt, rất tốt nhưng lại không thể yêu. Cũng giống như tình yêu, sẽ luôn có một người khiến ta yêu nhất, day dứt nhất. Người tốt cũng vậy, sẽ khiến người ta tiếc nuối thật nhiều. Nhưng có lẽ là, trong một số trường hợp, bỏ lỡ, ừ thì vẫn là tốt hơn...

Ai cũng từng tan vỡ

Nếu vì một người mà đau khổ suốt một đời, ngay cả khi mình không còn là mối bận tâm của họ, thực sự không đáng chút nào.

Ai trong đời mà chẳng đi qua tan vỡ. Chỉ là tan vỡ đó ở mức độ nào mà thôi. Có mấy ai may mắn, chỉ cần yêu một lần, đã gặp đúng người. Có mấy ai mà ngay trong lần đầu tiên lựa chọn đã chọn được người sẽ cùng mình bước vào lễ đường, sống hạnh phúc suốt trăm năm đâu.

Tan vỡ là quy luật tất yếu của chuyện tình yêu. Có hợp, ắt có tan. Con người lại luôn thay đổi, có thể ngày hôm nay thế này, nhưng ngày mai đã không còn như vậy nữa. Tình cảm cũng thế. Rất khó để có thể yêu một người suốt một đời dài, vừa vặn thay người đó cũng giống như vậy.

Thế nên là, tan vỡ chẳng phải cái cớ để đóng cửa trái tim, trốn chạy khỏi mọi chuyện tình cảm sau này. Mình tin là những điều tốt đẹp sẽ đến sau tan vỡ, bởi vì mỗi lần yêu và được yêu lại là một trải nghiệm khác nhau. Tình yêu của những năm tháng đi học sẽ không thể giống tình yêu khi tụi mình là sinh viên, nó càng khác xa so với lúc đã trưởng thành.

Tất nhiên, đằng sau những tan vỡ, chúng ta không chỉ mang nỗi đau, mà còn có thêm bài học. Yêu cũng là điều cần phải học mà. Mình tin là khi chúng mình đủ hoàn thiện, chúng mình cũng sẽ gặp được một người phù hợp, để đi cùng chúng mình đến tận mãi về sau.

Linh cảm

Linh cảm là thứ gì đó rất kỳ lạ. Nếu ở trong một mối quan hệ mà bạn luôn cảm thấy bất an, bạn không hiểu rõ đối phương nghĩ gì, cần gì, mong muốn gì. Người đó không chỉ có bạn, mà còn có số vô cuộc vui khác, với những người trên tình bạn, dưới tình yêu.

Bạn luôn lo lắng cho mối quan hệ của cả hai, còn người ấy thì thản nhiên và dửng dưng đến lạ. Lúc thì nhiệt thành đáp trả, lúc thì hờ hững đến khó hiểu. Và bạn dao động, bạn nghi ngờ về một ai đó khác đang tồn tại trong mối quan hệ này.

Rồi một ngày, bạn phát hiện anh ấy vẫn còn liên lạc với người cũ, thi thoảng hỏi thăm, chỉ là những câu hỏi xã giao, nhưng bạn thấy có gì có không bình thường.

Người ta vẫn thường tin vào những điều người ta muốn. Nhưng người ta cũng nên tin vào những điều người ta thấy nữa.

Nghe này, nếu không thể tin ai đó, thì bạn vẫn có thể tin vào linh cảm của chính mình. Chẳng lẽ, chính bản thân mình cũng không đáng để tin sao?

Chuyện của trái tim

Chúng ta không thể khước từ trái tim. Nhất là trái tim của chính mình. Tình cảm là thứ duy nhất làm lý trí bạn không điều khiển được, thậm chí, nó còn phản bội lại chúng ta. Đầu bảo phải quên người ta đi, nhưng tim thì không sao thôi nhớ thương được.

Trái tim chẳng chịu nghe theo những điều chúng ta muốn. Khi ta yêu một người, mọi quy tắc bất biến đều có thể trở thành ngoại lệ. Có những chuyện vốn dĩ không nên tò mò. Vì tò mò rồi cố tìm hiểu, sẽ thấy rất đau lòng.

Vì là chuyện của trái tim, nên hãy để trái tim được quyết định. Nhưng mình cũng hy vọng, trái tim sẽ chịu nghe lời lý trí nếu như mọi chuyện đã vượt quá giới hạn của nó. Nếu không, chúng mình sẽ còn phải buồn dài...

Chúng ta đều không bận

Chẳng có ai quá bận rộn nếu nhớ một người, thương một người đủ nhiều cả. Những ngày đầu quen nhau, lúc ấy chúng ta đang ở trong giai đoạn tập làm người lớn. Chúng ta phải xoay xở với cuộc sống này, mỗi ngày lại chỉ có 24 giờ, vậy mà vẫn đủ thời gian để làm, để học, để chơi và để trò chuyện cùng nhau, tìm hiểu rồi bước vào thế giới của nhau đấy thôi. Những tin nhắn, những cuộc gọi lúc nửa đêm, khi cả hai đã trải qua một ngày dài với hàng tá áp lực, khoảnh khắc được nghe giọng nói của nhau, được biết về những điều mà người mình thương đã trải qua.

Thời gian hay sự bận rộn vốn dĩ không phải lý do, lý do là bởi chúng ta đã thay đổi. Thực ra chúng ta đâu có bận, chỉ là, chúng ta không còn coi nhau là mối bận tâm lớn nữa thôi. Anh lo việc anh, em cũng phải sống một cuộc đời riêng đầy tự lập. Từ bao giờ chúng ta đã không còn coi nhau là chỗ dựa. Từ bao giờ đã trở nên xa cách. Từ bao giờ đã chẳng biết về những chuyện buồn vui của đối phương. Từ bao giờ đã không hứng thú với những buổi hẹn hò bất chợt. Từ bao giờ, ta đã đánh mất nhau?

Chỉ cần là cùng nhau

Khi bầu trời có nắng, hy vọng rằng bạn vẫn nhớ những cơn mưa và người cùng bạn ướt mưa năm ấy.

Sau này, chúng ta có thể có cuộc sống tốt đẹp hơn, dư giả hơn, có nhà, có xe, có tiền, có thể mua hàng trăm hàng ngàn chiếc ô. Nhưng để tìm được một người tình nguyện cùng mình ướt mưa lại là chuyện khó.

Thực ra, cuộc sống cũng không phải chỉ toàn những ngày nắng đẹp. Sẽ có những ngày thời tiết giở chứng, và mưa, giông, bão có thể ập đến bất cứ lúc nào giữa đời. Mong là dù mưa, dù nắng, dù trời lặng gió hay bão sắp kéo tới nơi, những người cùng nhau ướt mưa năm ấy vẫn có thể đồng hành đến mãi tận sau này. Hạnh phúc, khổ đau, có nhau và cùng nhau bước qua là được.

Điều tiếc nuối nhất của thanh xuân

Đối với bạn, điều tiếc nuối nhất của thanh xuân là gì?

Thanh xuân là tiếc nuối. Có lẽ chính bởi những dở dang ấy đã khiến chúng ta trưởng thành. Lớn lên rồi, chúng ta mới hiểu được những chân lý vô cùng đơn giản.

Có thể chúng ta mãi mãi chẳng thực hiện được ước mơ ngày nhỏ, cũng không phải là hình mẫu tự tưởng tượng ra năm 18 tuổi trong tương lai, càng chẳng thể cùng người mình thương khi ấy đi đến suốt cuộc đời.

Thực ra, nuối tiếc cũng là một dạng cảm xúc đẹp, nhưng buồn.

Có những nỗi buồn đẹp hóa thành ký ức và khiến người ta nhớ mãi. Điều tuyệt vời nhất của ký ức là khả năng lưu giữ, và ký ức có một siêu năng lực, nó chẳng biết nói dối ai bao giờ.

Đã bao giờ?

Đã bao giờ bạn nghe đi nghe lại một bài hát, và rồi bắt gặp hình ảnh của chính mình ở trong đó. Và bạn không thể ngừng replay hàng trăm lần, rồi cứ thế mà nức nở bật khóc. Lý trí bảo bạn đừng nhớ về chuyện cũ nữa, nhưng trái tim thì mang hoài nhớ thương.

Đã bao giờ bạn tình cờ đi qua chốn cũ, và rồi kỷ niệm như một thước phim tua chậm đưa bạn trở về khoảng thời gian vô cùng hạnh phúc ấy. Chỉ là tất cả đã qua, qua hết thật rồi. Người ấy đã đi, chỉ còn bạn ở lại, cùng những tiếc nuối, dở dang và hoài niệm.

Đã bao giờ bạn nhìn những người yêu nhau trên đường, thấy người ta cười nói, mà ước rằng giờ này người đó cũng đang ở đây, đang lắng nghe những câu chuyện vẩn vơ không đầu không cuối của bạn, rồi xoa đầu bạn và cười. Nụ cười ấy chỉ mất vài giây, nhưng lại khiến bạn nhớ thương suốt một đời.

Yêu một người có ước mơ

Đây là tên một bài hát, nhưng có lẽ là câu chuyện của rất nhiều người. Khi còn trẻ, chúng ta luôn phải đứng giữa hai sự lựa chọn: tình yêu và công việc. Chúng ta băn khoăn tự hỏi, điều gì mới thực sự là cần cho mình, cho người mình thương? Chúng ta còn quá trẻ, còn quá nhiều dự định, nhưng tình yêu, khao khát về một mái ấm cho cả hai sau này lại là động lực để cố gắng, nỗ lực, trở thành một phiên bản tốt hơn mỗi ngày.

Nhưng mà, đó là câu chuyện khi cả hai có cùng ước mơ.

Còn, nếu như một trong hai người đã quá mệt mỏi, kiệt sức vì luôn phải chạy theo ước mơ của đối phương, mà chưa từng nghĩ đến ước mơ riêng mình, thì đến một lúc nào đó, chuyện tình này sẽ tự khắc kết thúc.

Nếu trong giấc mơ của chúng ta đã không thể có nhau thì làm sao có đủ tự tin để đi cùng nhau đến suốt cuộc đời.

Nếu như đang ở trong tình yêu mà luôn cảm thấy cô đơn với tình yêu của chính mình, vậy thì làm sao có động lực để tiếp tục giữ lấy đoạn tình cảm mong manh này.

Nghe buồn thật, nhưng cuộc đời đâu chỉ có những niềm vui, hạnh phúc mà nỗi buồn cũng là cảm xúc tất yếu đồng hành cùng chúng ta trong chặng đường lớn lên.

Vẫn cầu mong cho tất cả những người yêu nhau dẫu lạc đường vẫn sẽ tìm thấy nhau vào một ngày trái tim cả hai có nắng, vào một ngày bão lòng đã tạnh, cầu mong khi ấy

chúng ta vừa có ước mơ, vừa có nhau. Chỉ là không biết quãng thời gian tươi đẹp ấy là bao giờ mà thôi...

Bộ nhớ có hạn

Dung lượng điện thoại của mình khá ít, mỗi lần bộ nhớ đầy, đều báo phải xóa đi bớt ảnh và video. Mỗi lần phải xóa, mình đều tiếc hùi hụi. Mình không tiếc mấy tấm ảnh, mình tiếc những khoảnh khắc đã qua không thể nào lấy lại được nữa. Nhưng biết sao được, cái gì cũng có hạn mà, bộ nhớ điện thoại cũng thế.

Thực ra, ý mình muốn nói không hẳn là về bộ nhớ điện thoại. Bạn biết không, bộ nhớ điện thoại có hạn, và trí nhớ con người cũng thế. Con người còn có trái tim nữa, nhưng trái tim vốn chật chội mà, chẳng thể chứa quá nhiều bóng hình. Chúng ta rồi sẽ buộc phải quên một vài thứ, một vài chuyện, một vài người. Đó là quy luật tất yếu của cuộc đời. Sau này, khi già đi, có những chuyện dù rất muốn nhớ lại, nhưng bộ nhớ không cho phép ta làm điều đó.

Kì thực, có những quá khứ cần được ngủ quên, sẽ tốt hơn cho bạn, và cho cả ai đó nữa.

Ngày ấy có hai người

Ngày ấy, có hai người sẵn sàng thức đến sáng để nhắn tin, dấm dúi vì lo phụ huynh phát hiện.

Ngày ấy có hai người cứ tan trường là đợi nhau sau cổng, cùng đi ăn kem, uống trà chanh, đi dọc con đường đầy nắng.

Cũng ngày ấy có hai người vì một lần hiểu lầm mà xa nhau mãi mãi. Tuổi trẻ của chúng ta sẽ gặp rất nhiều người, thích nhiều, có tình cảm nhiều, yêu đương không ít.

Nhưng có những mối tình khiến người ta phải day dứt không thôi suốt cả cuộc đời. Bởi một chút nông nổi mà phải rời bỏ nhau. Để những ngày sau đó, trong lòng toàn là chấp niệm về bóng hình người cũ.

Rồi chúng ta sẽ lại yêu, yêu một người khác, nhưng có lẽ thật khó để quên đi thứ gọi là chấp niệm ở trong lòng.

Thật tiếc rằng, không phải những người yêu nhau nào cuối cùng cũng đủ may mắn để đi một vòng rồi trở lại bên nhau.

Mình cũng thích cậu, nhưng...

Một sáng tháng Tám đầu thu, cậu cầm tay mình và bảo, giữa những ngổn ngang của tuổi hai mươi, cậu không nỡ xa mình.

Nhưng rốt cuộc thì là cậu vẫn kiên định lựa chọn con đường ấy, con đường cách mình vạn dặm, con đường, xa rất xa mình đó thôi. Cậu bảo, cậu sợ ở một nơi rất xa nơi mình đang sống, sợ những chiều đông không có mình cạnh bên.

Rồi thì mây mưa giăng kín cõi lòng. Lòng cậu bất chợt đổ bão, gió giật mạnh, phăng cả lồng ngực mà mình vẫn thường nép vào mỗi lúc chớm đông ngày trước.

Cậu bảo, một lần nữa, tuổi 20 của cậu. Không có mình.

Đây là lần thứ hai rồi. Lần thứ hai tụi mình xa nhau. Nhưng lần này sẽ xa lâu đấy. Hoặc là sẽ chẳng bao giờ gặp lại. Hoặc là gặp lại với một tư cách khác. Chúng mình vẫn thường xưng cậu tớ với nhau, như từ lần đầu tiên ta gặp nhau ấy. Cậu chẳng đòi hỏi mình phải thay đổi, chẳng bắt mình gọi cậu là anh. Chỉ vì mình không quen như thế. Mà mình thì, cũng thích xưng cậu tớ hơn cơ.

Mùa thu Hà Nội, cậu dắt mình đi quanh con phố nhỏ. Trời đổi mùa. Gió lao xao. Lá khô xào xạc. Cậu nắm tay mình rất nhẹ, những ngón tay khẽ đan vào nhau. Lặng.

Một ngày giữa nhiều ngày như thế cậu nói với mình, rằng cậu thích mình. Mình rất muốn nói là mình cũng vậy,

cũng thích cậu, thích cậu rất nhiều. Nhưng không kịp nữa rồi.

Đồng hồ điểm 10 giờ đêm. Mình nói muộn rồi, tụi mình về thôi. Nhưng mà, đúng là muộn thật rồi. Muộn thật rồi để nói ra tất cả.

Cảm ơn cậu vì đã đến. Cảm ơn vì mối quan hệ không tên nhưng sẽ khiến mình nhớ suốt một đời. Cảm ơn, cảm ơn, và cảm ơn. Hy vọng ngày sau này, cả hai chúng ta đều có thể sống tốt cuộc đời của mình, và luôn là điều đặc biệt trong trái tim đối phương.

Mình thích cậu, chỉ là không thể yêu thôi.

Không hy vọng sẽ bớt đau lòng

Gần đây mình nhận ra, dù làm chuyện gì cũng không nên hy vọng quá nhiều.

Bạn nói bạn đã dành hết tâm sức cho mối tình đó, rốt cuộc họ thản nhiên phản bội, dứt tình mà đi.

Bạn nói bạn đã hy vọng hai người sẽ thành đôi, dù khoảng cách địa lý, dù khác biệt vùng miền.

Bạn từng yêu thương gia đình người đó bằng tất cả những gì bạn có. Nhưng rồi thứ bạn nhận về là thất vọng, là nước mắt lã chã, là nỗi buồn rấm rứt ở trong tim.

Hết lòng vì một ai đó cũng tốt, nhưng vẫn nên chừa lại một lối đi cho riêng mình. Mảnh tình đã trao không ai cần lấy lại, chỉ là có những vết thương chờ hoài không tan...

Thư gửi một người

"Tớ thích nắng mùa hạ, thích cả những cơn mưa bất chợt đến, bất chợt đi.

Nhưng,

Tớ sợ phượng nở, ve kêu, hoàng hôn tan. Tớ sợ áo đồng phục trắng chi chít chữ ký, sợ nói lời tạm biệt trường cấp 3, khép lại thanh xuân rực rỡ của chính mình.

Có một điều chắc cậu không biết, là nụ cười của cậu còn dịu dàng hơn nắng hạ.

Và rằng,

Tớ sợ nhiều thứ, nhưng sợ nhất là sau ngày bế giảng 12, mình không bao giờ gặp lại nhau nữa, cũng chẳng thể có sau này..."

Giấc ngủ trưa hè

Anh kể rằng ngày xưa toàn ngồi bàn cuối, chuyên môn núp sau lưng một chị để ngủ. Dù ba năm rất dài, nhưng anh chỉ nói với chị được vài câu xã giao chứ không quá thân thiết. Theo lời anh thì chị rất xinh, xinh kiểu dịu dàng con gái Hà Nội ấy, có khi phải xinh nhất lớp chuyên Sinh năm ấy của trường mình.

1.000 ngày hóa ra cũng chỉ như chớp mắt, anh vẫn ngày ngày ngủ yên lành sau tấm lưng chị. Cuối năm trường tổ chức chơi bóng nước, lúc chuẩn bị xách xe đi về, chị gọi anh ra, rồi nói: *"Này, cho ôm cái nha."* Lúc đấy anh bất ngờ lắm, kiểu đơ người luôn, chị nói rất khẽ trong tiếng gió, nhưng đủ để anh nghe: *"Cố gắng thi tốt nhé, đỗ đại học."*

Anh bảo lúc đó đang lười học nhất lớp, xong có động lực ghê gớm lắm. Rồi cả hai đỗ đại học, vào môi trường mới, đều quen và yêu những người khác. Anh nói ngày ấy anh gà và nhát lắm, thi cử cũng đến nơi rồi, nên chỉ có thể coi nhau là bạn. Họp lớp năm nhất, nhắc lại chuyện xưa, có chút buồn.

Bận bịu với cuộc sống riêng nên nhiều thứ cũng trở nên mờ nhòe và chìm dần vào quên lãng. Năm ấy mình lớp 12, anh về trường, thấy xác bóng nước, kỷ niệm năm nào như ùa về. Đối với anh, chị mãi là người bạn đặc biệt, là tấm lưng đã che chở giấc ngủ cho anh suốt năm tháng 12.

Sau này, anh sẽ gặp nhiều người con gái khác, nhưng giấc ngủ trưa hè năm 12 ấy sau lưng chị vẫn mãi là điều tuyệt vời không gì thay thế được của thanh xuân.

Những người nghĩ nhiều

Hôm trước có hẹn trải lòng với đứa bạn ở Circle K. Đêm rồi mà nói mãi không hết. Toàn là chuyện tình yêu.

Bạn hỏi mình có sợ yêu không. Mình lấp lửng có thì sao mà không thì sao nào. Bạn mới tiếp lời: *"Còn tao thì rất sợ."*

Mình hỏi sao mà sợ?

Bạn mới bảo thế này: *"Phải mất tới 2 năm để thực sự quên đi một người và mở lòng lần nữa, thực sự không phải điều gì dễ dàng."*

Tình yêu không giống như bát nước. Thích thì uống, không thích thì hắt đi, là xong.

Nhất là với những người nghĩ nhiều như bạn. Bạn nói, trong rất nhiều lý do, lý do khiến bạn sợ bước vào một mối quan hệ yêu đương nhất chính là vì biết trường hợp xấu nhất sẽ chia tay.

Bạn ghét cảm giác phải quên đi một người mình từng rất gần gũi, gắn bó, yêu thương. Bạn ghét phải tập quen với sự cô đơn, rồi lại gặp thêm người mới, một vòng lặp y hệt lại diễn ra. Để rồi cái kết nào cũng đáng buồn như nhau.

Nghĩ đến chuyện chia tay hoài, đâm ra mập mờ với ai, bạn cũng không muốn yêu đương. Cái bóng của quá khứ, hay là của người cũ quá lớn.

Mình băn khoăn mãi nhưng không dám hỏi.

Mình nghĩ, thực ra là cả hai. Dù mạnh mẽ đến đâu, dù lạc quan thế nào, người cũ vẫn luôn gợi đến một mảng ký ức nhất định. Có vui, có buồn, có hy vọng, có thất vọng.

Tình cảm ấy mà, khó diễn giải rành mạch lắm.

Mình có một đứa bạn khác, lần nào yêu cũng như lần đầu, tình nào với nó cũng là tình đầu. Nó yêu hết lòng, chia tay hết mình. Nghe tuyệt tình, nhưng chính ra như vậy lại hoá hay. Khỏi vương vấn, khỏi muộn phiền.

Không ai kiểm soát được suy nghĩ của mình. Cũng không ai dạy chúng ta cách yêu thế nào cho đúng. Tình yêu không giống như Toán học, 1 cộng 1 bằng 2, tình yêu chỉ là sự tương đối, không có công thức chung, cũng chẳng có lời giải chi tiết, cuối cùng.

Mỗi người có một cách yêu, một kiểu thương. Không ai giống ai, không ai giống nhau. Có lẽ vì thế mà người ta hay bận lòng vì nó. Thôi thì có một thứ để lắng lo trong lòng cũng được.

Còn hơn tênh tênh sống qua ngày mà.

Mối tình đầu

Bạn bảo là, ngày ấy trẻ con, hai đứa lặng lẽ thích nhau, rồi ngại ngùng mãi mới nói ra được câu yêu đương. Cũng chẳng có gì là chính thức, cũng chẳng dám công khai vì sợ hai bên phụ huynh cấm cản, cứ ngầm hiểu với nhau đã là một đôi. Bình yên như thế đi qua 1.000 ngày đẹp nhất của thanh xuân.

Lên đại học, mỗi đứa một trường, vì nhiều lý do, mối tình đầu tan vỡ. Bắt đầu sao, kết thúc cũng giống y như vậy. Cả hai lặng im, và dừng lại. Bạn nam kia sau này đi du học. Một lời chia tay chính thức cũng chưa từng được nói ra.

2 năm ra trường, mùa hè họp lớp. Ánh mắt nhìn nhau đã chẳng còn rạng rỡ lấp lánh như ngày đầu. Nhưng vẫn chất chứa một trời hoài niệm.

Có lẽ bởi những gì dở dang thường đẹp. Những điều đầu tiên thường là chấp niệm ở trong tim mãi mãi không tàn phai.

Trong bài *Răng khôn* có lời này thấy đúng cực: *"Nếu như em gặp anh lúc hai ta đã trưởng thành, biết yêu thương mỏng manh và biết trân trọng người ở cạnh."*

Điều đáng tiếc là người ta lại thường quên mất lý do bắt đầu, dành cả thanh xuân để nắn nót nhau trưởng thành, hoàn hảo, biết trân trọng người ở cạnh. Nhưng sau cùng lại chẳng thể ở cạnh bên nhau đến suốt cuộc đời...

Có không giữ, mất đừng tìm

Sau chia tay, người cũ tưởng như đã biến mất khỏi thế giới bỗng dưng liên lạc lại với bạn. Bạn sốc tập 1. Hắn nói nhớ bạn. Bạn sốc tập 2. Sốc xong bạn cười.

Bạn nhớ lại ngày trước.

Ngày bạn khóc lên khóc xuống, khổ sở vật vã thì thằng chả vẫn vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Vẫn đi chơi up story sống khỏe re với mấy ẻm trà xanh trà sữa trà đào trà dâu. Như chưa hề có sự xuất hiện của bạn trong đời.

Lúc đó, bạn uất ức, bạn tự hỏi sao người ta quên mình nhanh đến vậy. Tệ thật đấy. Bạn tự vấn xem mình có điểm gì chưa tốt mà người ta đang không lại bỏ mình đi.

Lý do chia tay thì lãng xẹt: Mình không hợp đâu em.

Giả dối.

Không hợp mà quen được tận 4 năm. 4 năm thanh xuân lận, cũng bay theo hoa cải về trời, để lại bạn với nỗi cô đơn, không đêm nào là bạn không khóc.

Thực ra điều buồn nhất là bạn sợ, sợ bị bỏ rơi.

Thành phố này chật chội, đi đâu bạn cũng thấy bóng dáng hắn. Thế là bạn ở nhà, khóa cửa, ăn mì qua bữa. Một tuần trôi qua, mì gói hết, còn nỗi buồn thì không.

1 tháng, 2 tháng, rồi 10 tháng cũng qua. Đau đến mấy, lâu rồi cũng quên.

Bạn đã thôi nhớ, thôi thương, thôi giận hờn. Thế là kết thúc một mối tình. Bạn đã ổn thật rồi.

Người yêu cũ mất một người yêu họ thật lòng, còn bạn, bạn không mất gì cả, bước ra khỏi mối quan hệ toxic, lãi ghê!

Kỷ niệm

Một hôm dọn nhà, bạn tình cờ tìm được chiếc áo đồng phục cũ mẹ gấp gọn trong tủ từ hồi cấp 1 tới cấp 3. Cả mấy cuốn tập, chữ bên trong đã nhòe màu mực hết rồi.

Bạn cũng thấy lọ điều ước ghi nguyện vọng đại học năm 18 tuổi. Cả mấy cuốn sổ cũ mèm, đã phủ một lớp bụi, lâu không dùng tới.

Bạn thấy mấy món đồ sinh nhật năm xưa, lưỡng lự một hồi, bạn chẳng nỡ bỏ đi thứ gì, kể cả là mấy vỏ hộp quà, tại bạn còn lưu luyến quá.

Bây giờ bạn cũng lớn, mấy thứ cũ kĩ bạn tìm được đều không dùng tới. Nhưng mà, mỗi lần thấy chúng, là những ký ức đẹp đẽ lại cứ thế ùa về. Mỗi đồ vật đều gắn với một câu chuyện, một quãng đời bạn đã đi qua. Những thứ tưởng như vô tri ấy lại gắn với một giá trị không gì thay thế được.

Kì thực bạn không tiếc những món đồ ấy, thứ bạn tiếc là kỷ niệm.

Bởi vì là tình yêu

Ngày ấy, đã từng có chàng trai mặc trời mưa chẳng ngớt, vẫn lặn lội hơn 30 cây số để đón cô gái nọ, đưa cô về nhà. Dẫu ở cách xa nhau hai đầu thành phố, nhưng lúc nào anh cũng tận tâm đến kỳ lạ. Bởi vì, đó là tình yêu. Khi hết yêu rồi, sẽ không ai có đủ sức để làm những điều đó nữa.

Bạn biết không, khi yêu ai đó hết lòng, người ta có thể sẵn sàng hy sinh, và dành những điều tốt đẹp nhất cho nhau. Vẫn biết những ngày ấy sẽ không còn nữa. Vẫn biết chúng ta rồi sẽ trưởng thành. Chỉ có thể đi cùng nhau một đoạn đường ngắn hạn, chứ không phải cái nắm tay đến suốt cuộc đời, răng long đầu bạc như trong truyện cổ tích. Thế nhưng mỗi lần phải nói lời chia tay, đều buồn như nhau cả.

Dẫu tình cảm ngắn, dài khác nhau, thì kỷ niệm vẫn là thứ ở lại, khiến người ta đau đáu suốt đời.

Chấp niệm cũng được, nhưng đừng để nỗi buồn cho người đến sau

Bạn biết không, có một sự thật rằng, trong trái tim của mỗi chàng trai, mối tình đầu, người yêu cũ, luôn là chấp niệm không thể phai mờ.

Lần đó, một người anh đã từng thú nhận rằng anh yêu người yêu cũ hơn vợ hiện tại nhiều. Dẫu gia đình của anh có thể coi là viên mãn, hạnh phúc, một gia đình kiểu mẫu, mơ ước của nhiều người. Mình khựng lại vài giây vì không muốn tin vào những gì mắt đang thấy, tai đang nghe.

Vẫn biết rằng mỗi người cũ đi qua, đều để lại một tình cảm đặc biệt với những kỷ niệm không phải nói quên là sẽ quên, nhưng nếu đã kết hôn với một người khác, thì có lẽ tình cảm ấy chỉ nên được cất gọn ghẽ trong tim, không nên đem ra kể lể với người khác mà làm gì. Bởi vì như thế, nếu người hiện tại nghe được, sẽ đau lòng lắm đấy.

Chấp niệm cũng được, nhưng đừng để nỗi buồn cho người đến sau. Hãy cứ để *"Trăng dưới nước là trăng trên trời. Người trước mặt là người trong tim."*.

Mập mờ

Bạn đã từng có khoảng thời gian thế này chưa? Rất lâu không thể đem hết lòng hết dạ để yêu một người, cũng chẳng hề có lấy một mối quan hệ chính thức.

Mọi thứ chỉ dừng lại ở thích thú, mập mờ, rồi chán nản và những người quen thành lạ, dần chìm vào quên lãng. Cứ thế, người này qua người khác. Chuyện tình cảm hời hợt tới nỗi thanh xuân trở nên trống rỗng vô cùng. Nhìn ra thấy bạn bè xung quanh, ai cũng hạnh phúc với những mối tình lâu năm. Còn bản thân thì không đủ dũng khí để yêu đương thêm một lần nữa...

Cảm ơn vì đã là ký ức đẹp của nhau

Thi thoảng, mình vẫn có thói quen vào trang cá nhân của những người quen cũ, để xem hiện tại họ sống thế nào. Những người quen cũ ấy, có cả những người mình từng dành tình cảm, có những người là đồng nghiệp cũ, bạn học cũ, những người anh người chị từng chơi với nhau hồi đi học.

Hiện tại đều chẳng còn lý do gì để giữ liên lạc, dù rằng quá khứ từng rất thân nhau. Cũng phải, thế giới đổi thay, và chúng ta cũng thế. Ai rồi cũng có cuộc sống mới, với những lo toan, bận tâm khác nhau. Chẳng thế nào hồn nhiên mãi như những ngày xưa nữa.

Chợt nhận ra, những người mình còn giữ liên lạc thưa thớt dần. Nhiều người trong số đó đã đi du học, đã tốt nghiệp, đã kết hôn, có con, với trăm nỗi niềm khác nhau. Biết rằng mọi người vẫn ổn, vẫn hạnh phúc, vậy là tốt rồi. Có những mối quan hệ, đến một thời điểm, cần dừng lại, để trống chỗ cho những điều mới trong tương lai.

Cảm ơn vì chúng ta đã xuất hiện và là một phần thật đẹp trong miền ký ức của nhau.

Chúng ta bỏ lỡ nhau thật rồi

Khi vừa mới chia tay, có lẽ rất rất ít người đủ tỉnh táo để nghĩ về lý do tại sao tình yêu ấy lại bắt đầu. Khi ấy, chúng ta chỉ biết trách móc tại sao đối phương lại chẳng chịu thấu hiểu mình, tại sao cứ cãi nhau hoài, tại sao lại không thể yêu nhau hạnh phúc như những cặp đôi khác.

Hàng ngàn câu hỏi tại sao được đặt ra, nhưng có lẽ, chúng ta có duyên nhưng không có phận. Khi bình tâm nhìn lại, sẽ thấy lỗi lầm là của cả hai. Nhưng còn quan trọng không, khi chúng ta đã bỏ lỡ nhau thật rồi.

Ngoại tình và những vết nứt

Lần ấy, nhân sinh quan của mình tan vỡ khi chứng kiến một người anh mình rất ngưỡng mộ ngoại tình. Có lẽ, sự tử tế, hiền lành của anh khiến mình luôn tin tình cảm anh dành cho vợ là tình yêu tuyệt đối hoàn mỹ, đẹp hơn bất cứ tình yêu nào mình từng chứng kiến. Nhưng có những sự thật khiến người ta xót xa đến lạ lùng. Hóa ra, tình yêu ấy cũng tì vết, cũng có những vết rạn mà người ngoài cuộc chẳng thể nào hiểu nổi.

Có lẽ mình còn quá trẻ để hiểu về hôn nhân, nhưng sự phản bội này đến ngay trong lúc vợ anh đang mang bầu, điều đó khiến niềm tin của mình sụp đổ hoàn toàn. Cho đến bây giờ, mình vẫn chưa thể lý giải được tại sao anh lựa chọn ngoại tình.

Đâu phải ai cũng có đủ bản lĩnh để vững tâm, không dao động trước những mối quan hệ ngoài luồng. Vậy mới nói: ngoại tình là bản năng, chung thủy là bản lĩnh.

Phía sau tan vỡ

"Ngay cả khi không còn hy vọng mình sẽ quay về bên nhau, em vẫn hy vọng chúng mình sẽ đều hạnh phúc với cuộc đời riêng, với những niềm vui riêng, trong tương lai chẳng có sự xuất hiện của nhau. Một ngày nào đó, nếu có lỡ gặp lại, cả hai vẫn có thể mỉm cười nói câu xin chào, như cách chúng ta gặp gỡ lần đầu của rất nhiều năm về trước. Phía sau tan vỡ, ánh dương vẫn rạng ngời, và chúng ta vẫn phải bước tiếp."

Hy vọng, ngay cả khi không còn hy vọng...

"Hy vọng, ngay cả khi không còn hy vọng sẽ thân thiết như ngày đầu, trưởng thành rồi, tất cả chúng ta đều có thể tìm được cho mình một công việc tốt, một tình yêu đẹp, một đời an yên.

Có thể đồng hành cùng nhau trong những năm tháng niên thiếu, cùng nhau làm bài, cùng nhau ôn thi, cùng nhau khóc lóc vì một trong hai thất tình đã là điều rất tuyệt vời rồi. Cảm ơn vì năm tháng ấy đã có nhau, bên nhau, cùng nhau làm nhiều điều điên dại.

Giờ đây khi đã trưởng thành, mỗi người chọn cho mình một lối đi riêng, có những xích mích không thể nào hóa giải, hoặc cũng có những tình bạn chết dần trong im lặng. Khi chúng ta không còn thuộc về cuộc sống của nhau, mong rằng cuộc sống của cả hai đều tốt.

Tạm biệt, bạn thân cũ."

Sẽ luôn có một người dành cho chúng ta

Mình luôn tin rằng trên thế giới này sẽ luôn có một người dành cho chúng ta. Một người bước đến và xoa dịu hết tổn thương, chờ đợi ta hong khô những nỗi buồn đã cũ. Người ấy sẽ gom nắng trời để thả vào tim mình, sẽ đến cạnh bên những khi mình mỏi mệt nhất, và nói nhẹ nhàng rằng: *"Không sao đâu, có anh ở đây rồi."*

Người ấy có thể đến sớm, cũng có thể đến muộn, nhưng người ấy nhất định sẽ đến. Và việc của mình là chờ đợi. Bất luận thế nào, cũng không nên yêu tạm, yêu bừa, yêu cho có. Bởi vì tình yêu không phải trách nhiệm. Tình yêu là câu chuyện của cảm xúc. Khi nào đến, trái tim sẽ tự khắc rung động để thông báo với chúng ta đó thôi.

Về chuyện kết hôn

Gần đây, khi đã lớn hơn một chút, mỗi lần về thăm nhà, họ hàng thường hỏi về chuyện yêu đương, đại loại như là đã yêu ai chưa, bao giờ thì cho bác ăn cưới, con gái thì ra trường 1-2 năm cưới là đẹp, con gái có thì mà. Điều ấy làm mình không khỏi suy nghĩ.

Mười hai năm miệt mài đi học, lúc nào cũng là trường chuyên, lớp chọn, thi cử liên miên, rồi lên đại học cũng lăn lộn làm này làm nọ, nhiều khi mình bị cuốn vào những tiêu chuẩn của xã hội đặt ra, mà quên đi mất mình thực sự muốn làm gì. Có lẽ, mình còn có quá nhiều ước mơ cần thực hiện.

Mình nghĩ, kết hôn cũng được, không kết hôn cũng được, sinh con cũng được, không sinh con cũng chẳng sao, thành công cũng được, không thành công thì cũng đành. Quan trọng, từng giây từng phút mình sống, được làm điều mình thích, được hạnh phúc, vậy là được.

Tình và nghĩa

Bác hàng xóm nhà mình vẫn hay kêu là, bọn trẻ bây giờ yêu đương lạ quá, yêu nhau bằng được, hứa hẹn bằng được, cưới xin bằng được, con đặt đâu cha mẹ ngồi đấy, vậy mà dăm bữa nửa tháng lại thấy bỏ nhau, bao nhiêu vụ ly hôn cũng không thể nào đếm nổi nữa. Bác bảo mãi ngày xưa người ta lấy nhau chưa hẳn vì tình yêu, nhưng sống với nhau một đời bằng tình nghĩa.

Mình thấy bác nói cũng có cái đúng, nhưng nhiều khi cũng không hẳn là vậy. Mình thiết nghĩ, hôn nhân phải được xây dựng trên cơ sở của tình yêu. Nếu hôn nhân đơn thuần là một sự sắp đặt, vậy thì cảm xúc của tụi mình sẽ đến từ đâu. Có thể là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, nhưng mà chưa chắc đã có rung động thực sự của tình yêu.

Mình thì nghĩ thời nào cũng cần tình yêu cả. Sống là để yêu và được yêu mà. Được kết hôn với người mình yêu, cùng người ấy đặt chân tới lễ đường vẫn là điều hạnh phúc hơn cả. Kết hôn đâu phải câu chuyện của trách nhiệm. Bởi nếu chỉ sống với nhau vì trách nhiệm, hôn nhân có lẽ sẽ thiếu đi chút gia vị nào đó.

Tất nhiên là, người trẻ tụi mình bây giờ cũng cần học cách thế hệ trước "thương nhau". Để yêu nhau vài ba tháng, hay mấy năm không khó, nhưng để sống với nhau và "thương nhau đến già" lại là chuyện chẳng mấy dễ dàng.

Ly hôn hay chia tay là khi cả hai đã chẳng thể chịu đựng được nữa, thì mình nghĩ đó cũng là một cách giải thoát, và

đó cũng là một cơ hội để hai người tìm hạnh phúc mới. Đôi khi cố chấp ở bên nhau, khiến cả hai đau khổ suốt một đời chưa chắc đã là chuyện tốt. Giữ người thì được, chứ làm sao mà giữ nổi trái tim người.

Nếu buông tay là lựa chọn tốt hơn cả, vậy thì buông cũng có sao đâu. Chỉ là nếu còn có thể cố gắng, còn có thể sửa chữa, còn có thể chấp nhận vì nhau thêm lần nữa, thì vẫn nên thử.

Làm gì có đáp án nào là tuyệt đối cho chuyện tình cảm. Có người nói bỏ là bỏ, cũng có người nói muốn bỏ nhưng vương vấn mãi một bóng hình trong tim. Lựa chọn thế nào cũng được, đáp án ấy khiến bạn không hối hận, vậy là được.

Chuyện của lý do

Sau chia tay, có bao giờ bạn cố tình lục lại hộp thư cũ, đọc lại những tin nhắn ngày mới quen, và bất giác mỉm cười không. Bạn có bao giờ tự đặt ra câu hỏi là, tại sao ngày ấy, đã từng yêu nhau đến thế, từng chia sẻ mọi chuyện vui buồn, từng hứa hẹn rất nhiều, từng tin rằng cả hai sẽ là hiện tại và tương lai của nhau, nhưng lại chỉ đúng được về đầu. Vì chúng ta của sau này có thể có tất cả, chỉ tiếc là chẳng thể giữ được nhau trong đời.

Người ta có hàng vạn lý do để nói lời chia tay, để dừng lại, để tan vỡ. Nhưng mà lại chỉ có một lý do để bắt đầu, đó là tình yêu.

Hạnh phúc thực sự

Có bao giờ bạn tò mò hạnh phúc thực sự là gì không? Lần đó mình lên vùng cao, ở đó mấy em nhỏ thậm chí còn không được mặc áo quần đầy đủ, vậy mà các em cứ hồn nhiên cười đùa, nét mặt lũ trẻ rạng rỡ lắm, chẳng có chút ưu phiền nào trong tâm tư. Chúng lớn lên như cây cỏ, mạnh mẽ, kiên cường giữa núi rừng. Bạn mình bảo, có thể người ngoài nhìn vào sẽ thấy các em rất khổ, rất đáng thương, nhưng bản thân các em không ý thức là mình khổ, các em hạnh phúc trong cái thế giới riêng của mình.

Vậy thì, hạnh phúc đâu phải là có nhiều tiền, là thành công, là được nhiều người biết tới. Hạnh phúc, có lẽ đơn giản chỉ là không thấy mình khổ. Bởi chúng ta, những con người được sống trong điều kiện đầy đủ, nhưng lại chưa bao giờ thấy đủ, chúng ta mệt mỏi với những deadline chồng chất, chúng ta sống giữa thành phố, miệt mài kiếm tiền để mơ tìm về một nơi xa, thật xa, bình yên và chữa lành. Vậy thì, chúng ta có đang thực sự hạnh phúc với cuộc đời của mình không?

Tình yêu không chỉ cần có tình yêu

Có trăm ngàn lý do để chia tay, nhưng bạn mình chọn chia tay vì... BẬN.

Nghe qua thấy thật ngớ ngẩn, nhưng có lẽ trong tình yêu, bên cạnh cảm xúc còn cần sự phù hợp. Bạn và người yêu quen nhau không ngắn, không dài, nhưng có lẽ là đủ tình cảm và kỷ niệm để khi nói chia tay thì sẽ nuối tiếc, lưu luyến nhiều.

Bạn mình quá bận rộn với cuộc sống và công việc riêng, còn người yêu bạn, là người yêu cũ thì đúng hơn lại có quá nhiều thời gian trống. Hai người với hai cuộc đời khác nhau, dù cố gắng đến mấy cũng khó mà hòa hợp và đi đường dài.

Vậy mới nói, tình yêu không chỉ cần có tình yêu là đủ, còn cần sự phù hợp nữa.

Bỏ lỡ một lần là bỏ lỡ một đời

Chúng ta vẫn thường hay chờ đợi một thời điểm thích hợp để nói ra những tâm tư, nhưng thật ra bỏ lỡ một lần là bỏ lỡ một đời. Không có thời điểm nào là đúng, thời điểm nào là sai, chỉ cần là đúng người, thì thời điểm nào cũng được.

Có thể nói ra sẽ thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng, bởi người ấy buông câu từ chối. Nhưng trong lòng sẽ không còn chấp niệm mơ hồ, hy vọng mong manh nữa. Lúc đấy, tự khắc hiểu đoạn tình cảm này đã đến lúc phải tới đoạn kết rồi.

Trưởng thành là khi ta phải nói chào tạm biệt

Khi 3 tuổi, chúng ta sẽ phải tạm biệt bố mẹ mỗi ngày lúc 7 giờ sáng để tới lớp mẫu giáo.

Khi 6 tuổi, chúng ta tạm biệt búp bê, những vui đùa để vào lớp 1, với bài tập về nhà, với những buổi học thêm.

Khi 15 tuổi, chúng ta dành hết sức lực để ôn thi vào trường cấp 3 mơ ước, mỗi ngày đi học về đều được mẹ nấu sẵn cơm chờ.

Khi 18 tuổi, chúng ta vào đại học, nhiều người trong số chúng ta phải lên thành phố, bắt đầu cuộc sống tự lập, xa gia đình, tự ăn, tự uống, tự lo, tự xoay xở. Nhiều thì cuối tuần về, ít thì tháng về một lần, có khi cả năm chỉ về hai lần vì cách xa cả ngàn cây số.

Trưởng thành chính là khi chúng ta phải nói chào tạm biệt với những điều thân thuộc nhất, những người mình từng gắn bó, những nơi từng là quán quen, thậm chí là với cả gia đình. Trưởng thành là khi chúng ta không ngừng nỗ lực để tìm hướng đi, loay hoay vì mất định hướng, cố gắng khẳng định bản thân, chạy đua với thời gian để báo đáp bố mẹ.

Và trưởng thành là khi không còn chỗ trống cho những niềm vui ngây thơ, hồn nhiên ngày thơ ấu nữa.

Nhưng chúng ta ai rồi cũng phải lớn lên. Và để trưởng thành, chúng ta buộc phải đánh đổi nhiều thứ. Thức khuya

hơn, sống tiết kiệm hơn, biết suy nghĩ cho tương lai của mình hơn, biết thứ gì là phù hợp để duy trì, thứ gì không thực sự cần thiết và có thể thì sẽ buông bỏ. Không cố chấp theo đuổi mãi những thứ không thuộc về mình nữa.

Chúng ta rồi sẽ trưởng thành. Trưởng thành có những nỗi đau, nhưng cũng có những vẻ đẹp riêng của nó. Vậy nên hy vọng bạn có thể nỗ lực hơn mỗi ngày, để khẳng định được vị trí của mình, và để xứng đáng với cái giá cho sự trưởng thành chúng ta đã đánh đổi.

Những người luôn cười

Một người luôn miệng nói cười, tâm thế vui tươi, lúc nào cũng là liều thuốc chữa lành cho người khác, một người như thế cũng mang những nỗi buồn riêng. Những nỗi buồn thật khó để nói, để kể, và để sẻ chia. Bạn biết không, bất cứ ai trên thế gian này cũng có những vấn đề riêng, những góc khuất không thể nào giãi bày.

Mình còn nhớ trong phim *Tiệc trăng máu*, có đề cập đến ba cuộc đời của một con người: công khai, riêng tư và bí mật. Vậy nên, một người luôn vui vẻ, không phải là họ không có nỗi buồn riêng. Ai cũng sẽ phải trải qua những ngày tháng tưởng như muốn chết đi, sống lại, lay lắt, rồi tới mức tưởng chừng như chẳng thể lay lắt hơn được nữa, thì gượng dậy, tự mạnh mẽ, tự bước tiếp.

Những người nở nụ cười thật tươi không phải họ chưa từng trải qua nỗi đau, mà đơn giản là họ đã đau đủ nhiều rồi, và giờ họ trân quý, họ yêu cuộc sống này biết bao nhiêu.

Nắng là do ở trong tim

Ngay cả những ngày nắng đẹp, cũng có những người chẳng thể cảm nhận được, bởi trong lòng họ là bão giông, là những nỗi đau chẳng thể xóa nhòa. Họ không nhìn thấy nắng, họ chỉ nhìn thấy mảng ký ức buồn thiu mà nắng mang mãi đi xa.

Và ngược lại, có những ngày trời mưa tầm tã, đường tắc, giờ tan sở, đang thầm trách ông trời, bỗng từ đâu một bàn tay đón lấy một bàn tay, trên đầu có ô, trước mặt là người mình thương, tương lai phía trước khó khăn cách mấy, vẫn tự nhủ là có thể cùng nhau gánh vác rồi. Đôi lúc, hạnh phúc không phải thứ gì đó xa xỉ, nhiều nhặn, mà chỉ là tìm được một vài khoảnh khắc an ổn, bình yên như thế.

Hy vọng những người trong tim còn nhiều thương tổn, sẽ hẹn gặp nhau, sẽ tìm được nhau khi bão lòng đã tạnh, để yêu thương thêm một lần nữa. Cầu mong thương yêu ấy là yêu thương thành thực, chứ không phải một sự vá víu, chắp nối cho những mối tình đã cũ.

Chấp niệm trong tim, thực tại trong đời

Người ta bảo, đến độ tuổi này, chúng ta phải chấp nhận rằng, những chàng trai, cô gái mà ta gặp ở hiện tại, trong tim đều có một chấp niệm, một hình bóng không gì thay thế được. Mình nghĩ là đúng, nhưng chỉ đúng một nửa. Bởi, tình yêu không cần sự thay thế và cũng không nên là sự thay thế.

Khi trẻ con, chúng ta sẽ yêu theo cách của những đứa trẻ, ngây ngô, bởi lần đầu đâu ai biết được có đi mãi đến về sau cùng nhau được hay không. Khi ấy, chúng ta còn quá trẻ, còn quá nhiều thiếu sót. Chúng ta ở bên nhau để nắn nót, dạy nhau cách trưởng thành, rồi rời xa nhau. Có lẽ buồn, nhưng mỗi người xuất hiện trong cuộc đời đều gắn với một mảng ký ức khác nhau.

Những cô gái chàng trai đến sau không phải người thay thế, cũng không phải để bù đắp cho những tổn thương cũ, chỉ đơn giản là ở thời điểm đó, tình yêu đã đến, người ấy đã đến, và chúng ta đón lấy đoạn tình cảm mới như một món quà. Có cái kết dở dang, có cái kết vẹn tròn. Mối tình nào cũng xứng đáng được khắc ghi, được trân trọng, chỉ cần là ta đã hết lòng vì nhau trong những năm tháng bên nhau...

Sau này gặp lại

Sau này gặp lại, hy vọng cả hai chúng ta đều có những cuộc đời riêng hạnh phúc. Người ta bảo chúng ta sau này cái gì cũng có, chỉ là không có chúng ta thì đúng thật. Nhưng năm tháng xưa kia, đã có hai đứa trẻ yêu nhau học cách yêu nhau bằng tất cả những gì chân thành nhất, dung dị nhất mà chúng có. Những món quà không có giá trị vật chất nhiều, nhưng niềm rung động của lần đầu khẽ chạm tình yêu là điều vô cùng đẹp đẽ.

Chúng ta năm ấy không có gì cả, nhưng có chúng ta. Còn chúng ta hiện tại có tất cả, và cũng có một cuộc đời riêng với hạnh phúc mới. Không giận dữ vì những sai lầm đã cũ. Chúng ta bước qua nhau, và mừng cho nhau. Chúng ta biết ơn nhau vì đã giúp đối phương trở nên tốt hơn nhiều ở trong quá khứ. Chúng ta đã cùng nhau trưởng thành, lớn lên như thế, đoạn đường ấy chẳng phải đã rất tuyệt hay sao?

Ở một thế giới khác, chị vẫn đang được anh ôm

Bạn sẽ không biết bạn yêu một người nhiều như thế nào cho đến khi bạn không còn có thể nhìn thấy người ấy trên cuộc đời này nữa. Khi người chị của mình kể về cảm giác biết tin người yêu mất vì tai nạn giao thông, dù cố bình tĩnh đến mấy, mắt chị vẫn rất buồn. Chị nói khoảng thời gian ấy khó khăn thật. Bởi anh không chỉ là người yêu, người hiểu, mà còn như là tri kỷ của chị. Tương lai của anh rất rộng mở, tương lai của cả hai cũng thế, mà anh thì rời đi bất chợt quá, làm chị và mọi người chưa kịp chuẩn bị gì.

Khoảng thời gian đầu, chị có cảm giác mình chẳng thể vượt qua nổi. Nhưng thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương. Chỉ là chữa lành thôi, nhưng không thể nào chữa khỏi được. Tim chị như tan ra thành trăm mảnh, vì nhớ, và thương anh. Khi anh đi, chị ý thức nhiều hơn về sự sống và cái chết. Chị nói điều gì làm được hôm nay, vui được hôm nay thì hãy vui, khóc được thì cứ khóc. Còn nếu buồn quá, thì hãy buồn đi, lỡ ngày mai không còn cơ hội nhìn thấy mặt trời và những người mình yêu thương nữa, thì sẽ ra sao...

(Mình tình cờ xem được video trên mạng, nói về một chàng trai mắc bệnh nặng, không qua khỏi, anh đã viết những lời nhắn gửi cuối cùng đến người anh thương và chọn biển làm nơi gặp gỡ suốt những ngày cuối đời. Anh hy vọng sẽ gặp được người con gái của anh trong một

kiếp sống khác, dưới một hình hài khác, hoàn hảo, xứng đáng hơn.

Mình xem mà tim như nghẹn lại, mình gửi chị, chị nhắn lại mình rằng, chị thấy ít ra người ta cũng được nói hết với nhau những lời cuối. Chị nói chị nhớ cảm giác được anh ôm và được ôm anh. Mình an ủi chị, chị nói không sao cả, vì chị luôn tin là, ở một thế giới khác, chị vẫn đang được anh ôm.)

Vậy nên nếu có thể, hãy trân trọng khoảng thời gian vui vẻ bên nhau, vì đâu ai biết được ngày sau sẽ thế nào.

Một người thật lòng dành tình yêu

Một người thật lòng yêu bạn, người đó nhất định sẽ yêu cả những khiếm khuyết của bạn, và trong mắt họ, nhược điểm bạn có không phải vấn đề gì to tát cả.

Một người yêu bạn sẽ không vì bạn hậu đậu, không biết nấu ăn mà từ bỏ bạn, người ấy có thể phụ bạn làm cơm, có thể cùng bạn đi học nấu ăn. Không phải vì người ấy không muốn làm thay bạn, mà vì người ấy muốn, ngay cả khi không có người ấy ở cạnh bên, bạn vẫn có thể sự sinh tồn được, bạn vẫn có thể sống tốt. Cái cốt yếu là người ấy muốn bạn sống tốt. Bạn có thể không phải người hoàn hảo ngay từ đầu, nhưng người ấy sẽ cùng bạn tốt lên mỗi ngày.

Một người thực lòng thương bạn, sẽ không vì những vết rạn da, vài vết sẹo mà thôi trân trọng bạn. Người ấy sẽ hỏi bạn lý do tại vì sao lại có những vết sẹo ấy. Và người ấy sẽ cùng bạn chữa lành những vết sẹo. Ý mình là những vết sẹo trên cơ thể, và cả những vết sẹo đã khắc sâu trong lòng.

Một người thực lòng yêu thương bạn, sẽ không chê bạn khi bạn tăng cân, sẽ vui vẻ mỗi khi bạn ăn ngon, mỗi khi bạn làm những trò ngớ ngẩn, trong mắt người ấy, bạn vẫn vô cùng dễ thương.

Một người như thế, mong rằng bạn sẽ tìm thấy. Và cũng mong rằng người ấy tồn tại...

Đợi một người

Bạn đã từng trải qua cảm giác đợi một người rất lâu chưa. Đợi người ấy tốt nghiệp, đợi người ấy có công việc đầu tiên, đợi người ấy trưởng thành, và rồi một ngày bạn nhận ra rằng bạn không thể chờ đợi thêm được nữa, hoặc là người ấy không cho bạn cơ hội chờ đợi nữa.

Mình luôn tin rằng trên đời này thực sự tồn tại duyên và phận. Có những người yêu nhau đến chết đi sống lại, thề non hẹn biển vượt qua hàng ngàn khó khăn cùng nhau, vậy mà tới lúc chỉ còn một chút nữa là có thể hạnh phúc bên nhau trọn đời, một trong hai lại dễ dàng buông bỏ. Bởi vì, cả hai thực sự không có phận với nhau. Đồng hành cùng nhau trên một quãng đường dài, không thể nói quên là quên ngay được.

Thời gian sẽ trôi đi, nhưng thời gian không phải phương thuốc chữa lành vết thương, nó chỉ khiến vết thương trở thành vết sẹo, và ở lại đó mãi, trong tim, trong đời ta mà thôi. Rồi một ngày trời trở gió, vết thương ấy lại khiến người ta đau nhức vô cùng, làm người ta nhớ về những chuyện tình không vui trong quá khứ.

Thực ra, mọi sự chờ đợi đều không vô nghĩa. Chỉ là nó mang nghĩa tích cực hay tiêu cực mà thôi. Nếu vì một người mà đau khổ suốt một đời, ngay cả khi mình không còn là mối bận tâm của họ, thực sự không đáng chút nào.

Không có câu nào là yêu, nhưng đó là tình yêu

Nhắc ăn cơm đúng bữa, nhắc ngủ sớm, nhắc giữ gìn sức khỏe, luôn sẵn sàng có mặt bất cứ lúc nào đối phương cần. Ốm thì mua thuốc, lạnh thì khoác áo giùm, cùng nhau đi qua xuân hạ thu đông. Luôn tạo bất ngờ vào những ngày đặc biệt, dù bận rộn đến mấy nhưng cũng luôn dành thời gian để đối phương không cảm thấy thiệt thòi.

Thực ra, tình yêu rất đơn giản, không nhất thiết ngày ngày phải nói anh yêu em, hay em yêu anh. Nói thì dễ, nhưng làm mới khó. Trân trọng thay những hành động yêu thương thường nhật, không có câu nào là yêu nhưng đó là tình yêu. Bạn đã gặp được tình yêu như thế chưa?

Người đang yêu

Có một thứ dù cố giấu cũng không thể nào giấu được, đó là nụ cười của người đang yêu.

Tình yêu luôn là một món quà, một món quà đến bất chợt trong cuộc đời mà chúng ta dù muốn hay không thì nó vẫn sẽ cứ đến. Chúng ta có thể chọn ngày tỏ tình, chọn ngày kết hôn, chọn ngày kỷ niệm nhưng không thể chọn được khoảnh khắc trái tim ta rung động hay đem lòng yêu một người.

Dù chúng ta muốn chối bỏ tình cảm của chính mình, thì nụ cười và những rộn rã trong lòng, những mong ngóng, trông chờ bóng hình người ấy là điều không thể che giấu được.

Nếu có thể mở lòng để yêu đương, thì hãy cứ thử xem, vì biết đến bao giờ mới lại gặp được một người làm tim mình rung động, thổn thức khi nghĩ tới hay nhắc về.

Hoặc cũng có thể, cả đời này chúng ta cũng chỉ gặp một người, chỉ cần gặp họ, lắng nghe họ nói, họ cười cũng đã làm chúng ta vui cả ngày dài rồi. Một người như thế, thì đừng nên bỏ lỡ.

Thời gian trôi nhanh hơn là ta nghĩ

Thời gian trôi nhanh hơn ta vẫn nghĩ. Mới ngày nào mà chiếc áo đồng phục giờ đã được cất gọn ghẽ sâu trong ngăn tủ, bởi chẳng có dịp nào dùng đến nữa. Những người bạn năm ấy cũng lần lượt dần rời xa ta, có người chuyển đến thành phố khác, có người kết hôn, bận bịu với cuộc sống gia đình riêng, tổ ấm riêng.

Thanh xuân năm ấy với áng mây trắng, hàng cây xanh và những kỉ niệm, những ước mơ về tương lai sẽ cùng nhau làm cái này cái kia đã dần trôi vào vùng ký ức. Có những lời hứa vĩnh viễn không thể thực hiện nữa. Cuộc đời thực vốn dĩ chẳng giống như những gì chúng ta dự định, càng lớn, càng khó khăn thêm. Đó là lúc chúng ta ngẩn ngơ tự hỏi: mình đã thành người lớn từ bao giờ?

Trưởng thành cũng có rất nhiều nỗi đau

Thế giới của người lớn và trẻ con khác nhau như thế nào? Trẻ con khi buồn thì có thể thoải mái khóc, ai hỏi chuyện cũng có thể dễ dàng kể về nỗi buồn nhưng người lớn lại khác. Dù cho trong lòng có buồn đến mấy, đêm hôm trước có khóc sưng cả mắt thì sáng dậy vẫn phải tỉnh táo, tươi cười và làm việc.

Không phải ở đâu cũng có thể khóc, không phải gặp ai cũng có thể tùy tiện trải lòng. Trẻ con không thích nhau thì sẽ mặc định không chơi cùng. Người lớn không thích nhau, vẫn phải tỏ ra niềm nở, bằng mặt nhưng không bằng lòng. Lớn rồi, không phải khi nào cũng được sống thật với cảm xúc nữa.

Vậy nên, trưởng thành thực ra cũng có rất nhiều nỗi đau.

Nếu biết đó là lần cuối

"Nếu biết đó là lần cuối, nhất định em sẽ ôm anh lâu hơn một chút, nói với anh nhiều hơn một chút, nắm tay anh chặt hơn một chút.

Nếu biết đó là lần cuối thì những lần trước trước đó, gặp anh, em sẽ đều yêu anh như lần đầu. Em sẽ thôi nhõng nhẽo, mè nheo, rồi cáu gắt vô cớ, tra hỏi anh đủ điều vì mấy cái react trên Insta, Facebook.

Nếu biết đó là lần cuối, em hứa sẽ không để anh đi nữa. Sẽ thôi buông câu chia tay nhẹ bẫng, dễ dàng, để mong anh dỗ dành như hàng ngàn lần trước đó.

Nếu biết đó là lần cuối, chắc chắn em sẽ để ý đến cảm xúc của anh nhiều hơn, sẽ hỏi hôm nay anh có mệt không, anh có điều gì muốn nói với em không.

Nếu biết đó là lần cuối, chắc chắn em sẽ không để đó là lần cuối mình bước đi bên nhau."

Và nếu biết đó là lần cuối, à không, làm gì có nếu biết nữa...

Có những lời hứa không thắng nổi thời gian

Ngày ấy, mình đã cùng nhau có thật nhiều kỷ niệm ở giảng đường, chỉ là chẳng phải ai cũng may mắn đi từ giảng đường đến lễ đường với nhau.

Cuối cùng thì có những lời hứa không thể thắng nổi thời gian. Cuối cùng thì mình vẫn lựa chọn chia tay. Cuối cùng thì, mình cũng phải cất hết những kỷ niệm vào hồi ức.

Cuối cùng thì, chúng ta cũng rời xa nhau. Đổ vỡ là thật. Đau lòng là thật. Chúng ta đã mất nhau thật rồi.

Nhưng có lẽ chúng ta yêu nhau của những năm tháng sinh viên, chứ không phải chúng ta của hiện tại. Vậy nên dừng lại là lựa chọn tốt nhất rồi.

Cầu chúc cho cả hai nhiều may mắn ở phía trước. Gặp được một người thương mình vừa đủ, yêu mình vừa đủ, quan trọng nhất vẫn là phù hợp để cùng nhau đi tiếp đoạn đường phía trước.

Nếu không thể thực hiện lời hứa năm đó cùng nhau, thì hãy thực hiện lời hứa, và ước mơ của riêng mình. Mong rằng cả hai đều không hối tiếc vì đã gặp nhau trong những ngày tuổi trẻ rực rỡ, ngây dại nhất. Chúng ta, đã không đuổi kịp để đón hạnh phúc cùng nhau rồi. Nhưng chúng ta sẽ có những hạnh phúc riêng. Không hẹn gặp lại đâu, nhưng phải sống thật tốt.

Niềm tin cũng có hạn sử dụng

Bạn biết không, thực ra niềm tin cũng có hạn sử dụng. Khi chúng ta trao hết tin tưởng cho một ai đó nhưng kết quả lại là sự phản bội, chắc chắn trong lòng sẽ là tổn thương. Tổn thương này không rỉ máu nhưng chẳng urgo, thuốc trị sẹo nào có thể băng bó hay xóa mờ được.

Một lần mất niềm tin thì khó mà những lần sau có thể tin tưởng tuyệt đối một ai đó. Sẽ ra sao nếu lúc nào chúng ta cũng phải sống trong nghi ngờ, thấp thỏm, lo âu.

Có lẽ, chẳng ai trong chúng ta muốn trở thành người như vậy. Bởi vì như vậy thực sự rất đáng thương. Phải tổn thương nhiều đến thế nào, phải đau lòng biết bao nhiêu, thì mới mất hết niềm tin vào cuộc sống, vào con người.

Có lẽ, dù rất muốn quên đi sự phản bội, nhưng không phải điều gì muốn quên đều có thể quên.

Có những nỗi đau

Ngày nhỏ, mình luôn tin rằng, bất cứ khi nào một ai đó khóc, tức là họ đang rất đang rất đau lòng.

Và mình nghĩ rằng, khi nỗi buồn khẽ chạm, khi tuyệt vọng, khi chẳng biết xoay xở thế nào với cuộc sống, khi bất lực, khi thất tình, nước mắt chính là vị cứu tinh, cũng là liều thuốc chữa lành hữu hiệu.

Ngày đó, mình nghĩ, đau đớn là phải khóc lóc thảm thiết, nhưng mãi sau này lớn lên, trải qua nhiều chuyện, gặp nhiều người, mình mới nhận ra, có những nỗi đau nhẹ bẫng, âm ỉ. Có lúc tưởng như nỗi đau ấy đã kết thúc rồi, nhưng chẳng phải vậy.

Mỗi nỗi đau lại có hình dáng chẳng giống nhau, có nỗi đau tưởng như chết đi sống lại, nhưng rồi sẽ quên dần, cũng có nỗi đau cứ âm ỉ, luôn ở đó, luôn tồn tại trong cuộc sống và tâm trí ta. Cứ ngỡ đã quên rồi, nhưng vĩnh viễn chẳng thể xóa nhòa.

Cảm ơn viết lách,
vì đã giúp mình được chữa lành

Có một dạo tinh thần và sức khỏe của mình xuống cấp trầm trọng. Rất nhiều chuyện đen đủi xảy đến khiến mình gần như rơi vào trạng thái khủng hoảng.

Mình sợ hãi nhiều thứ, trốn tránh nhiều điều, hay đổ lỗi và cuộc sống khi ấy của mình thật là tệ.

Khi không biết phải đối diện với hiện thực như thế nào, mình lựa chọn viết lách. Có một sự gắn kết vô hình nhưng bền chặt giữa viết lách với chữa lành.

Viết lách là để chữa lành. Điều này đúng, ít nhất là với mình. Khi có những nỗi lòng khó nói hoặc không biết nói cùng ai, mình thường dùng câu chữ để an ủi bản thân.

Để được nói. Và để được lắng nghe trong tĩnh lặng.

Viết lách đã đem đến cho mình những trải nghiệm nhiệm mầu. Bằng một cách nào đó khi nói ra được những uẩn ức trong lòng, mình nhẹ nhõm cực kì. Những mong cầu, ước vọng của mình cũng thành hiện thực.

Phải cảm ơn cuộc sống vì đã trao cho mình mối lương duyên lành vững cùng con chữ. Sau bao biến cố, nó vẫn luôn ở lại với mình. Đầy dịu dàng và thương mến.

Bức thư gửi chính mình

"Gửi cậu - là tớ của sau này, một năm nữa chắc cậu đang tất bật hoàn thành thực tập, bài vở, chứng chỉ này nọ để ra trường.

Giờ đã là tháng Năm, trời vào hạ, tớ biết tháng Năm này khác với những tháng Năm trước đây nhiều lắm, bởi sau mùa hè này, cậu sẽ tốt nghiệp, cậu không còn là người lớn tập sự nữa, mà cậu buộc phải lớn thật sự rồi.

Tớ mong cậu có thể thoải mái làm những điều cậu thích trong năm cuối đại học, nếu có thể phá bỏ giới hạn của bản thân thì càng tốt. À, cũng lâu rồi cậu chẳng thi thố gì cả, nếu có cuộc thi nào phù hợp thì nhớ thử sức nhé, không thì cũng không sao. Tớ tin vào sự lựa chọn của cậu mà.

Có một điều rất khó, nhưng tớ hy vọng cậu sẽ cố hết sức để làm, đó là yêu thương sức khỏe của mình nhiều hơn. Cậu đã thức trắng nhiều đêm để chạy deadline bài tập, và về những deadline cho cuộc đời mình, ví dụ như là bao nhiêu tuổi thì phải có cái này, cái nọ, làm được như này, như kia. Nhưng cậu biết không, để hiện thực hóa những điều đó, cậu cần sức khỏe. Cậu yếu ớt, lại hay ốm vặt, nhớ tập thể dục nhiều hơn nhé.

Tớ biết cậu có nhiều dự định, nhiều ước mơ, cũng nhiều lần cậu bỏ qua cơ hội, cậu nản chí nhụt lòng chứ chẳng mạnh mẽ, tự tin như bề ngoài mọi người vẫn tưởng. Thực ra cậu không cần trở thành người xuất sắc, cậu chỉ cần hết mình trong những điều cậu đang làm, để nó có kết quả tốt, vậy cũng là rất giỏi rồi.

Mong cậu chăm chỉ viết lách và ra podcast đều đặn hơn, nếu có thể thì đừng quên luyện giọng, vì sau dịch Covid giọng cậu đã yếu đi nhiều.

Hy vọng cậu có thể ra trường đúng hạn, có một tương lai thật tươi sáng. Và hy vọng, cậu sẽ có một tuổi 22 thật rực rỡ, như cậu từng mơ.

Mochi ở đây chờ lời phản hồi của cậu từ tương lai, tháng 5 năm 2024, nhớ hồi âm cho tớ nhé."

Gửi các bạn đang đọc những dòng này, hy vọng các bạn cũng để lại vài lời gửi chính mình một năm nữa, chúng mình sẽ cùng quay trở sau 1 năm để xem khi ấy chúng mình đã trở thành phiên bản như thế nào nha. Hy vọng tất cả những điều các bạn mong sẽ đều thành hiện thực.

Chương 4

Mây vẫn thơ gửi
Lại ngày xưa ấy

Những bài thơ này được viết vào năm mình 17 tuổi. Nhiều hoài vọng, lắm ước mơ. Cùng với sự lớn lên, ước mơ của mình có nhiều đổi khác, những mối quan hệ và cuộc sống cũng vậy. Duy chỉ có một điều đã luôn đồng hành cùng mình, không bao giờ để mình bị bỏ lại phía sau, đó là con chữ. Mình yêu chữ, yêu thơ, và coi việc viết như một cách để chữa lành những thương tổn của mình, để an ủi người.

Những trang thơ này được viết trong khoảng thời gian mình loay hoay đi tìm lẽ sống, lẽ đời, lẽ phải cho trái tim và định hướng tương lai. Mình đã từng vỡ vụn, đã từng khóc lóc, đã từng đứng trên sân thượng và hét rất to vì những bức bối trong lòng.

Nhưng cuộc đời luôn đẹp đẽ, dịu dàng với mình theo cách này hay cách khác. Để mình biết rằng, ngay lúc mình đau đớn nhất, vẫn có những vòng tay sẵn sàng ôm lấy mình, vẫn có những người sẵn sàng ngồi lại, lắng nghe mình, hoặc là để mình yên tâm được khóc.

Mình ở đây, với câu chữ và những dịu dàng xen lẫn đớn đau, mong rằng có thể xoa dịu nỗi buồn, đồng hành cùng bạn trong những ngày tuổi trẻ chông chênh nhất.

Chào bạn của mình. Mình là Mochi, và mình ở đây.

Những trang trống

Giữa ngã ba đường

lạnh lẽo

có những bóng người

lê la

ngã ba quạnh vắng

tiếng ho, hắng

tiếng chối che

tiếng ve

đêm hè,

không phải tôi,

một mình đứng đó

hoa phượng đỏ

máu của trời xanh

sương lành lạnh

mắt long lanh

nhành hoa tím ngắt

đèn vàng

thước đỏ

dòng vội vã

hối hả

chạy theo

ký ức trong tôi

một thời

như chậm lại

những hoang hoải

một thời đã xa xôi

về đi thôi

trước khi đôi chân bớt mỏi

trước khi trời trở cơn giông

mùa đông tới

về đi thôi

với những thanh chân trong xóm nhỏ

với những hư hao chưa sắp đã tàn phai

về đi thôi

tiếng đưa nôi nơi con ngõ cũ

rũ hết những thương đau

trời sẽ sáng mau thôi

như là

màu của nắng.

Mình có một ước mơ

hồi còn nhỏ

mình từng có một ước

một ước mơ

mang màu rạng rỡ

một ước mơ

khẽ chợt gọi thành tên

một ước mơ vắng lối đợi chờ

một ước mơ

nhìn vào đôi mắt ấy

một ước mơ

tưởng như

chưa bao giờ vụt tắt

nhưng

chỉ trong khoảnh khắc

mà,

bỗng chốc lụi tàn

bỗng chốc rối tan

hòa vào trong khói

tan,

rã,

nước mắt mình rơi lã chã

hóa rối bời,

cới thôi,

cởi trói

để trong vời vợi

một tiếng thở dài,

rồi

một, rồi hai

mình đã đúng hay sai

mình đã sai hay đúng

mình đã đúng hay đã sai

mình đã sai hay đã đúng?

bí mật không bao

có những sự thật

không nằm trong bao

mà nó lao xao

tận cùng xứ sở

có những hơi thở

lúc chậm lúc nhanh

có những dỗ dành

cầu mong thổ lộ

có những đau khổ

chẳng ai giãi bày

để giấc mộng say

vẹn lành gợn sóng

con sóng lăn tăn

con sóng đi săn

có những khó khăn

em nằm em nghĩ

em ngồi thầm thĩ

với ai với ai

để biết đúng sai

để phân phải trái

để mơ thực tại

để biết tương lai

để hỏi ngày mai

ngày mai

ngày mai

rồi sẽ...

Sợ

Em sợ lắm sợ lắm và sợ lắm

Sợ lắm những nỗi cô đơn cô độc chỉ một mình

Sợ những chiều hoàng hôn buông tan tác,

Sợ những lụi tàn chưa ai hỏi cho ai

Sợ những đúng sai chưa bao giờ gục ngã

Sợ dòng nước mắt cứ lã chã tuôn rơi

Sợ cả những nơi em chưa hề đặt chân đến

Sợ những tiếng rên rỉ quá đỗi đau thương

Sợ những tai ương ngả bóng xuống lòng đường

Rồi tan biến đi theo màu của nắng

Thương

Thương một người không đáng thương là cái thương không đáng

Thương là thương người đáng thương nhưng lại không được thương...

Và người ta vẫn xoay vần với những yêu thương sai lầm tội lỗi

Với những dối trá khôn nguôi

Chạy tất tả

ngược xuôi

Để khi nhận ra bản chất nằm trong sự thật

Lại lịm đi vì ngỡ mình bị đau trong nỗi thở dài...

Khi cơn bão đến

đã từ rất lâu

khi đôi mắt mặt trời nhìn sâu

khi đôi chân bước vội trên những tầng lầu,

đầu cầu nước trôi dậy sóng,

lòng ai cứ ngỡ mãi long đong,

là khi cơn bão đến,

cơn bão mùa hạ với những hạt mưa ngâu

với mối tình đầu ai muốn viết

với những dở dang khiến lòng trời thê thiết

gọi trong mây những tiếng thở dài

tháng Bảy chưa qua

những ngày bão đến

những ngày xa xôi

những ngày vồn vã,

những hạt mưa nằm chòng rơi lã chã,

cuộn vội vàng giọt ký ức đi xa...

mây ơi mây xin đừng đem mưa tới

để một mai ai về cát bụi,

để một mai hồn ai lủi thủi,

ngậm ngùi trong nỗi nhớ

ngậm ngùi với tiếc nuối thở dài

ngậm ngùi với giọt mưa chưa ai viết

ngậm ngùi xót cho phận cát lang thang

số phận sỏi đá sao mà trái ngang

để mình ai bẽ bàng trong hẹn ước

để tháng Bảy mưa giông không hẹn trước

để mình em trong tiếng thở dài

cơn bão không qua

mà cơn bão đến

cơn bão không đi

thì ai dám chắc rằng

cơn bão chỉ dừng chân

cái lạnh thấm vào thân vào tâm vào hồn vào xác

cái lạnh thấm thía cả những nỗi mong chờ,

nơi bến vắng mãi cứ thờ ơ

nơi bài thơ em chưa kịp viết

nơi ánh đèn le lói cuối con đường thê thiết

mà em viết rồi biết tựa vào nơi đâu

tựa vào nơi đâu

chữ em sẽ tựa vào nơi đâu?

và em tự hít thở thật lâu

rồi tự hỏi với lòng mình

rằng

liệu từ nơi sông cầu không gợn sóng,

sau cơn bão,

rồi đây sẽ

còn có ai

sẽ còn có ai

sẽ có ai còn

còn ai?

Mưa khiến lòng mình quá đỗi mơ hồ, về những ngày xa, về trận bão của tuổi thơ ướt đẫm. Căn nhà khi ấy còn nhỏ, mỗi khi trận bão đến ướt hết hiên, khu vườn ngập trong nước, lòng mình cứ thế chơi vơi.

Những ngày hạ hồi còn thơ bé, ở quê ngoại, mỗi khi mưa là nước lại dâng lên con sông gần Chùa Thầy, lũ trẻ con sẽ thi nhau nghịch vầy, để lại một khoảng trời thấm đẫm mưa tan, thấm đẫm những chiều tàn, cuộn tròn mình trong sông nước.

Sau những cơn bão, bao giờ bầu trời cũng xanh hơn, dù cho cơn bão đã lấy đi những gì thì cành cây kia rồi cũng lành trở lại, và thở theo nhịp đập của hồn người.

Rồi đây, những cơn bão của ký ức sẽ cuốn mình đi xa lắm, đôi khi ở thực tại, mình chỉ mong có vậy. Nhưng dĩ nhiên, thực tại là thực tại, mình chẳng thể trở về...

Nếu có một ước mơ, mình cũng ước, cơn bão sẽ cuốn mình một lần để về với tuổi thơ, với kỷ niệm dữ dội và ngọt ngào, với những ngày đầu trông cơn bão đến...

Viết cho một ngày ở Hà Nội, có mưa

Những điều xưa cũ

mái tóc lưa thưa

những chiều xưa cũ

đung đưa đung đưa

theo làn gió nhẹ,

khẽ khàng,

lặng lẽ,

mang đi mất buổi chiều tà

mang đi mất trái tim run rẩy

mang đi hết cả hồn heo may...

khi những vạt nắng cuối

ngả mình bên cây cổ thụ

là lúc em đưa mắt nhìn anh

trong thâm tâm

lòng em đầy nghĩ ngợi

em cười thầm,

ngốc nghếch,

giữa trời cao vời vợi

chờ đợi

bàn tay anh,

tờ giấy cũ

mang màu năm tháng cũ,

lũ chợt tràn về trong đôi mắt của em

giá như mà

em có thể xem,

đó là một giấc mộng,

chỉ giấc mộng thôi

đã tan đi theo gió ban chiều

trong cơn mơ

em thấy

những cánh diều

những điều nhỏ con

mang bóng hình xưa lắm...

mọi thứ nguyên lành

chưa từng tắt nắng,

em sốt sắng,

em nghĩ về anh

em nghĩ về giấy trắng

nghĩ về những năm tháng

chưa đến chừng xa lắm

mà bấy nay

em cứ ngỡ như đã rất xa rồi...

em ước

lòng mình thôi dậy sóng

ước gì em,

mãi nhớ thật kĩ một hình bóng

của

chỉ của riêng anh

em cũng muốn lắm,

ước trời sẽ mãi xanh

như ngày mình còn thơ trẻ

để rồi căn phòng bật sáng

sáng choang,

với bức tường loang

khiến em quay đầu run sợ,

em cứ thế

ngẩng mặt lên,

tự hỏi mình

làm sao để mình vô tư lự?

tập giấy chằng chịt chữ,

ký ức

thật quá mong manh

ký ức

dội về

có ngát xanh?

những lời hát

câu ca

những giai thoại

đã đi vào lịch sử,

anh

anh ở đó,

anh bây giờ

chắc có còn nhớ không anh?

nếu có một bầu trời

nếu như mình có một bầu trời
xanh như màu lá cỏ
thơm như hương bưởi bên nhà
dịu như nhành hoa giấy dưới sân
lặng lẽ âm thầm như hồn của gió
mình sẽ đứng bên hiên nhà
cạnh giàn hoa giấy nhỏ
hát khe khẽ một bản tình ca
và lòng hồi tưởng về những ngày rất xa
nơi tháng năm đổ bóng sóng chà
nơi những cơn mơ đi vào dĩ vãng
những cỏ cây héo úa cứ đua nhau tàn
ai đó ngồi đây
cần lắm một nụ cười san sẻ
những niềm vui lặng lẽ
gói vào trong ngăn kéo ước mơ
ngày dẫu dài lê thê
tháng dẫu giông dẫu gió
lòng mình vẫn luôn có

một khoảng trời ắp đầy những cơn mơ...

mình sẽ tự hoài niệm để viết thành thơ

sau chuỗi ngày xa xôi cách trở

với những yêu thương trìu mến dang dở

chẳng sách vở nào ai nói cho ai

bầu trời có thể chẳng mãi tươi xanh

như ngày lên năm lên tám

nhưng khi da ta bắt đầu sạm

khi lòng ta khắc khoải xa xăm

là khi bầu trời xanh lại một lần

từ trong tiềm thức...

Chiều tàn

Cái mong manh của buổi chiều tàn

Nào ai dễ chăng tơ trên lọn tóc,

khẽ bay bay...

Gió gợi về những tháng rất xa

Rồi ngân nga giai điệu chớm

Một mình,

Ôm bao kỷ niệm cũ

Gói những tháng ngày ủ rũ,

Gửi vào trong giấc mộng xa xăm

Chợt thấy lòng gợn sóng lăn tăn

Sóng ở lòng sông

Sóng trong cơn lũ

Sóng xô bờ như ngàn câu hẹn ước

Thuở mười lăm

Người gõ cửa

Kẻ đan khăn

Mưa bụi chiều nay ai vắng ai chờ?

Sâu trong đáy mắt

Gió ơi là gió

Gió cuốn đi mau

Một màu hoa lau

Cuộn dài trong nắng...

Sấm ơi là sấm

Vội vụt qua nhanh

Những giấc mơ lành

Vẹn nguyên trở lại

Tháng ngày mười hai

Một tiếng thở dài

Anh ơi ở lại

Ở lại đây thôi

Thời gian cứ trôi

Tháng năm cứ đổi

Một tờ lịch cũ,

Hoen màu tháng qua.

Em sẽ rời xa

Những bóng hình quá đãng

Những tháng ngày sao lãng

Vì mải miết kiếm tìm

Con tim em khờ dại

Em chẳng biết là đúng hay sai

Em chỉ thấy lòng mình đầy

sợ hãi,

trống trải,

u hoài

mang lẫn cả bơ vơ...

Ô cửa sổ,

Em đã đi qua

Em sợ xa

Con đường xưa cũ

Lũ ở đâu

Mà sâu tận đáy...

Sóng tan

Biển tràn

Làn mây mỏng

Để trở về

Những ngày đẹp nhất

Của tháng Ba,

Nơi chúng ta từng đến

Và dù em biết

Trái đất xoay

Em vẫn cứ loay hoay

Với câu hỏi muôn năm cũ rích

Làm sao mới sống, thực sự là sống

Rồi em lại thấy,

Quá đỗi mông lung

Chùng chình,

Trong muôn vàn nỗi nhớ...

Những điều mình biết, rốt cuộc, cũng chỉ mình mình biết. Chẳng bao giờ cho trở lại được những năm tháng đã qua. Mình ghét thực tại, nhưng mình không muốn là một kẻ ăn mày quá khứ. Mình sợ. Mình muốn vỡ tung. Mình hãi hùng. Trong chính nơi mình đang sống, trên bước đường mình đang đi. Mình lâm li, trong từng câu chữ, hà cớ gì, lại đến thế? Chỉ biết rằng, mình sẽ vẫn bước, dẫu chậm dẫu nhanh, dẫu lành dẫu ngọt. Để tìm về với cuối trời bình yên.

Mình đã lắng nghe rất nhiều câu chuyện, rất nhiều tổn thương gom vào đó,

viết ra những điều này, mình mong san sẻ được với các bạn,

quá khứ nằm trong, lòng thôi đừng nhớ nữa.

mình không khuyên các cậu thế, cứ nhớ tất cả đi.

Vì,

còn tổn thương, còn sợ hãi, còn trắc ẩn.

Là, còn sống mà.

Nỗi nhớ vương lòng

Chỉ hôm nay thôi,

ngày mai đã rất xa rồi

ánh dương hồng,

phơi phới tuổi thanh xuân

Ngày mai bước chân xa,

còn vài lời chưa kịp ngỏ

vài việc dở dang

biết sao được

giữa những ngày tháng ổi ương

lại thương một bóng hình

vương mình đầy nỗi nhớ

rồi cứ,

ngẩn ngơ...

Mùa hạ rẽ ngang

Ngày hạ,

có trời xanh,

mây trắng,

có nắng,

và một chút chạnh lòng,

Đặt dấu chấm hết cho ba năm học.

Chiều,

dọn lại căn phòng nhỏ

hồi tưởng những ngày xưa cũ

có...

nắng hạ

mưa giông

thu bồng bềnh trên vạt áo,

rồi bỗng chợt

ngước mắt lên nhìn

và tin vào những điều khờ dại

tuổi mười tám trôi đi không trở lại

tạt vào dòng hồi ức an nhiên,

khoảnh khắc ấy,

dẫu vội vã nhưng thật bình yên...

Hoàng hôn,

dần buông,

nắng tắt

lang thang khắp hành lang ký túc,

nhặt mảnh ký ức mong manh

cuộn dài trong màu của nắng

rồi sẽ nhớ lắm

nơi đây...

Tháng năm, ve hát khúc biệt ly

Vạt nắng lướt qua ô cửa sổ

Tà áo trắng gập lại

Trang lưu bút còn thơm mùi mực mới

Ngỡ là mơ...

Mai xa rồi,

Từng câu thơ còn đọng lại

Trong lòng ai vương vấn một nỗi niềm

Tôi thấy nhớ những buổi chiều mùa hạ,

Nhoài mình trên chiếc ghế gỗ,

Hát những lời ngây ngô

Nghĩ vẩn vơ cùng lũ bạn

Cả một vùng trời thanh xuân rực rỡ,

Chẳng nỡ rời xa.

Có những khoảnh khắc,

Thấy rất sợ.

Tháng Năm rồi, ve hát khúc biệt ly

Tiếc ngẩn, tiếc ngơ một chút gì...

Để cho lòng nhẹ tênh trôi theo hồn của gió.

Cơn mưa đầu hạ như xối xả

Gột chặt tim tôi thuở nay mai

Rồi đây bạn và tôi mỗi người một ngả,

Chuyến tàu thời gian ôi sao mà nghiệt ngã

Chẳng chờ đợi một ai....

Lời kết

Có nằm mơ thì mình cũng không nghĩ một ngày nào đó, mình sẽ được mời xuất bản sách, một cuốn sách của riêng mình. Nhưng mà, ngày ấy cuối cùng cũng đến, thật tuyệt vì nó không phải một giấc mơ. Mình đang ở đây, đang viết ra những dòng này, là rất thật. Mình hy vọng là nếu tuổi trẻ các bạn cũng mang một giấc mộng nào đó, thì các bạn có thể ngày ngày vun xới nó, để nó nở thành một bông hoa xinh xinh.

Trong những ngày cuối cùng, khi sắp hoàn thành bản thảo của cuốn sách này, lòng mình có rất nhiều suy nghĩ. Mình nghĩ, liệu những điều mình viết có phải là những điều độc giả của mình cần không. Mình cũng không biết nữa.

Nhưng mình vẫn hy vọng là mọi người có thể tìm thấy "một chút gì đó" trong những ngày lớn lên của mọi người ở đây. Mình thì chỉ đơn giản là một người yêu ngôn ngữ, hay khóc (cũng hay cười nữa), nhạy cảm và đang ở trong những năm tháng chông chênh nhất của cuộc đời.

Có những ngày với mình rất tồi tệ, nhưng cũng có những ngày rất tuyệt vời. Mình yêu cuộc đời tha thiết, và mình hy vọng là, các bạn cũng sẽ yêu cuộc đời này nhiều thật nhiều. Mình tin là mọi thứ trên cuộc đời đều là tương đối cả. Nhưng tình yêu dành cho cuộc đời là điều tuyệt đối

mà mình mãi khắc ghi. Tụi mình có yêu đời, thì mới mong cuộc đời yêu lại tụi mình, phải không nào?

Mình là một người trẻ, và mình đang học để lớn lên mỗi ngày. Bằng những trải nghiệm. Bằng những va vấp. Bằng những hạnh phúc. Bằng những yếu đuối. Và bằng cả can đảm nữa.

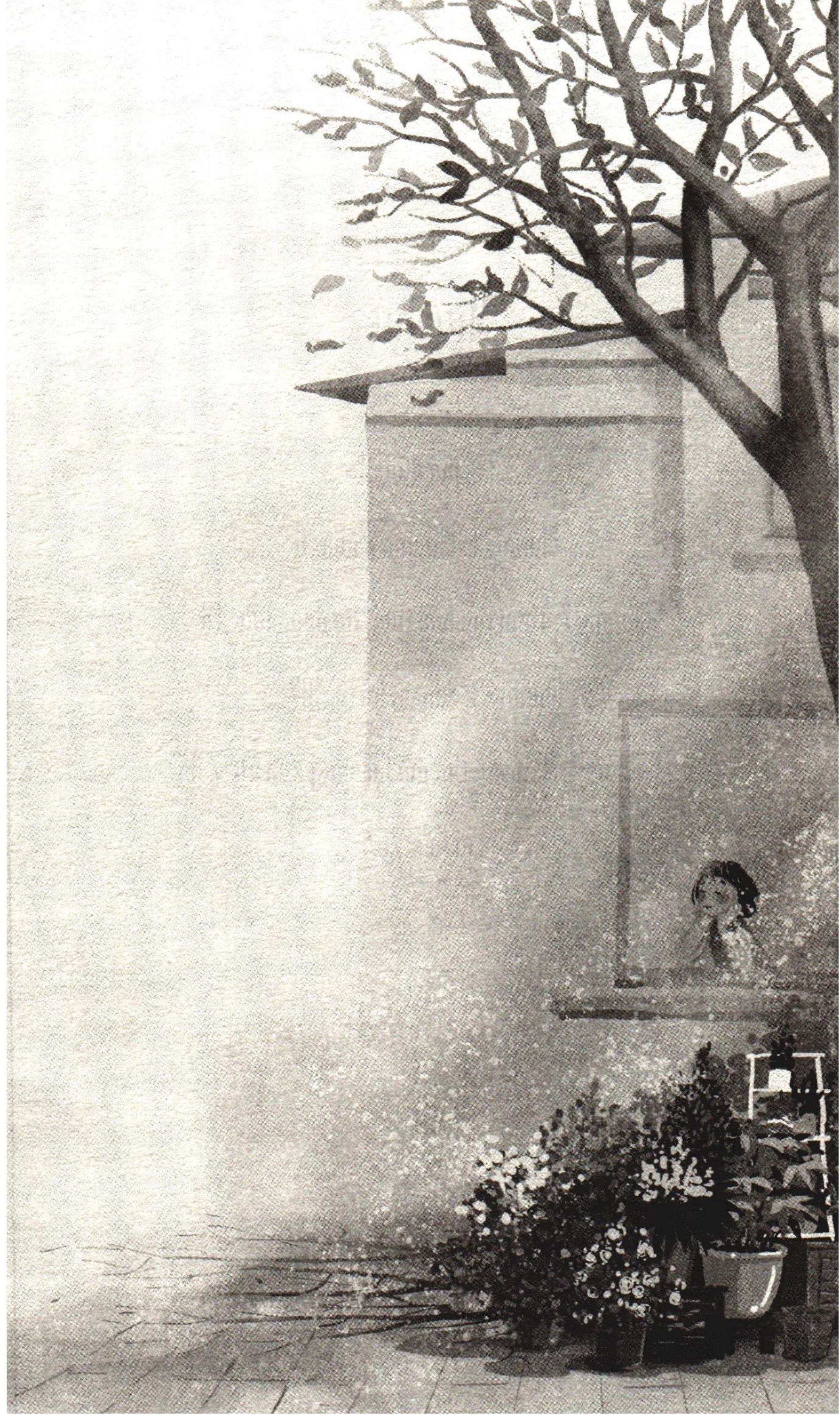
Cảm ơn mọi người vì đã lựa chọn cuốn sách "Tiệm tạm hóa tuổi thơ đang lớn" làm bạn đồng hành. Khi chúng mình lớn lên, tuổi thơ và những thứ thuộc về tuổi thơ cũng sẽ lớn theo, cũng có thể đổi khác. Nhưng những giá trị của kí ức và kỉ niệm luôn còn ở đó, để nâng bước chúng ta trong những chặng tiếp theo của đường đời,

Cuốn sách này là kết quả của sự thức tỉnh bản thân mình sau khi nói chuyện với chị Thùy Linh. Mình trân trọng hơn, dành thời gian nhiều hơn cho những điều đáng giá, mà mình biết, dù mình lăn xả kiếm tiền, cũng không thể nào dùng tiền bạc đong đếm, hay mua lại được.

Xin cảm ơn tất cả những người mình đã gặp, đã đồng hành và ở lại với mình.

Cuốn sách này kết thúc ở đây. Nhưng mình thì vẫn luôn trong thế giới này. Bạn có thể tìm mình, như một người bạn, một người em, một người chị. Để trò chuyện, và tâm sự nhen.

Mình không phải một người có thể cho bạn lời khuyên tốt nhất. Nhưng chí ít, mình sẽ luôn lắng nghe bạn. Bởi vì mình là Mochi, và mình ở đây.

Mục lục

Lời mở đầu · 3

Chương 1: Chuyện ở nhà · 6

Chương 2: Tiệm tạp hóa tuổi thơ đang lớn · 48

Chương 3: Sân ga bỏ lỡ · 167

Chương 4: Mấy vần thơ gửi lại ngày xưa ấy · 231

Lời kết · 262

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI
Điện thoại: 024.37161518 - 024.37163409 * Fax: 024.38294781
Website: www.nxbvanhoc.com - www.nxbvanhoc.vn
Email: info.nxbvanhoc@gmail.com
*** Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh**
290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3
Điện thoại: 028.38469858 * Fax: 028.38483481
*** Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng**
344 đường Trưng Nữ Vương - thành phố Đà Nẵng
Điện thoại - Fax: 0236.3888333

TIỆM TẠP HÓA TUỔI THƠ ĐANG LỚN

Chịu trách nhiệm xuất bản:
GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP
NGÔ THU PHƯƠNG

Biên tập: Nguyễn Thu Hà
Vẽ bìa: t.hờ
Trình bày: Jeff Lee
Sửa bản in: Bluebooks team

Liên hệ phát hành:
CÔNG TY TNHH VĂN HÓA VÀ TRUYỀN THÔNG AZ VIỆT NAM
Tại Hà Nội: Số 50, Đường 5, Tập thể F361,
An Dương, Yên Phụ, Tây Hồ, Hà Nội.
Tel: (+84-24) 3717 2838 - Fax: (+84-24) 3717 2838
Tại Hồ Chí Minh: Số 43-45 Đường Dương Bạch Mai,
Phường 5, Quận 8, TP. Hồ Chí Minh.
Tel: (+84-28) 3816 1126

In 2000 cuốn, khổ 13x20.5cm, tại Công ty CP Văn hóa Hà Nội,
địa chỉ: Cụm công nghiệp đa nghề Đình Bảng, phường Đình Bảng,
thị xã Từ Sơn, tỉnh Bắc Ninh.
Số ĐKXB: 2906-2023/CXBIPH/30-145/VH, cấp ngày 25 tháng 8 năm 2023.
Số QĐXB: 1068/QĐ-VH, cấp ngày 11 tháng 9 năm 2023.
Số ISBN: 978-604-477-379-7
In xong và nộp lưu chiểu năm 2023.